

१९४६

म. ग्रं. सं. ठाणे

विषय निबंध

सं. नं. १०५

जिक प्रश्न

कं. सं. नं.

हि. वा. निबंध

मराठी ग्रंथ संग्रहालय, ठाणे.

संग्रहालय/वाचनालय शाखा.

अनुक्रम नं. २५४

विभाग निबंध

क्रमांक १०५

पुस्तकाचे नांव सामाजिक प्रश्न

लेखक आचार्य कान्हासाहेब कालेलकर

सूचना—पुस्तक आठ दिवसांवर ठेवू नका पुस्तकाची खराबी करू नका.

REFBK-0006715

मूल्य ३ रुपये

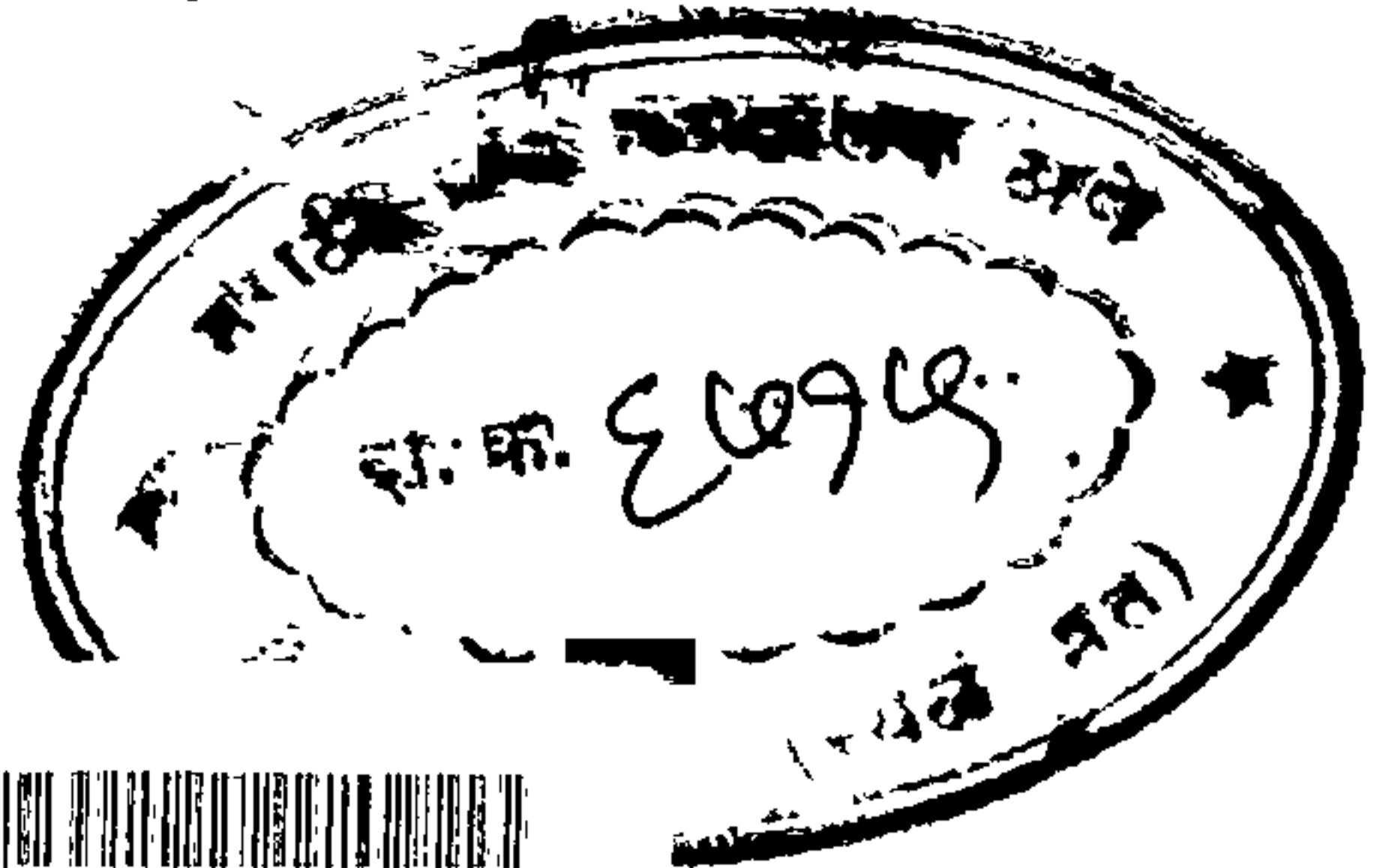
सामाजिक प्रश्न

लेखक :

आचार्य काकासाहेब कालेलकर

अनुवादक :

श्रीपाद जोशी

REFBK-0006715

मूल्य ३ रुपये

प्र का श क :
रा. ज. दे श मु ख
देशमुख आणि कंपनी
१९१ शनिवार पेठ, पुणे २.

१. सर्व हक्क स्वाधीन
२. मुखपृष्ठावरील चित्र दीनानाथ दलाल यांचे आहे.

येरवड्याच्या कृष्णमंदिरांतील
माझ्या प्रेमळ मित्रांना
ही फुलाची पाकळी
सप्रेम समर्पित

—श्रीपाद जोशी

म. प्र. सं. ठाणे.
शि. व. न. २५४

1. 2. 3. 4. 5.

6. 7. 8. 9. 10.

11. 12. 13. 14. 15.

16.

17.

18.

19.

20.

म. प्र. सं. ठाणे.

अथ श्री

पू. काकासाहेबांच्या ' जीवनसंस्कृति ' या लेखसंग्रहांतील ' संसार सुधारो ' व ' प्रासंगिक अने प्रकीर्ण ' या विभागांचे भाषांतर सदर पुस्तकांत दिलेले आहे.

सदर पुस्तकाचे हस्तलिखित तयार करण्याचे कामीं माझे मित्र श्री. राजाभाऊ हरदास (पंढरपूर) यांनीं मला अमलेपणाने जें साह्य केले त्याबद्दल मी त्यांचा अत्यंत आभारी आहे.

—श्रीपाद जोशी

अनुक्रम

सामाजिक भूमिका	१
१ सामाजिक रिवाज	१७
२ लग्नसंस्थेचा पाया	२६
३ काठेवाडांतील अनुभव	२८
४ परदेशगमन आणि बहिष्कार	३६
५ पुष्कर	४२
६ प्रेतभोजन	४७
७ गोषा	६०
८ व्यसन	६६
९ उधळेपणा व नासाडी	७२
१० कर्जाची बेडी	७५
११ खेडेगांवाचें वातावरण	८०
१२ उद्यांचे प्रश्न	८७
१३ पटतें का ?	१०२
१४ दोन गांवांचा प्रवास	१०४
१५ उमरेठ	११०
१६ गुजरातबाहेरील गुजराती	११७
१७ वीरजीवन	१२७
१८ विचारकलिका	१३९

१. सामाजिक भूमिका

२. सामाजिक रिवाज

३. लग्नसंस्थेचा पाया

४. काठेवाडांतील अनुभव

५. पुष्कर

६. प्रेतभोजन

७. गोषा

८. व्यसन

९. उधळेपणा व नासाडी

१०. कर्जाची बेडी

११. खेडेगांवाचें वातावरण

१२. उद्यांचे प्रश्न

१३. पटतें का ?

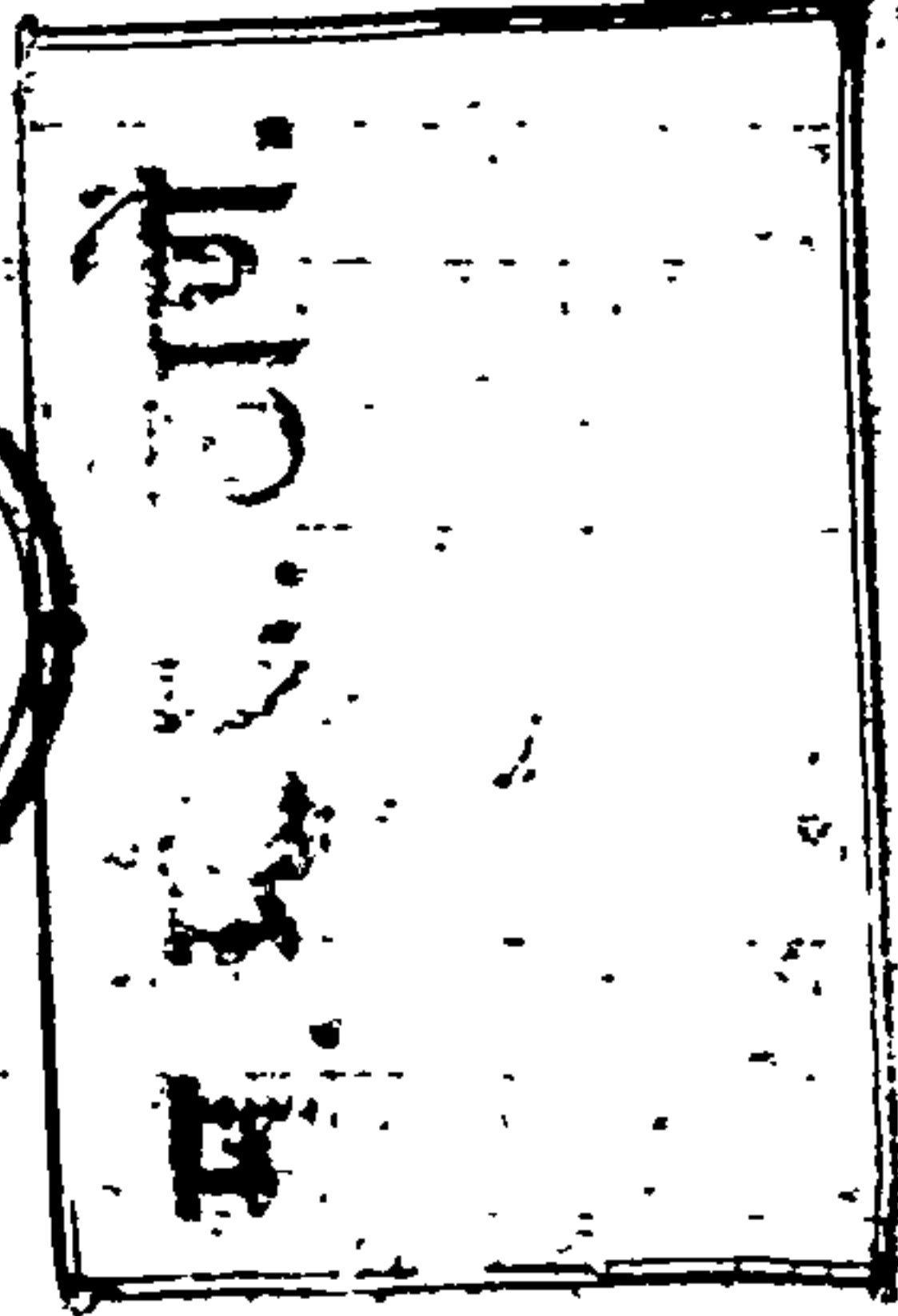
१४. दोन गांवांचा प्रवास

१५. उमरेठ

१६. गुजरातबाहेरील गुजराती

१७. वीरजीवन

१८. विचारकलिका

सामाजिक भूमिका

श्री रवीन्द्रनाथांनीं अके ठिकाणीं लिहिलें आहे कीं हिंदुस्तानचा प्रश्न खरोखर राजकीय नसून सामाजिक आहे. आज जेव्हां आपण स्वराज्याच्या दरवाजापर्यंत पोचलों आहोंत आणि औपचारिक रीत्या का होईना, अंग्रेज आपलें पूर्ण स्वातंत्र्य कबूल करीत आहेत, तेव्हां रवीन्द्रनाथांचें म्हणणें अधिकच स्पष्ट होतें कीं आपला राष्ट्रीय प्रश्न जितका राजकीय आहे, त्याहून अधिक तो सामाजिक आहे. आपल्या राजकीय अडचणीदेखील आपल्या सामाजिक कमजोरीमधूनच उत्पन्न झालेल्या आहेत. जर आज आपलें राष्ट्र सामाजिक दृष्ट्या एक आणि अखंड समुदायात्मक असतें, जर आपलीं हृदये एक असतीं, आपलीं मनें एकाच दिशेनें काम करीत असतीं, आपली राष्ट्रीय यात्रा एकाच आदर्शकिडे जात असती तर आपल्या राजकीय आकांक्षा सिद्ध करण्याच्या बाबतींत अंग्लंडला कोणचाही अडथळा उत्पन्न करतां आला नसता.

हिंदुस्तानच्या सर्वांगीण प्रगतीविषयीं आस्था बाळगणाऱ्या महाराष्ट्रीय

पुढान्यांनीं अेकदां चांगलाच वाद माजविला होता कीं राजकीय सुधारणा अगोदर कीं सामाजिक सुधारणा अगोदर ? नुसता वादच माजवून ते थांबले नाहींत, त्यांच्यामध्ये दोन पक्ष पडले. दोन्हीं पक्षांनीं आपापल्या परीनें चांगलीच कामगिरी केली, पण दोहोंमध्ये जर सहयोग साधला असता तर जनतेची दिशाभूल झाली नसती आणि राष्ट्रीय शक्तीचा, परस्पर विरोधामुळे झाला तसा, अपव्ययही झाला नसता.

गांधीयुगांत आपण समजून चुकलों आहोंत कीं राजकीय प्रश्न हा मुळांत सामाजिक, आर्थिक आणि धार्मिक प्रश्न असतो. तेव्हां राजकारण आधीं का समाजकारण आधीं असा प्रश्नच न उठवतां संबंध जीवनकारणच हातीं घेतलें पाहिजे. राजकारणाचा प्रश्न धसास लावल्यावांचून सामाजिक सुधारणेला जोरच पोंचत नाहीं. आणि सामाजिक सुधारणा करून राष्ट्रीय ऐक्य साधल्यावांचून राजकारणाला आवश्यक अशी जनशक्तिच उत्पन्न होत नाहीं. जनतेची सामाजिक क्षेत्रांत सेवा केली असतां जनता राष्ट्रीय उठावणीच्या बाबतींत आपल्याला ताबडतोब मदत देऊं लागते. 'जनतेत सेवा पेरा आणि स्वराज्याचें पीक हातीं घ्या' असा त्यांचा परस्पर संबंध आहे. सामाजिक, आर्थिक, धार्मिक आणि शिक्षणविषयक सगळ्याच प्रश्नांना एकत्र करून गांधीजींनीं त्यांच्या अिलाजांना 'रचनात्मक कार्यक्रम' असें नांव दिलें आहे. ही रचना कशाची ? अर्थात् स्वराज्याची, समर्थ राष्ट्रीयतेची, सर्वांगीण सामर्थ्याची.

धार्मिक, सामाजिक, आर्थिक, शैक्षणिक अित्यादि जीवनाचे -विराट जीवनाचे-अनेक पैलू असले तरी जीवन अेक आणि अविभाज्य अखंड आहे. तेव्हां उच्चयनदंड (lever) कितीही आणि कुठूनही लावला तरी शेवटीं उत्थान करावयाचें आहे समग्र जीवनाचेंच.

जीवनाचें यथार्थ आकलन होण्यासाठीं त्याच्या निरनिराळ्या बाजूंचा आपण निरनिराळा विचार करतो. हें यथायोग्य आहे. पण जितक्या बाजू तितके जीवनाचे तुकडे करूं गेल्यास हातीं जीवन न येतां मरणच यावयाचें. विचाराचे विभाग पाडतां येतात. कार्यराशीचेदेखील विभाग

पाडतां येतात. पण म्हणून जर आपण जीवनाचेच तुकडे पाडावयाला बसलों तर ती आत्महत्याच व्हावयाची. स्वराज्य हवें असेल, राष्ट्रीय शरीरांत स्वातंत्र्याच्या प्राणाचा संचार हवा असेल तर सर्व बाजूंनी समाजाला निरोगी, सद्बुद्ध, समर्थ आणि संस्कारसंपन्न करण्यासाठी आणि राष्ट्राला स्वतःच्या ध्येयाची जाणीव करून देण्यासाठी राष्ट्ररचनेचे काम आपण अखंड चालवले पाहिजे. सामाजिक बाजू हा तिचाच एक भाग आहे. त्या बाजूला अवास्तव महत्त्व देणें हें जसे चुकीचें होईल तसेच तिची हेळसांड करणें हेंही आत्मघाताचें होईल.

गेल्या पिढीच्या लोकांनी समाजसुधारणेचा जो विचार केला तो मुख्यत्वे करून मध्यम वर्गापुरताच केला आणि तोही महाराष्ट्रांतल्या मध्यम वर्गाला नजरेपुढें ठेवूनच. आतां आपणाला व्यापक समाजाचा विचार करावा लागणार. 'हिंदू आणि मुसलमान हीं भिन्न भिन्न राष्ट्रे आहेत' असा सध्यां एक नवा बूट निघाला आहे. राजकीय दृष्ट्या याहून मोठें असत्य कोणी बोललें नसेल. जातीभेद, धर्मभेद, भाषाभेद आणि वंशभेद असे कितीही भेद असले तरी संस्कृतीनें आणि राष्ट्रीयतेनें आपण सर्व एकच आहोंत. जगांतल्या सगळ्या मुसलमानांची संस्कृति ऐक आहे असें जर कुणी म्हणेल तर तें चुकीचें होईल. मारमडचूक पिक्थॉल हा अंग्रज मुसलमान आहे. त्यानें कुराणावर भाष्य लिहिलें आहे. पण त्याची संस्कृति आणि निज्ञामची संस्कृति ऐक आहे असें कधीही म्हणतां यावयाचें नाहीं. चीनमधील मुसलमान आणि हिंदुस्तानांतील मुसलमान धर्मानें ऐक असले तरी संस्कृतीनें ऐक आहेत असें म्हणून चालावयाचें नाहीं. सिलोनमधील बौद्ध आणि तिबेटमधील बौद्ध दोघेही बुद्धाला, धर्माला आणि संघाला शरण जात असले तरी संस्कृतीनें भिन्न आहेत, हें कुणीही कबूल करील.

हिंदुस्तानांतील ख्रिस्ती आणि अमेरिकेंतील ख्रिस्ती धर्मानें जरी ऐक असले तरी दोघांची जीवनदृष्टि, रहाणी, करणी आणि विचारसरणी ऐक प्रकारची नाहीं. धर्माचें ऐक्य जबरदस्त असतें यांत शंका नाहीं. ऐक

काळीं तें जीवनव्यापी होतें हेंही खरें. पण आतां तें तसें उरलें नाहीं आणि यापुढें तर सगळेच धर्म भड्डीत जाऊन पडणार आहेत, पडले आहेत. पुढें त्यांचें काय होईल हें सांगणें धाडसाचें होईल; पण एवढें खरें कीं संस्कृतीची अेकता जशी बलवत्तर असेल तशी धर्माची नसणार.

मानवजातीनें प्रारंभाच्या काळीं कुटुंब आणि गोत्रापासून प्रारंभ केला, पुढें स्वतःचे लहानलहान गट पाडले. जातो आणि जमाती उत्पन्न केल्या. पण वसुधैव कुटुंबकम् हा आदेश सिद्ध करण्याची हिंमत कधींच बाळगली नाहीं. हिंदू, पारशी, यहूदी हे तिन्ही प्राचीन धर्म वंशनिष्ठ आहेत. यांत बाहेरच्या लोकांना आत्मसात् करण्याची उघड सोय नाहीं. या तीन धर्मांनीं जर म्हटलें कीं धर्म आणि राष्ट्र अेकच आहेत, तर तें खरें नसलें तरी अेका वेळेला क्षम्य होईल; पण बौद्ध, जैन, इस्लामी ख्रिस्ती, आर्यसमाजी वा ब्राह्मसमाजी (प्रार्थनासमाजी) हे धर्म नवीन नवीन अनुयायी मिळवूं पाहणारे धर्म आहेत. यांना स्वतःची अशी अेकच संस्कृति नसून सगळ्याच संस्कृतींमध्ये हे मिसळूं शकतात. साखर, मीठ, चिंच वगैरे रस ज्याप्रमाणें निरनिराळ्या पदार्थांत पडल्यानें त्यांना आपापली गोडी लावतात, त्याचप्रमाणें या धर्मांचें आहे. ख्रिस्ती धर्म म्हणजे ख्रिस्ताचा उपदेश. ख्रिस्ताप्रमाणेंच कांहीं यहूद्यांनीं त्याला आपल्या धर्मांत मिसळला, इतरांनीं ग्रीक आणि रोमन संस्कृतीवर त्याचीं पुढें चढवलीं. हिंदुस्तानांतील ख्रिस्ती लोक जेव्हां ख्रिस्ताचा उपदेश आणि त्याचें जीवन-नेतृत्व स्वीकारतात तेव्हां त्यांनीं यहूद्यांचें तौरात (Old Testament) किंवा ग्रीक तत्त्वज्ञान स्वीकारण्याची कांहींच जरूर नाहीं. येथील धर्मच त्यांचें खरें तौरात आहे. त्यांतच त्यांनीं स्वतःला पटलेला येशूचा उपदेश मिसळावा. तसें केल्यानें त्यांना हिंदुस्तानी संस्कृतींतही राहतां येतें आणि ख्रिस्ती झाल्याचें समाधानही प्राप्त करतां येतें. ज्यांनीं हिंदू धर्म सोडला त्यांनीं हिंदू संस्कृतिही सोडलीच पाहिजे असें नाहीं. हिंदू संस्कृतीमध्ये हिंदू धर्माचीं बंधनें नाहींत पण हिंदू जीवनदृष्टि मात्र वातावरणासारखी आपलें काम करीत असते.

येथील संस्कृतीला प्रथम आपण आर्य संस्कृति म्हणत असू. ती बऱ्याच अंशीं झगडाळू आणि विजिगीषु होती. पण शेवटीं तिला अनुभव आला कीं विजयाच्या मार्गे लागल्यानें परस्पर नाशच स्वीकारावा लागतो— “जयं वे रं. पसवति दुःखं सेते पराजितो ” विजयानें वैर वाढतें. पराजिताला सुखाची झोप येत नाही. तो सूड उगविण्याची तयारी करतो आणि युद्धाच्या पोटीं महायुद्ध आणि अतियुद्ध अशीं सन्तानें उत्पन्न होतात. आणि या वंशपरंपरेचें शेवटचें अपत्य म्हणजे विनाश आणि सर्वनाशच होय.

वैराच्या कल्पनेला जन्म दिला म्हणजे ती कल्पांत करूनच विराम पावत असते. म्हणूनच भारतीय युद्धाच्या शेवटीं धर्माला म्हणावें लागलें : जयोऽपि अजयाकरो भगवन् प्रतिभाति मे ।

“बा ! कृष्णा ! मला वाटतें कीं हा विजय म्हणजे शुद्ध पराजयच आहे.” रोमन लोकांशीं लढणाऱ्या सेनापति पिर्हस्लाही असेंच म्हणावें लागलें होतें कीं आणखी एक असला विजय मिळवला म्हणजे माझा सर्वनाशच व्हावयाचा ! (एका लढाईत त्याची अर्धी सेना गारद झाली होती.)

भारतीयांनीं पाहिलें कीं युद्धपरायण क्षात्रधर्म पापी आहे; कारण तो आत्मघातकी आहे. आणि त्यांनीं ठरविलें कीं साम, दाम, भेद सर्व उपाय हरले तरच शेवटीं दंडाचा उपाय अजमावून पहावयाचा.

अशा रीतीनें भारतीय युद्धानंतर बुद्ध आणि महावीराच्या काळीं आर्य संस्कृतीनें हिंदू संस्कृतीचें रूप धारण केलें. हिन्दू संस्कृति विजिगीषु नसून जिजीविषु आहे. आपण जगावें, सर्वांनीं जगावें, सर्वांनीं सुखी व्हावें, सर्वच निरामय असावेन, सर्वांना भद्र गोष्टी मिळाव्यात, कुणालाही दुःख होऊं नये, असा संकल्प करून आर्य संस्कृतीनें हिंसाविमुख हिंदू संस्कृतीचें रूप धारण केलें. (हिंसया दूयते चित्तं यस्यासौ हिंदुरीरितः ।) हिंसेचा प्रसंग पाहून ज्याचें चित्त दुखावतें तो हिंदू.

स्वतःच्या देशांत आणि समाजांत येऊन स्थान मिळवलेल्या

फारशी, यहूदी, इस्लामी, ख्रिस्ती, लेनिनी—सर्वच धर्मांचें या संस्कृतीनें स्वागत केलें आहे. हिंदुस्तानांत आतां अेकच धर्म नांदत नसून येथें सर्व धर्मांचें विश्वकुटुंब नांदत आहे. हिन्दू संस्कृतीची आतां सुधारून वाढवून नवी आवृत्ति तयार झाली आहे. तिला आपण “ हिंदुस्तानी संस्कृति ” म्हणूं. हीच संस्कृति. आतां हिंदुस्तानभर प्रधानपणें नांदणार आहे. आजवर अेकमेकाकडे डोळे टवकारून पाहाणारे धर्म हिच्या कृपा-छत्राखालीं कौटुंबिक भावनेनें जवळ येणार आहेत आणि गुण्यागोविंदानें नांदून सर्व जगाला ‘ महत् समन्वया ’चा रस्ता दाखाविणार आहेत.

—२—

हिंदू संस्कृतिच जर विरोधशामक अहिंसापरायण होती तर तिचें नांव बदलून तिला हिंदुस्तानी संस्कृति म्हणण्याचें कारण काय ?

हिंदू संस्कृतीनें विरोध टाळला खरा पण तिला विरोधाचा बीमोड करतां आला नाही. आणि तिच्यांतली याहूनही मोठी उणीव म्हणजे भोळेपणानें तिनें चालू राखलेला उच्चनीच भाव होय. चार भाऊ अेकत्र राहून घर चालवत असले आणि वडील भावाच्या तंत्रानें घराचा कारभार सुरक्षित चालत असला म्हणजे मोठ्या भावाला वाटतें कीं मीच घरचा मालक. माझी आज्ञा सगळ्या भावांनीं अैकलीच पाहिजे. मी सांगेन तेथें त्यांनीं बसावें, देअीन तेवढेंच खावें, मी ठरवीन तसेंच शिक्षण त्यांच्या मुलांना मिळावें.

वडील भाऊ जोंपर्यंत उदार मनाचा, निःस्वार्थी आणि कष्टाळू असेल, कुटुंबाच्या हितासाठीं स्वतःला विसरून रावत असेल, तोंपर्यंत धाकटे भाऊ आणि सर्वच कुटुंब त्यानें घालून दिलेली व्यवस्था विशेषशी चांगली नसली तरी चालवून घेतील. वडील भावानें त्यांना अेकेरी नांवानें बोलावले तरी त्यांत ते भूषणच मानतील. पण वडील भावानें कधींही विसरतां कामा नये कीं हा सर्व खुषीचा सौदा आहे. मुळांत सगळे भाऊ सारखे. सगळ्यांचा अधिकार सारखा. सगळ्यांच्या तंत्रानेंच घर चाललें

पाहिजे. कोणी कुणाच्या आज्ञेत रहावयास बांधलेला नाही. कुटुंब सोडून गेलें तर विशाल समाजांत आपला धुव्वाच उडणार आहे या जाणीवेनेच सर्वांनीं अेकोप्यानें रहावयाचें आहे, ही जाणीव सर्वांनाच असली पाहिजे.

हिंदू संस्कृतीनें समाजांत उच्चनीच भाव आणला ही असामाजिक गोष्ट केली. भोळेपणानें ही गोष्ट चालली तोंवर चालली. पंक्तीमध्ये ब्राह्मणांनीं वर बसावें ही गोष्ट सर्वांना मान्य असेल तरच ती चालावयाची. इतर जातींनीं असली जबरदस्ती काय म्हणून मानावयाची ? पंक्तींत बसणेंच सोडून द्या किंवा तो जेथें बसेल तेथें त्याला बसूं द्या. उच्चनीच भाव भोळ्या सर्व संमतीनें टिक्कू शकतो किंवा जबरदस्तीनें लादतां येतो. जेथें ज्ञान आलें, अहिंसा आली आणि न्याय आला तेथें समता स्थापन झालीच पाहिजे.

म्हणे, अमुक समाज अस्पृश्य म्हणून वागविला जाईल. /

कां बाबा ! त्यानें कुणाचें काय घोडें मारलें आहे ? आणि तो अस्पृश्य म्हणून रहावयास तयार नसेल तर ? तुमचेजवळ संख्या आणि सत्ता आहे म्हणूनच तुमची जबरदस्ती त्याचेवर लादणार ना ? तोही म्हणेल, “ पाहून घेऊं. जबरदस्तीचा प्रतिकार करणें यांतच पौरुष आहे. प्रतिकार करतां करतां मरून जाऊं पण जबरदस्ती सहन करणार नाही. ” असें म्हणून दलित लोक जर छड्छु ठोकून उभे राहिले तर समाजव्यवस्थेची शोभा काय राहिली ? घरांत असतांना लहान म्हणून ज्याचा आपण कान धरत होतो, तो जर घराबाहेर जाऊं लागला तर त्याचेच पाय धरून आपण त्याला घरांत ठेवून घेतलें तरच कुटुंबाची शोभा राहिली.

हिंदू संस्कृतीनें उच्चनीच भाव वाढवून अस्पृश्यतेपर्यंत त्याला पोहोंचविलें. अस्पृश्यता, उच्चनीच भाव आणि बहिष्कार ही सामाजिक शस्त्रें आत्मघातकीपणानें वापरून हिंदू संस्कृतीनें स्वतःच्या कल्याणबुद्धीचें दिवाळें काढलें. आतां ती स्थिति सुधारून हिंदुस्तानांतील संस्कृतींत वाढलेल्या सर्वच लोकांच्या ऐकीकरणाचा प्रश्न तांतडीनें हातीं घेतला पाहिजे. सर्व समाज ऐकजीव, ऐकप्राण, ऐकहृदय, ऐकमन आणि ऐक-

शरीर व्हावा यासाठी आतां निकरानें झटलें पाहिजे. घराळा आग लागली असतांना ज्या आकांतानें आपण पाण्याचा बंब चालवतो त्याच वेगानें आणि त्याच निर्धारानें आपण आतां समतामूलक सर्वसमन्वयकारी हिंदुस्तानी संस्कृतीची स्थापना करावयाची आहे. जोआखालीला आणि बिहारमध्ये जीं द्रुष्ट स्वप्ने पडलीं त्यानंतर जर आपण ताबडतोब जागे झालों नाहीं तर विनाश फारसा दूर नाही. सर्वसमन्वय हाच या घटकेचा आणि या युगाचा उद्घोष आहे. समतामूलक सर्वस्वीकारी समन्वय.

—३—

राजकीय आणि सांस्कृतिक दृष्ट्या आम्ही एक आहोंत असें म्हणणाऱ्या जनतेनें सामाजिक बाबतींत समाजाचे तुकडे पाडून चालावयाचें नाही. निरनिराळ्या जाती आणि निरनिराळे प्रांत जर अितके वेगळे झाले कीं जीवनव्यवहारांत कधीं कुणाचा कुणाशीं संबंधच येणार नसला तर त्या सर्व जाती मिळून अेक समाज होतो असें समजावें कसें? अेकमेकांनीं अेकमेकांना भेटावयाचें तें फक्त बाजारांत किंवा कोर्टांत आणि अेकच जेवावयाचें तें फक्त जेलमध्ये, अशी ज्या लोकांची स्थिति असेल, त्यांना जर कुणी म्हटलें कीं ‘तुम्हीं अेक समाज नाहीं’ तर आपण त्यांना उत्तर काय देणार? “आमचीं रोग्यांचीं किंवा वेड्यांचीं इस्पिताळें अेक आहेत, आम्हांला गुलामींत ठेवणारे मालक अेक आहेत. आम्हां सर्वांचा अपमान अेक आहे. अेकच मरण आम्हां सर्वांच्या वांट्याला आहे” — अेवढीच का आपली अेकता? मरणानंतरचीं आपलीं स्मशानेंदेखील वेगळीं, मंदिरे वेगळीं, जेवणाच्या पंगती वेगळ्या, धोतर नेसण्याचें आणि पगडी बांधण्याचे प्रकार वेगळे, नमस्कार करण्याच्या पद्धती वेगळ्या. असें वेगळेपणाचें वेड लावून घेतल्यानंतर आमची संस्कृति आणि राष्ट्रीयता तेवढीच अेक आहे असें म्हणतांना त्या म्हणण्यांत जोर कोठून पावयाचा? विविधतेमध्ये अेकता अनुस्यूत असणें हें या विश्वाचें रहस्य आहे असें आपल्या ऋषींनीं शोधून काढलें आणि विभक्तामधील अविभक्तालाच शोधून काढा, त्याला

चिकटून रहा असा आदेश दिला. पण आपण साधेल तेवढें अेकतेला गौण केलें आणि भेद वाढवत गेलें. सारें राष्ट्र, सारी संस्कृति, आणि सनातन कालापासून चालत आलेल्या आपला धर्म छिन्नभिन्न होण्याची पाळी आली तरी भेद वाढवण्याची हौस आपण कांहीं केल्या सोडत नाही. थोडेंसेही भेदाचें तत्त्व दिसलें कीं लागलेंच त्याचेवर भार देऊन अेकतेचा खून पाडावयाचा हें जणुं आपलें धर्मव्रतच झालें आहे. धर्मभेद आणि जातिभेद जणुं पुरेसे नाहीत म्हणून आतां आपण प्रांतभेद आणि भाषाभेद पुढें करूं लागलों आहोंत.

ज्याची स्वतःला माहिती नाही, परिचय नाही त्याचेविषयीं अविश्वास, तिरस्कार आणि अनास्था बाळगावयाची हा प्राथमिक स्थितींतल्या समाजाचा स्वभावच असतो. ‘आपला शेजारी तो आपला शत्रू. त्याच्यापलीकडचा त्याचा शेजारी तो आपल्या त्या शेजाऱ्याचा शत्रू आणि म्हणून आपला मित्र’ असा राजकारणी सिद्धांतही मांडला गेला आहे.

राष्ट्रीय सभेनें राष्ट्राची अेकता साधून स्वातंत्र्य मिळवण्याचा प्रयत्न सुरू करतांच भेदनिपुण इंग्रजांच्या चिथवणीनें असो किंवा सनातन स्वभावदोषामुळें असो, आपण अेकतेला आणि स्वातंत्र्याला भिऊन आपापल्या जातीचे संकुचित हितसंबंध सुरक्षित करून घेण्याची धांवाधांव सुरू केली. कुणाला मतस्वातंत्र्य हवें आहे तर कुणाला पानस्वातंत्र्य हवें आहे ! धर्म, रीतरिवाज, सरहद्दी, पहेरवेश, भाषा, साहित्य, लिपि—सर्व कांहीं अगोदर सुरक्षित होऊं द्या. त्याची काळजी आम्हांला. इतक्या सर्व गोष्टी सुरक्षित आहेत अशी आमची खात्री पटेतोपर्यंत तुमच्या स्वराज्याच्या चळवळीला आम्हीं विरोध करणार असा चंग बांधून बसलेले लोक आपल्या देशांत थोडेथोडेके नाहीत.

अंग्रजी साहित्याची खडान्खडा माहिती असलेल्या आपल्या सुशिक्षितांना बंगाली किंवा तेलगू साहित्याची कल्पनादेखील नसते. आणि याचें कोणाला आश्चर्यही वाटत नाही आणि वाअीटही वाटत नाही. आपापल्या प्रांतांतील आणि जातींतील रीतरिवाज हेंच हिंदू धर्माचें खरें

लक्षण आहे असेंच बहुतेक सर्व हिंदूंना वाटत असेल. 'मोठ्या देशांतील लहान लोक ! उदार धर्माचे अनुदार प्रतिनिधि ! विशाल संस्कृतीचे संकुचित अनुयायी !'—असें जें आपलें वर्णन कित्येक मार्मिक लोकांनीं केलें आहे तें खोटें आहे असें कसें म्हणावें ?

यावर उपाय एकच आहे. आपण निरनिराळ्या प्रांतांत आणि निरनिराळ्या जातींत यथेच्छ प्रवास केले पाहिजेत. लोकांत मिसळलें पाहिजे. शाकाहार आणि मांसाहार अेवढाच अेक आहारांतील भेद सांभाळून कोणाच्याही घरीं, कोणाच्याही पंक्तीला आणि कोणाच्याही हातचें खाण्याची आडकाठी नसावी. मी शुद्ध शाकाहारी (अन्नाहारी) असलों तरी माझ्या शेजारीं बसून कोणी मांस खाल्लें तर मला तें सहन झालें पाहिजे अेवढेंच नव्हे तर मला त्यांच्याशीं प्रसन्नपणें संभाषणही करत आलें पाहिजे. मनांतून उच्चनीच भाव काढून टाकल्यावांचून अेवढी उदारता यावयाची नाही. कोणाही कोणाच्याही जातींत किंवा धर्मांत लग्न केलें तरी 'मोठा घात झाला' असें मला वाटतां कामा नये. राहणीकरणीचे लहान मोठे भेद आपल्याला पचवितां आलेच पाहिजेत. पतिपत्नीपैकीं आणि घरच्या मंडळीपैकीं कुणीही कुणावर जबरदस्ती करतां कामा नये. प्रत्येकाच्या स्वातंत्र्याला सर्वांनीं आदरपूर्वक जपलें पाहिजे. बाह्य नियंत्रण शक्य तेवढें कमी केल्यानेंच समाजाचें नैतिक तेज वाढतें. आंतरिक प्रेरणेनें पाळलेले आदर्शच समाजाला उच्च कोटीकडे घेऊन जातात, हें ओळखून सदाचाराचें बंधन प्रत्येकानें स्वेच्छेनें पाळण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

हिंदुस्तानचा खरा प्रश्न व्यापक अर्थानें सामाजिक आहे. हिंदुस्तानचें राजकीय दौर्बल्य त्यांच्या सामाजिक दोषांमुळें उत्पन्न झालेलें आहे. अेवढी अेक गोष्ट जर आपल्याला पटली, तर आपण आपले धार्मिक, आर्थिक आणि राजकीय प्रश्न हां हां म्हणतां सोडवूं शकूं. मात्र सामाजिक प्रश्न म्हणजे महाराष्ट्रांतील मध्यम वर्गाचेच प्रश्न नव्हेत, तर हिंदुस्तानांत राहणाऱ्या सर्व प्रांतांतील सर्व धर्माच्या, सर्व जातीच्या, सर्व परिस्थितीच्या

लहानथोर, जुन्यानव्या, गरीबश्रीमंत, सुशिक्षितआशिक्षित, मागासलेल्या-पुढारलेल्या, आबालवृद्ध स्त्रीपुरुषांच्या जीवनांचे सर्व प्रश्न—अितका व्यापक अर्थ घेतला पाहिजे.

—४—

माझ्या गुजराती लिखाणापैकीं राजकीय लेख महाराष्ट्रापुढें कधीं आलेच नाहीत. शिक्षणविषयक लेखदेखील क्वचित्च आले असतील. हिमालयाचा प्रवास, ब्रह्मदेशचा प्रवास, नद्यांचें तर्पण इतर प्रवासवर्णनें आणि देशांतील निरनिराळ्या जागीं पाहिलेल्या स्थानांचीं वर्णनें हींच बहुतेक महाराष्ट्रापुढें प्रथम आलीं. याखेरीज धर्म, संस्कृति आणि समाजकारण याविषयींचे कांहीं लेख मीं जेलमध्ये असतांना प्रकाशित झाले आहेत. माझे साहित्य-विषयक विचार कित्येक अनुवादाच्या रूपानें आणि कित्येक मूळ मराठींत लिहिलेले, महाराष्ट्राच्या परिचयाचे झाले आहेत. 'हिंदलग्याच्या प्रसादा'-मध्ये लोकजीवन किंवा ग्रामीण जीवनाचा पुनरुद्धार याविषयींचीं टांचणें प्रकाशित झालीं होतीं. नवजीवन प्रकाशन मंदिराकडून माझा नुकताच प्रकाशित झालेला ग्रंथ—जीवनांतील आनंद—हा निसर्ग आणि कला-विषयक वर्णनाचा आणि विवेचनाचा संग्रह ललित लेखनांतच मोडेल. स्मरणयात्रा, गुजरातींत लिहून काढलेल्या आत्मचरित्रपर आठवणी वेळोेर जेलमध्ये मराठींत उतरल्या. मुहूर्त मिळतांच त्या प्रकाशित होतील. याखेरीज एका जवळच्या स्नेह्यांना लिहिलेलीं जवळजवळ दीडशें पत्रें लवकरच श्री. देशमुख प्रकाशित करणार आहेत.

वर्णाश्रमप्रधान भारतीय संस्कृतीविषयींचे कांहीं लेख हिंदूंचें समाजकारण, या नांवाखालीं एका आटपशीर ग्रंथांत कांहीं दिवसांपूर्वीं प्रकाशित झाले. त्यांत न मावलेले कित्येक लेख किंवा निबंध प्रस्तुत पुस्तकांत दिले आहेत.

येथील सर्वच लेख वाचकांना रोचक वाटतील असा विश्वास नाही. कांहीं लेख १९२२-२४ च्या सुमारास लिहिलेले आहेत. त्या वेळीं गुजराती

लिहिण्याचा माझा मारंभच होता. एका बाजूने नव्या प्रांतांतील नवीन समाजाचा अनुनय करण्याचा प्रयत्न आणि दुसऱ्या बाजूला स्वतःचे विचार कसलाच आडपडदा न ठेवतां सडेतोडपणे सांगण्याची अदम्य वृत्ति—या दोहींचें त्यांत मिश्रण आहे.

हिंदू धर्माविषयी लहानपणीं माझ्यामध्ये भोळी बाळबोध भक्ति होती. कर्मकांड माझ्या वांट्याला निजीव पदार्थ नव्हता. देवदर्शन, तीर्थयात्रा, मंत्राचा जप, देहदंडन किंवा तपश्चर्या, पुराणश्रवण आणि शास्त्रपरिशीलन—या सर्व गोष्टी कोणच्या ना कोणच्या काळीं माझ्या जिवंत श्रद्धेचे विषय होते. यांपैकी कित्येक गोष्टी नवे रूप धारण करून, नव्या प्रेरणेनें मला आजही आकर्षू शकतात.

सामाजिक बाबतींत रूढीच्या बाहेर पडून नास्तिकवादांत शिरल्यानंतर विशेष मननामुळे स्वामी विवेकानंदाची दृष्टि मला पसंत पडली. धर्मनिष्ठ सुधारकी वृत्ति असें तिला म्हणतां येईल. जुन्यांपैकी कोणचीही गोष्ट मी घाभीघाभीनें सोडली नाही. ज्या गोष्टी न्याय, नीति आणि धार्मिकतेला विसंगत वाटल्या त्याच प्रथम सोडल्या. त्यानंतर धर्मतत्त्वांचें अध्ययन, मनन केल्यानंतर समाजहिताच्या दृष्टीनें जसजसे विचार बदलत गेले, तसतसें लिखाणही बदलूं लागलें.

आणि देशाची स्थितिदेखील कांहीं कमी झपाट्यानें बदलली नाही. १९२२ चा आपला समाज आज तसाच राहिला नाही. कितीतरी बदललेला आहे. कोणी परदेशगमन केलें असतां आज त्याचा बहिष्कार कोठेंही होत नाही. लो. टिळकांना आणि महामना मालवीयांना तो प्रश्न समाजाला सांभाळून सोडवावा लागला होता !

या पुस्तकांतील भावनगर, उमरेठ, ओड आणि पुष्कर वगैरे स्थळांचे अनुभव कित्येकांना सामाजिक इतिहास-भूगोलाच्या दृष्टीनें आकर्षक वाटतील पण, वाचकांना माझी शिफारस आहे कीं त्यांनीं ते सोडून द्यावेत. एकदां मी ते लिहिले, भाषांतरकारानें श्रमपूर्वक मराठींत आणले आणि प्रकाशकानें त्यांना उदारपणें पुस्तकांत जागा दिली म्हणून ते वाचावे असें मी तरी निदान

म्हणणार नाही. ' पुष्कर ' या लेखांत महत्त्वाची व मनोरंजक माहिती मिळेल खरी.

उद्यांचे प्रश्न हा लेख महत्त्वाचा आहे. उत्कृष्ट प्रगतिशील समाजदेखील धर्म, राजकारण, समाजनियंत्रण आदि सर्वच बाबतींत अजून बाह्य-नियंत्रित आहे. त्याला कधीतरी स्वतंत्र म्हणजेच आंतरिक भावनेने नियंत्रित करावा लागणारच. सर्व प्रकारचे बाह्यनियंत्रण काढून टाकून शिक्षण, संस्कार आणि श्रद्धा यांच्या जोरावर अंतःप्रेरणेने समाज चालला पाहिजे. हा एवढा फेरफार कसा करावयाचा हाच सर्वांत मोठा " उद्यांचा " प्रश्न आहे असेच मला म्हणावयाचे आहे. या माझ्या श्रद्धेमुळे आजच्या शहाण्यांनी मला वेड्यांत काढले तरी त्याचे मला आश्चर्य किंवा वाईट वाटणार नाही. पण मी अेक पाऊल पुढे जाऊन म्हटले आहे की स्त्रिया आणि श्रमजीवी दलितवर्ग यांच्या हातूनच हा प्रश्न सुटणार आहे. स्त्रीजन, हरिजन आणि आदिवासी भूमिजन यांचा आत्मा जेव्हा जागृत आणि सर्वसमर्थ होईल तेव्हाच बाह्यनियंत्रणाचे कवच तोडून टाकून आपला समाज जिवंत सत्त्वाप्रमाणे अंतःप्रेरित आणि आत्मनियंत्रित होऊ शकेल.

' पटते का ' या लहानशा टांचणांत देखील उद्यांच्याच एका प्रश्नाचा उल्लेख आहे. एवढे दोन लेख सोडून दिले तर बाकीच्या संबंध पुस्तकांत कालचे आणि आजचेच प्रश्न चर्चिले आहेत.

' लग्नसंस्थेचा पाया ' हा लेख बराच महत्त्वाचा आहे व विचाराला अेक निश्चित दिशा देणारा आहे.

' गोषा ' या लेखांत मुसलमान समाजाला उद्देशून कांहीं लिहिले नाही. गुजरात काठेवाडकडील रजपूत समाजाला उद्देशून लिहिलेले ते अेक पत्र आहे.

' कर्जाची वेडी ' आणि ' प्रेतभोजन ' हे दोन लेख माझ्या अनेक विद्यार्थ्यांच्या प्रत्यक्ष अडचणी ध्यानांत घेऊन त्यांच्या मदतीसाठी लिहिले होते.

मिशा फुटून लागतांच तरुणांना देशभक्ती सुचते, समाजसुधारणा

आठवते; सिद्धांतासाठीं गृहत्याग करावयासदेखील ते तयार होतात. ह्या सर्व 'अनिष्टांतूत त्यांना वांचविण्यासाठीं काय करावें ? हा प्रश्न शुद्धोधन राजापासून सर्व वडील माणसांना गांजीत असतौ. आजपर्यंतच्या व्यवहार-कुशल वडील मंडळीनीं याचा दुहेरी उपाय शोधून काढला. मुलगा वयांत येण्यापूर्वीच त्याचा वाड्निश्चय कोठें तरी ठरवून टाकावा म्हणजे तो अर्धा-पाऊण चतुर्भुज झाला; मग जातो कोठें ? दुसरा उपाय म्हणजे त्याला म्हणावें, " पहा बुवा, तुझ्या भावाचहिणीच्या शिक्षणापायीं आणि लग्नापायीं झालेलें कर्ज कुटुंबाच्या डोक्यावर आहे. तूं कर्तबगार म्हणून आम्ही तुझ्या आधारावर कर्ज काढून बसलों. आतां कुटुंबाला तारणें किंवा बुडवणें तुझ्या हातीं आहे. कर्ज न फेडलेंस तरी आव गेली आणि वाड्निश्चय मोडलास तरी जातींत कुळाची अब्रू जाईल आणि भावाचहिणीचीं लग्नेही होणें कठिण जाईल."

अशा दुहेरी पेचांत पकडल्यानंतर विचारा तरुण जातो कोठें ? त्याच्या उच्च भावनांचेंच बंधन त्याला अर्धमेला करून टाकतें. अशा तरुणांचे प्रश्न हातीं घेऊन आणि स्वतःकडे वांकडेपणा घेऊन प्रत्यक्ष अिलाज काढावा लागला होता.

गुजरातमध्ये थोरामोठ्यांच्या घरांत (आणि आपण थोरामोठ्यांत मोडत नाहीं असें कुणाला वाटणार ?) कोणी वारलें म्हणजे संबंध जातीला भोजन घालण्याचा अेक रिवाज आहे. त्या ज्ञातिभोजनापायीं किती तरी कुटुंबे आर्थिक संकटांत सांपडलीं आहेत आणि कित्येक जातींनीं आपल्या जातींत माणसें फार, ज्ञातिभोजन बहुतेकांना झेपत नाहीं येवढ्याचसाठीं जातीचा ठराव करून, एका जातीच्या दोन जाती केल्या आहेत ! जातींतील बहुतेक सगळ्या मुली श्रामंताच्या घरीं देण्याकडे लोकांचा ओढा असतो. यामुळें मोठ्या जातींत गरीब तरुणांना मुली मिळणें मुश्किल होतें. यावर उपाय म्हणून देखील तेथील समाजधुरीणांनीं मोठ्या जातीच्या लहान लहान जाती घाडल्या. उंचावरचें पाणी सखलांत वाहून जातें, तें तसें जाऊं नये

म्हणून ज्याप्रमाणें पायऱ्या पायऱ्याची शेती करून ठिकठिकाणी पाणी अडवतात तशांतलाच हा प्रकार आहे.

गुजरातमधील हे सर्व सामाजिक प्रश्न सोडविण्यासाठी दोन तीन उपाय निघाले आहेत.

मरणभोजनाचा किंवा प्रेतभोजानाचा रिवाज बंद करण्यासाठी गुजरातच्या युवकांनी ठिकठिकाणी तीव्र चळवळ चालवली आणि 'रक्ताचे लाडू खाऊ नका' असे उद्घोषही तयार केले.

ज्या प्रांतांत बाललग्न आणि मुलांचा जन्म होण्याच्या पूर्वीच होणारे वाङ्मनिश्चय प्रचलित होते, त्या प्रांतांत मुलें वयांत येऊन स्वखुषीने आपल्या जीवनाच्या साथीदारांना पसंत करूं शकतील तेव्हांच त्यांची लग्ने व्हावीत, अशा प्रकारची चळवळ सोपी नसणारच. कांहीं कांहीं जातींत बारा वर्षांनी एकदां येणाऱ्या मुहूर्तावरच लग्न होत. यंदा जर लग्न न साधलें तर बारा वर्षे वाट पाहिली पाहिजे अशी स्थिति असल्यामुळे वाटेल तें करून मुलेंमुली उजवून काढल्या पाहिजेत, असा आईबापांचा आग्रह असे.

कांहीं कांहीं जाती इतक्या लहान झाल्या आहेत की स्वतःच्या पोट जातींत लग्न करावयाचें म्हणजे मुलांमुलींना एक किंवा दोन स्थानांतच पसंति करावी लागवयाची ! लहानपणापासून ठरलेलेंच असावयाचें की अमुक मुलीचें लग्न अमुक मुलाशीच होऊं शकेल. ही स्थिति पाहून एकदां मीं सुचविलें की ज्याप्रमाणें भावाबहिणीचें लग्न होत नाहीं, एकाच गोत्रांत लग्न होत नाहीं, त्याचप्रमाणें स्वतःच्याच पोटजातींत लग्न होणें हें निषिद्ध समजलें पाहिजे. गोत्रप्रवराचा कांहीं अर्थ उरला नाहीं. पण जाती पोटजाती चांगल्याच प्रचलित आहेत, तेव्हां फार जवळच्या कुटुंबांत लग्न होऊं नयेत हा नियम अशा रीतीनें अमलांत आणतां येईल.

गुजरातमध्ये प्रत्येक जात हा एक संगठित संघ असतो. प्रत्येक जातीचे निश्चित पुढारी असतात. कुटुंबांतील प्रमुख लोक मिळून जातीचे ठराव करतात आणि ते पाळतात. जातीच्या अभिप्रायाच्या विरुद्ध

जाण्याची सहसा कुणाची प्राज्ञा नसते. अशा समाजांतील सामाजिक प्रश्न बेरेच महत्त्वाच आणि तांतडीचे असतात. आणि अशा समाजाला करावयाच्या सूचना हवेंत करून चालत नसतें.

‘ सामाजिक रिवाज ’, ‘ लग्न संस्थेचा पाया ’, ‘ व्यसन ’, ‘ उधळ-पट्टी व नासाडी ’, आणि ‘ गुजरातबाहेरील गुजराती ’ हे निबंध महाराष्ट्रांतील समाजालाही लागू आहेत. यांपैकीं दोन तीन निबंध मूळ मराठीत ‘ हिंडलग्याचा प्रसाद ’ या पुस्तकांत छापले होते. त्याचें गुजराती करून ‘ लोकजीवन ’ या ग्रंथांत दिलें होतें. भाषांतरकारानें मूळ देण्याऐवजीं भाषांतराचें भाषांतर दिलें आहे ! मूळ लेखावर गुजरातची यात्रा करून परत आल्यामुळें कसे काय संस्कार झाले आहेत हे पहाणें कौतुकाचा विषय होईल. भाषांतरकाराला क्वचित् अधिक चांगला शब्द सुचला असेल तर क्वचित् अर्थामध्यें ढिलाई येण्याचाही संभव असतो. गुजरातमध्ये न जातां फक्त माझेजवळ राहूनच त्यांनीं गुजरातीचा मराठाइतकी तयारी केली, हें भूषणास्पद आहे. पण केव्हां केव्हां भाषांतरांत अर्थाचे अनर्थही होतात. एकदां एका स्नेह्यानीं ‘ परसेवा ’ या गुजराती शब्दाचें भाषांतर ‘ पर सेवा ’ म्हणजे दुसऱ्याची सेवा असा अर्थ केला. अितकेंच नव्हे तर या अर्थानें माझा संबंध लेख लावूनही दाखवला ! मी जेव्हां त्यांना सांगितलें कीं “ ‘ परसेवा ’ म्हणजे घाम-हा शब्द प्रस्वेद या संस्कृत शब्दावरून आला आहे. ” तेव्हां मोठी मौज झाली. प्रस्तुत पुस्तकांतही अशा एक दोन गंमती झाल्या आहेत. गुजरातीमध्ये ‘ जलद् ’ म्हणजे कडक. ‘ जलद् औषध, जलद् उपाय, जलद् तेजाब ’ असे शब्दप्रयोग गुजरातींत होतात. हा ‘ जलद् ’ शब्द आहे तसाच मराठींत ठेवल्यानें काय घोटाळा होतील हें मराठी वाचकांस सांगावयास नको.

गुजरातीमध्ये भांडण, तंटा, तक्रार, कटकट या अर्थी ‘ विखवाद ’ शब्द येतो. ज्या भांडणामुळें दोन्ही पक्षामधील संबंध विषारी होतात अशा भांडणाला ‘ विखवाद ’ म्हणतात. आमच्या भाषांतरकारांनीं

‘विस्वादा’ला ‘विषवाद’ असें सोज्वल रूप देऊन त्याचा अर्थ समजण्याची जबाबदारी वाचकावर टाकली आहे !

गुजरातीमध्ये ‘सारुं नरसुं’ म्हणजे ‘वरं वाईट’. भाषांतरकारांनीं अेके ठिकाणीं सारुचा अर्थ सगळें असा केला, आणि नरसूचा अर्थ काय केला तें आतां आठवत नाहीं; शोधावें लागेल. मला जेव्हां वेळ असतो तेव्हां भाषांतर मी तपासून जातो पण तेव्हांही मुळाशीं ताडून पाहण्याचा धीर नसल्यामुळें गोळा बेरीज अर्थ मला मान्य आहे किंवा नाहीं एवढें पाहूनच मी भागवतो

मराठी टांकाकार या सर्व ढिलाअविद्वल टीकेची झोड उडवूं शकतील. भाषांतरकार आणि प्रकाशक उत्तर देऊं शकतील कीं सध्याचा काळ कसा आहे त्याचा विचार करा— “अकरणात् मंदकरणम् श्रेयः” मीं मात्र कांहीच उत्तर न देतां टीका सहन करीन. मीं जेलमध्ये असतांना माझ्यामागे हीं पुस्तकें प्रकाशित झालीं असें म्हणून मला बऱ्याच वेळीं सुटतां येतील. पण ज्या प्रकाशनामुळें मला वाईट वाटलें नाहीं त्याचेविषयीं झालेली टीका स्वतःवर ओढून घेण्यांतच भलाही आहे. श्री. क्षीरसागर सारख्यांनीं हा प्रश्न छेडला नसता तर कदाचित् सर्वार्थसाधन मौनाचाच मीं आश्रय केला असता.

माझ्या लिखाणांत स्थायी महत्त्वाचा कांहीं भाग असेल तर तो नव्या आवृत्तींत समर्थ भाषांतरकार सुधारतीलच. माझी स्वतःची अपेक्षा तर अशी आहे कीं नवे नवे तरुण लेखक आणि विचारक माझे लिखाण वाचून पचवतील आणि याहून चांगलें स्वतःच लिहून माझ्या लिखाणाला मानाची मूठमाती देतील. सर्वच लेखकांनीं स्वतःसाठीं अशा गतीची अपेक्षा केली पाहिजे.

वीरजीवन आणि विचारकलिका हीं सुटीं सुटीं विचारवाक्यें आहेत. सगळींच सुभाषिताच्या तोडीचीं आहेत असें म्हणतां येणार नाहीं.

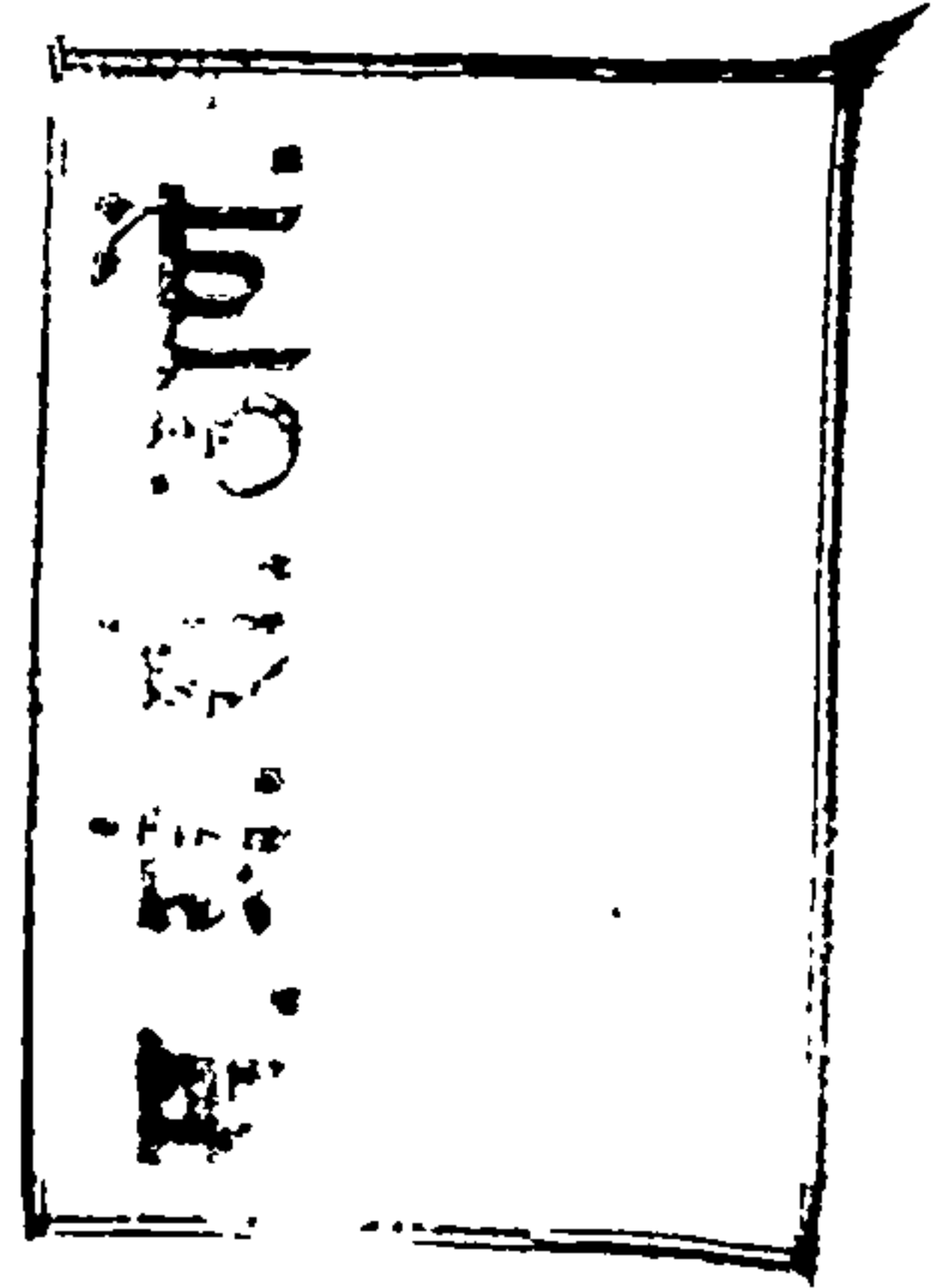
दीर्घकालाच्या चिंतनांतून निवडून काढलेलीं हीं वचनें आहेत असेंही नाही. दांडीकूचच्या वेळीं विद्यार्थ्यांशीं चर्चा करीत असतांना जीं वाक्ये त्यांना आवडलीं, त्यांपैकीं कांहीं त्यांनीं एका हस्तलिखितांत वेळोवेळीं लिहून काढलीं होती. विचारकलिकेचा ही असाच इतिहास आहे. साबर-मती आश्रमांत भोजनोत्तर संभाषणांत जी कलाचर्चा चालत असे, त्या वेळीं सहजगत्या निघालेले उद्गार कलिकारूपानें नोंदले गेले. ते अजूनही त्याच रूपांत जीव धरून आहेत. कलिकांचीं सुमनें केव्हां होतील हें कोणी सांगावें ?

असलीं वचनें खरोखर एकदां वाचून वाजूला सारावयाचीं नसतात. ओकाच वेळीं सगळीं वाचलीं असतांना कांहीं वचनांकडे ध्यान जातें आणि कांहीं तशींच व्यर्थ जातात. असलीं वचनें विचाराची एक नवीन दिशा दाखविणारीं असतात. ओकेकावर ओकेक निबंध लिहिण्यासाठीं देखील वापरतां येतील. पण लेखकानें स्वतःच अशा रीतीनें त्यांची शिफारस करण्याचा रिवाज नसतो म्हणून त्यांचेविषयीं अधिक न बोललेलेंच बरें.

थोडेंसें भीतभीतच या निबंधसंग्रहाला महाराष्ट्रयात्रा करण्यास पाठवून देत आहे !

मद्रास,
३१-१२-४६ }

काका कालेलकर.

सामाजिक रिवाज

१

भारतीय संस्कृति अत्यंत प्राचीन असल्यामुळे तिने समाजहिताचा विचार खूप खोलांत शिरून केलेला आहे. ही संस्कृति कालाच्या कसोटीवर टिकाऊ आणि समर्थ ठरलेली आहे. दीर्घजीवनासाठी ज्या ज्या गोष्टी आवश्यक आहेत त्या सर्व तिला वेळोवेळी मिळत आल्या आहेत; आणि म्हणूनच ही संस्कृति अत्यंत जुनी असूनही जीर्ण झालेली नाही.

भारतीय संस्कृतीची अशी एक श्रद्धा आहे की जी तत्त्वे खरोखरीच चांगली असतील ती कितीही एकत्र आली तरी परस्परविघातक ठरत नाहीत; मात्र त्या तत्त्वांना एकत्र कसे आणावयाचे ती कला आपल्याला साधली पाहिजे. हे सर्व विश्व एकरूप आहे, यांतील सर्व चांगल्या वस्तूंचा परस्परांशी मेळ बसलाच पाहिजे आणि अनुकूल व स्थायी मेळ बसल्यानंतर त्यांतून आत्मसाक्षात्कार करविणारे समृद्ध संगीत—जीवनसंगीत—निघालेच पाहिजे. ही श्रद्धा भारतीय संस्कृतीचे वैशिष्ट्य आहे, प्राण आहे.

आणि म्हणूनच भारतीय संस्कृतीत युद्ध, जीवनकलह, वैर अथवा द्रोह वगैरे गोष्टींना प्रतिष्ठेचें स्थान नाही. मनुष्यस्वभावांत जे अनेक दोष आहेत, जे महान् रिपु आहेत त्यांच्या प्रादुर्भावामुळे जगांत युद्धें होत असलीं तरी जीवनव्यवस्थेचें एक आवश्यक अथवा आध्यात्मिक अंग म्हणून भारतीय संस्कृतीनें युद्धाचा कधींच स्वीकार केलेला नाही.

भिन्नधर्मीय व्यक्तींमध्ये लग्न झाल्यास तें कोणत्या शास्त्राच्या आधारे अथवा कोणत्या कायद्याप्रमाणें होऊं शकेल हें ज्याप्रमाणें तटस्थपणें, तिऱ्हाइटपणें आणि दोन्ही धर्मांच्या भूमिकेहून उच्च अशा भूमिकेवरून ठराविलें पाहिजे त्याचप्रमाणें भिन्न भिन्न संस्कृति एकत्र आल्यानें त्यांचें सहकार्य सुरू झाल्यास त्याचा मेळ कोणत्या तत्त्वांवर बसवावयाचा याचा निर्णयहि बुद्धिवादाच्या कसोटीवर झाला पाहिजे. ‘बळी तो कानपिळी हां न्याय निसर्गांत दिसून येत असला तरी तो तिर्यक्सृष्टींतील आहे. त्या न्यायांत आध्यात्मिक उच्चता नाही, कृतार्थता नाही. दोन संस्कृति एकत्र आल्या कीं त्यांनीं आपापसांत लढलेंच पाहिजे आणि एकीनें दुसरीचें भक्ष्य बनलेंच पाहिजे असा कांहीं निरपवाद नियम नाही. आर्य आणि द्रविड या दोन वेगवेगळ्या संस्कृति आहेत असें मानलें तरी त्यांचें सहकार्य युद्धाच्या द्वारे साधलें आहे असें म्हणतां येणार नाही. दुधांत साखर मिसळून जावी त्याप्रमाणें या दोन्ही संस्कृति परस्परांत ओतप्रोत होऊन गेल्या आहेत. असेंच दुसरें एक उदाहरण चिनी आणि हिंदी संस्कृतीच्या मिलाफाचें आहे.

अशा संस्कृतिसंगमाचें सामान्य तत्त्व, सामान्य शास्त्र हें एकत्र येणाऱ्या संस्कृतींशीं ज्याचा मेळ वसूं शकेल असें तर असेलच पण शिवाय तें त्या दोन्ही संस्कृतीहून उच्च व श्रेष्ठहि असलें पाहिजे.

भारतीय इतिहास असें सांगतो कीं संस्कृतिसंगमाचें हें तत्त्व म्हणजे परस्पर प्रेम, आदर व सद्भाव आणि समानभाव हेंच होय. सत्य, अहिंसा, सरळपणा, सहनशीलता, त्याग आणि विविधतेत उच्च एकता पाहण्याची दिव्य दृष्टि या गुणांच्या समुच्चयालाच सहकार्याचें रसायन म्हटलें

पाहिजे. हें रसायन जितक्या प्रमाणांत भारतीय जनसमाजांत असेल तितक्याच प्रमाणांत विश्वैक्य साधण्याचें काम भारतवर्ष करूं शकेल.

भारतांत सर्वांना प्रवेश आहे. सर्वांना आमंत्रण आहे. सर्वांचें स्वांगत आहे. येथें कोणाचा त्याग नाही, बहिष्कार नाही, येथें कोणाशीहि—व्यक्ति, समाज, समाजमान्य रीतिरिवाज आणि विविध संस्कृति, कोणाशीहि—आत्यंतिक असहकार नाही. मात्र सर्वांनीं वर सांगितलेली सहकार्यनिष्ठा स्वीकारली पाहिजे; भारतीय रसायन स्वीकारलें पाहिजे. जो हें स्वीकारणार नाही त्याच्यावरहि कांहीं बहिष्कार घालावयाचा नाही. पण जोंपर्यंत या रसायनाचें महत्त्व ध्यानांत येणार नाही तोंपर्यंत त्याला भारतीय प्रेम-संगीताचा सूर काढणें जुळणार नाही.

जोंपर्यंत जगांत कलह आहे, तोंपर्यंत भारतीय संस्कृतीनें पुनः पुनः वरुसावर चढून पुनरुत्थान करून दाखविलें पाहिजे. भारतीय संस्कृतीचें हेंच भाग्य आहे. देवदानवांनीं लोभानें किंवा ईर्ष्येनें समुद्रमंथन केलें तरी विषाचा हिस्सा महादेवाच्याच वांट्यास आला.

ज्याला रोज अग्निप्रवेश करावा लागतो त्याच्यांत सौन्याप्रमाणें एक प्रकारचें तेज, एक प्रकारचें मार्दव, एक प्रकारची सौम्यता आणि त्याचबरोबर एक प्रकारचा खडतरपणा सत्त्व, स्वत्व, आणि सर्वसंग्राहकत्व येतें.

हिंदुस्थानांतील सामाजिक रीतिरिवाज आर्य संस्कृतीचे द्योतक आहेत. त्या सर्वांत जातिपरत्वे, आणि व्यक्तिपरत्वे कितीहि भेद असले तरी सर्वत्र एक प्रमुख साम्य गुंफिलेलें आहे. भारतवर्षांतील पगड्या, फेटे, रुमाल, वगैरेमध्ये जितकी विविधता आहे तितकी जगांतील दुसऱ्या कोणत्याहि देशांत नसेल; आणि तरीहि भारतीय शिरोवेष्टन इतर देशाच्या शिरोवेष्टनाहून आपोआपच वेगळें उठून दिसतें. हीच गोष्ट इतर रीतिरिवाजां-विषयीहि खरी आहे.

असें असलें तरी दर पिढीस अशा रिवाजांत फेरफार होत जाणें स्वाभाविक आहे. शहरांत असे फेरफार होतात. परिवर्तनाची लाट खेड्यांत

आणि मागासलेल्या प्रदेशांत फार उशीरां पोहोचते. तळ्यांत दगड फेकला कीं वीचिमालांचीं वेढोळीं एकामागून एक कांठाकडे जातात. हीच गोष्ट संस्कृतीच्या बाबतींत घडते. चातुर्वर्ण्याच्या कल्पनेवर नवीननवीन पुढे चढवून अठरा पगड (वर्ण) या नांवाने ओळखल्या जाणाऱ्या पण संख्येने अडीचतीनशे असणाऱ्या जाती आपण पडूं दिल्या आहेत. आणि जणू काय त्या सगळ्यांना मोठ्या थाटामाटाने दरबारांत बसावयाचें असावें अशा प्रकारें त्यांच्यातील ' उच्चनीच भेद ' हि ठरवून टाकला. सर्व जातींमध्ये गुंफले गेलेले हें उच्चनीच भावनेचें तत्त्व जावनसून नसून एकसाथ सगळ्यांना फांशी देण्याचा तो यमपारा आहे. पण या बाबतींत खेडवळ लोकांची खात्री पटवितांना नाकीं नऊ येतील; कारण उच्चनीच भाव त्यांच्या हाडीमाशीं खिळून जातील इतके हतोडे आपण त्यांच्यावर मारलेले आहेत. ते सर्व खिळे पुन्हां उखडून काढतांना कांहीं क्लेश हे होणारच.

कुटुंबांत आणि जातींत लहानमोठ्याचा भेद हा असतोच. वयानें, संबंधानें, अनुभवानें, अकलहुशारीनें अथवा सामर्थ्यानें लहान आणि मोठे असा भेद पडतोच. परन्तु हा भेद विश्वरूप नसतो. मुख्य गोष्ट ही कीं हा भेद सर्वांनीं प्रेमानें स्वीकारलेला असतो; त्यांत मतभेद नसतो. आणि दुसरे असें कीं या संबंधांत जो उच्च असतो त्याला सर्वांचा दास बनावें लागतें. सर्वांची सेवा, सर्वांच्यासाठीं स्वसुखाच्या त्यागास मर्यादित न ठेवणें, त्यांत खंड न पाडणें हेंच कुटुंबाचें लक्षण होय. सर्वांनीं बोललेलें सहन करणें, सगळ्यांच्या आग्रहाला मान देणें, उदार अंतःकरणानें सर्वांचे दोष पोटांत घालणें आणि समाधानपूर्वक सर्वांच्या पायींची धूळ बनण्याइतकें शून्यत्वाप्रत जाणें हेंच कुटुंबांतील मोठेपणाचें लक्षण होय. पृथ्वीलाच क्षमा हें नांव मिळालेलें आहे. जें कांहीं पृथु-विशाल—असेल तें क्षमावान् असावयाचेंच. अशा स्थितींत मोठेपणाचा अभिमान, मोठेपणाचा तोरा आणि ' मोठ्यांचा मोठा वांटा ' वगैरे गोष्टींना वाव कोडून असणार ? कौटुंबिक न्यायाचा मोठेपणा जमांत

ज्याला घ्यावयाचा असेल त्याने तो घ्यावा, खुशाल घ्यावा, त्याला कोणी अडविणार नाही. (एरू ख्रिस्तानें असा मोठेपणा घेण्यास आपल्या अनुयायांना सांगितलें होतें. हिन्दुस्तानच्या वांट्यास हा मोठेपणा कदाचित् येईल खरा. अथवा असेंहि होईल कीं अशा प्रकारचा मोठेपणा समाजा-समाजामध्ये प्रस्थापित होईल तेवढ्या अवधीत सर्वच धर्मांचें हृदयैक्य होऊन गेलेलें असेल.)

जेथें ऐक्य असेल तेथें समानतेचा, सारखेपणाचा प्रश्नच उरत नाही. डोकें वर कशासाठी आणि पाय खाली काय म्हणून ? अशा प्रकारचा किंवा याच्या उलट प्रकारचा झगडा माणसांनीं किंवा झाडांनीं कधींहि केलेला नाही. जेथें ऐक्य स्थापय्याचें आहे तेथें अत्यंत आग्रह-पूर्वक समानता सांभाळलीच पाहिजे. भिन्न भिन्न समाज सारखेपणाच्या संबंधांनींच जोडीनें चालूं शकतील.

आपण एक उदाहरण घेऊं. मांसाहार त्याज्य आहे असें मानणाऱ्या दोन माणसांपैकीं एकजण त्याचा त्याम करूं शकला आहे आणि दुसऱ्याच्यानें अजून मांस सोडवत नाही. अशा स्थितींत प्रकृतिदुर्बळ असा दुसरा मनुष्य संस्कारसमर्थ अशा पहिल्या माणसाला आपण होऊनच श्रेष्ठ मानील आणि पाहिला श्रेष्ठ मनुष्य आपलें श्रेष्ठपण विसरून प्रकृतिदुर्बळाला जवळ घेण्यांत, त्याला मदत करण्यांत समाधान मानील. मी श्रेष्ठ आहे, मी पवित्र आहे, आणि म्हणून मी लोकांना बुर ठेवीन असें म्हणणारा किंवा मानणारा मनुष्य विशिष्ट आचरणांत कितीहि शुद्ध असला तरीहि तो महापातकीच समजला जाईल.

परन्तु मांसाहार त्याज्य आहे; ही गोष्ट ज्याच्या गळीं उतरलेली नाही, मांसाहारांत कांहीं अयोग्य नाही असेंच ज्याला वाटतें तो आपल्याला शाकाहारी व्यक्तीपेक्षां काय म्हणून कनिष्ठ मानील ? आणि शाकाहारी व्यक्तीला त्याच्याशीं उच्चत्वाच्या भावनेनें वागण्याचा हक्क तरी कसा पोहोंचेल ? शाकाहारी मनुष्य आपल्या मनाशीं कांहींहि समजो; पण मोठेपणाचें ढोंग मात्र त्यानें करतां कामा नये. अनुभव देखील

असेंच सांगतो कीं एका क्षेत्रांतील मोठेपणा माणसाला सार्वत्रिक मोठेपणा देऊं शकत नाही. रूढीनें किंवा वंशपरंपरेनें जो निरामिषाहारी आहे तो निव्वळ शाकाहारी असूनहि त्याचें हृदय संकुचित, निर्दय आणि कपटी असण्याचा संभव असतो. उलटपक्षीं जो रूढीनें मांसाहारी आहे व रूढी-मुळेंच मांसाहाराची त्याज्यता ज्याच्या गळीं उतरणें काठिण होऊन बसलें आहे असा मनुष्य प्रेमळ, उदार, स्वार्थत्यागी आणि विश्वासपात्र देखील असूं शकतो. जीवनाच्या तौलनिक दृष्टीनें पाहिल्यास या उदाहरणांत श्रेष्ठ आणि कनिष्ठ हें कसें निश्चित करतां येईल ?

म्हणूनच जीवनशास्त्रज्ञांनीं असें ठरविलें आहे कीं तुलना करण्याच्या भानगडींतच पडावयाचें नाही. सर्वांनांच समान समजावयाचें. सर्व व्यक्ति, सर्व जाति, सर्व वर्ण आणि सर्व धर्म समान आहेत. विशेषतः धर्माच्या बाबतींत विचार करतां आज प्रचलित असलेल्या धर्मावरून आणि आपल्या वांट्यास आलेल्या त्या त्या धर्माच्या अनुयायांवरून कोणत्याहि धर्माची प्रतिष्ठा ठरविणें योग्य होणार नाही. प्रत्येक धर्माचें हार्द हें त्याच्या अनुयायांहून मोठें असतेंच पण शिवाय त्याहूनहि विशेष म्हणजे आपल्या धर्मग्रंथांहून आणि शास्त्रवचनांहूनहि तें उच्च असतें.

प्रत्येक हृदयामध्ये आत्म्याचा निवास असतो असें आपण म्हणतो. परन्तु दुष्ट, दगाबाज, कृतघ्न, हीन, द्रोही हृदयांमध्ये देखील आत्मा आहे आणि यथाकाळीं तेथें आत्म्याचा म्हणजे धर्मबुद्धीचाच विजय व्हावयाचा आहे इतकी श्रद्धा किंवा आस्तिकता आपण दाखवीत नाही. या आस्तिकतेचा जेव्हां आपल्या हृदयांत उदय होईल तेव्हांच आपलें आचरण अचूक धर्मानुकूल वनेल.

धर्माधर्माच्या बाबतींत तर इतकी देखील श्रद्धा आपण दाखवीत नाही. सर्वच धर्मांत ईश्वर आहे, आत्मतेज आहे. सर्वच धर्म उन्नतगामी आहेत. सर्व धर्मांत सत्यपरायणता, प्रेमपरायणता आहे. सर्वच धर्म ईश्वराला प्रिय आहेत. ज्याप्रमाणें आईला आपली सर्वच मुलें अत्यंत प्रिय असतात त्याप्रमाणें ईश्वरालाहि सर्वच धर्म प्रिय आहेत; ही गोष्ट

तत्त्वतः देखील कबूल करण्यास आज लोक तयार नाहीत. मग त्याप्रमाणे आचरण करण्याची गोष्ट तर दूरच राहिली.

(आस्तिकता म्हणजे काय ? वेगवेगळ्या काळां या शब्दाचे वेगवेगळे अर्थ झालेले आहेत. ज्याचा ईश्वरावर विश्वास आहे तो आस्तिक असा आजकाल अर्थ होतो. वेदांचे प्रामाण्य जो स्वीकारतो तो आस्तिक अशी जुन्या काळाची समजूत आहे. जो वेदांचे प्रामाण्य स्वीकारतो आणि ईश्वर आहे असे मानित नाही तो देखील वरील व्याख्येप्रमाणे आस्तिकच गणला जातो. उदाहरणार्थ निरीश्वरवादी सांख्य आणि ज्याचा ईश्वरावर विश्वास आहे परंतु जो वेदप्रामाण्य मानित नाही तो या व्याख्येप्रमाणे नास्तिक ठरतो.

याहूनहि व्यापक अर्थाचा विचार केल्यास असे म्हणता येईल की ज्याचा पारलौकिक जीवनावर विश्वास आहे तो आस्तिक; अथवा आत्मा आहे व तो अमर आहे अशी ज्याची श्रद्धा असेल तो आस्तिक.

वरील विवेचनांत अस्तिकतेचा असाच परंतु कांहींसा वेगळा अर्थ घेतलेला आहे. आणि तो स्पष्टहि केलेला आहे.

प्रस्थानत्रयीचा समन्वय करणे ही धर्मबुद्धीची उच्च कसोटी समजण्यांत येत होती. सर्वदर्शन समन्वय ही त्याहून पुढची पायरी. आतां वैदिक धर्म, यहूदी धर्म, पारशी धर्म, बौद्ध धर्म, चीनमधील धर्म, ख्रिस्ती धर्म, इस्लाम धर्म वगैरे सर्व धर्मांचा समन्वय करणे हे आजचे काम आहे. सर्व धर्माविषयीं सद्भाव आणि समानभाव नसेल तर असा समन्वय करणे शक्य होणार नाही. हा सद्भाव हीच आजची अस्तिकता. हीच आजची मानव्य-श्रद्धा.)

सामाजिक रिवाज बदलण्यांत आणि समाजाला नवा आकार देण्यांत धर्मशैथिल्य किंवा निव्वळ व्यवहारवाद असतां कामा नये. तर नव्या युगाची व्यापक संस्कृति आणि धर्मजीवन हीं नजेरसमोर ठेवूनच रीति-रिवाजांत फेरफार झाले पाहिजेत एवढ्यासाठींच आतांपर्यंत केलेल्या विवेचनाची जरूर होती.

जे आपल्या धर्माचे नाहीत ते धर्मब्राह्म अशी सर्व धर्मवाल्यांची समजूत असते. ही समजूत दूर केली पाहिजे. तसें करीत असतां सदा-चाराचा नवा आराखडा बनविण्याचें नवेंच माप आपल्या हातीं येईल.

स्त्री-पुरुष सर्व जाती, सर्व धर्म, सर्व पंथ समान आहेत, आदरणीय आहेत, एवढी श्रद्धा बसल्यानंतर परस्परांशीं कसें वागलें पाहिजे हें आपोआप समजून येईल. जे भिन्न आहेत त्यांनीं विभक्त न राहतां एकमेकांशीं ओतप्रोत होण्याचा प्रयत्न करावा, मदतीची देवाणघेवाण करावी, एकमेकांच्या उत्सवांत भाग घ्यावा; जेथें आघात होण्याचें संभव आहे तेथें सांभाळून घ्यावें आणि अशा प्रकारें आपल्याला व दुसऱ्याला समृद्ध करावें. असें करण्यांत आपली निष्ठा सोडावयाची नसते तर तिला उदात्त बनवावयाचें असतें.

आपल्या जुन्या रीतिरिवाजांत जुन्या काळासच योग्य अशा कित्येक बाबी आहेत. त्या आज सोडल्या पाहिजेत किंवा बदलल्या पाहिजेत. शिवाशिवाचें शास्त्र निरर्थक, कृत्रिम आणि घातक बनलें आहे. त्याच्या जागीं व्यवहार्य असें शुचिर्भूतणाचें शास्त्र दाखल केलें पाहिजे. मांसाहार आणि शाकाहार हा भेद आग्रहपूर्वक पाळला पाहिजे. पण त्याचबरोबर मांसाहारी आणि शाकाहारी लोक एका पंगतीत बसून जेवूं शकतील अशी व्यवस्था असली पाहिजे. कुणीहि दुसऱ्याचें उष्टें खाऊं नये हा आग्रहहि फार उत्तम आहे. भंग्यांना किंवा नोकरांना, आपल्या पत्नीला किंवा लहान मुलांनाहि उष्टें खाऊं देतां कामा नये. शाकाहारी लोकांनीं कुणाच्याहि हातचें खाण्यास तयार असलें पाहिजे. मात्र अट ही कीं तें त्यांना चालेल अशा पद्धतीनें तयार केलेले असलें पाहिजे. विहिरिमध्ये स्वच्छ शुद्ध भांडींच बुडवावयाची एवढी दक्षता बाळगली कीं मग ब्राह्मण अंत्यज हिंदु, मुसलमान, ख्रिस्ती, पारशी वगैरे सर्वच लोकांसाठीं समान-पणें विहिरी खुल्या असल्या पाहिजेत.

स्त्रियांचें जीवन अगदींच घरकोंबडेपणाचें झालेलें आहे. यामुळे त्या

पांगळ्या, भिऱ्या, प्रसंगावधानशून्य आणि परावलंबी बनल्या आहेत. त्यांना व्यापक सामाजिक जीवनाचा अनुभव करविला पाहिजे. सार्वजनिक कामांत जनावरांच्या कळपाप्रमाणे गोळा होण्याऐवजी त्यांनी माणसाप्रमाणे जबाबदारीपूर्वक त्यांत भाग घेतला पाहिजे.

स्त्रियांच्या बाबतींत एक फारच नाजूक प्रश्न उरतो. कित्येक जातींत मासिक रजोदर्शनाची शिवाशीव पाळली जात नाही; आणि कांहीं जातींत ती अत्यंत कडकपणे पाळली जाते. खरे म्हटलें असतां या बाबतींत अस्पृश्यतेपेक्षां स्वच्छतेकडे विशेष लक्ष दिलें पाहिजे. पण तें या दोहोंपैकीं एकाहि ठिकाणीं दिलें जात नाही. जर आदर्श स्वच्छता राखली जाईल आणि रजस्वला स्त्रियांना तीन किंवा पांच दिवस शरीराच्या, मनाच्या आणि कामसंबंधाच्या बाबतींत विश्रांति देण्याची काळजी घेतली जाईल तर-तरच-दूर बसण्यांतील अस्पृश्यतेचें थोडांढ पुष्कळ कमी होईल. जर कांहीं जाती स्वच्छतेचा उच्च आदर्श पाळूं शकतात तर आग्रहपूर्वक आणि सतत शिक्षण दिल्यास सर्वांनाच तें शक्य झालें पाहिजे.

आपले पुष्कळसे जुने रिवाज खर्चाळ असतात. त्यांत उत्पन्न आणि खर्च यांचा मेळ दिसून येत नाही. दंभ आणि कृत्रिम प्रतिष्ठा यांना फाजील महत्त्व दिलें जातें. कोणताहि सामाजिक रिवाज कधीहि सत्याहून वेगळा असतां कामा नये. दंभ, कृत्रिमता, पाखंड, ढोंग या सर्वांना थोडासुद्धां आसरा मिळतां कामा नये. आळस, ऐदीपणा आणि पराश्रय यांचा समूळ नाश केला पाहिजे.

प्रत्येकजण स्वतःपुरतेंच अथवा स्वतःच्या कुटुंबापुरतेंच पहात असतो. त्याऐवजीं त्यानें सामाजिक कल्याणाची व्यापक दृष्टि आग्रहपूर्वक बाळगली पाहिजे. सार्वजनिक हिताचीं कामें संघशक्तीनें करण्याचा उत्साह वाढविला पाहिजे. समग्र सामाजिक जीवन उन्नत होईल असे प्रयत्न नेहमीं झाले पाहिजेत. वारंवार विचारविनिमय व चर्चा होईल आणि लोकमत जागृत राहील असे रिवाज पाडले पाहिजेत.

लग्नसंस्थेचा पाया

२

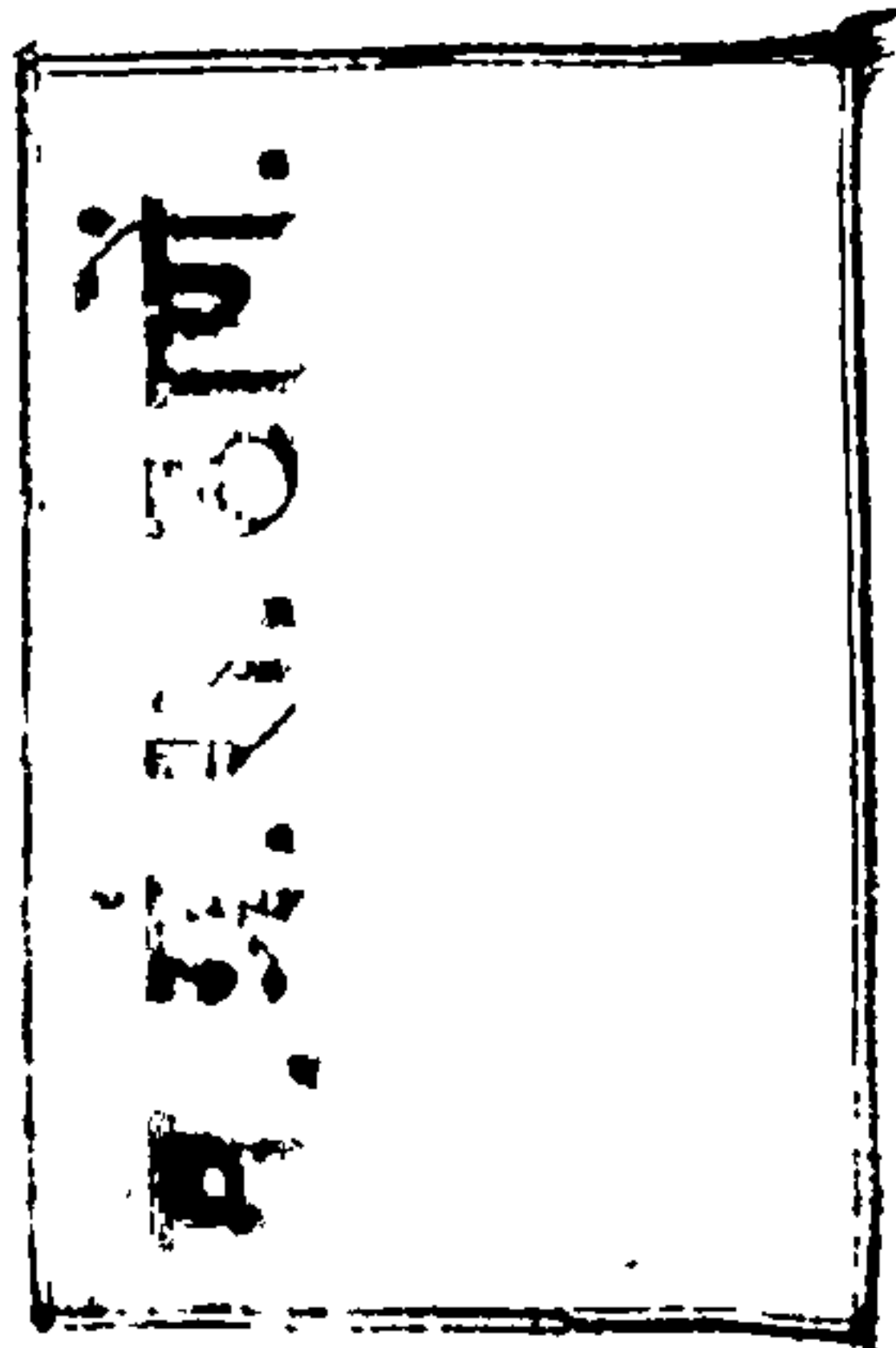
लग्न ही संस्था सामाजिक आहे. लग्न प्रजोत्पत्तीसाठी असतें. प्रजोत्पत्तीचा उद्देश नसेल तर लग्नाची आवश्यकता नाही, आणि पतिपत्नींच्या परस्पर-निष्ठेलाहि विशेष अर्थ उरत नाही. ज्या माणसाचा शुद्ध ब्रह्मचर्यावर विश्वास नाही आणि लग्नसंस्थेवरहि विश्वास नाही असा मनुष्य भयंकर होय ! समाजानें त्याच्यावर विश्वास ठेवतां कामा नये. दाम्पत्यसंबंधाची शुद्धता हा दंपतीच्या पोटीं जन्म घेणाऱ्या बालकाचा हक्क आहे. निरोगी शरीर आणि शुभसंस्कारी मन घेऊन या जगांत प्रवेश करण्याचा प्रत्येक बालकाला हक्क आहे. प्रत्येक बालकाला हा हक्क आहे कीं परस्परानुकूल पतिपत्नींच्या जीवनामधून उत्पन्न होणाऱ्या एकुरूप वातावरणाचा त्याच्या वाढीस फायदा मिळावा. न जन्मलेल्या मुलांचा हा हक्क त्यांच्यातर्फें कोण राखून ठेवील ? प्रत्येक समाज आपला वारसा उगवत्या पिढीला देणार असल्यामुळें उगवत्या पिढीच्या हक्कांचें रक्षण त्या समाजानेंच करावयाचें

असतें. आणि म्हणूनच लग्नसंस्थेचें नियम आणि मर्यादा भूतकाळाच्या दृष्टीनें नव्हे तर भूतकाळाच्या अनुभवावर रचलेल्या व भविष्यकाळाच्या दृष्टीनें घडविलेल्या असल्या पाहिजेत.

आपल्या आईबापांचा दांपत्यसंबंध स्थायी असणें हा प्रत्येक मुलाचा हक्क आहे; आणि म्हणून आईबापांचे संस्कार परस्परपोषक असले पाहिजेत त्या दोघांमध्ये प्रेमासं विरोधी असा संबंध किंवा भावना असतां कामा नयेत. दोघांच्या जीवनांचा आदर्श जवळजवळ सारखा असावा, परस्पर मारक तर मुळींच असूं नये. आणि आई व बाप दोघेहि एकमेकांत ओतप्रोत झालेले असावेत.

जेथें प्रेमाचा अभाव आहे, मानसिक विरोध आहे, राहणी करणींत कांहीं मेळ नाही, स्वभावभेद तीव्र आहे अशा ठिकाणीं जन्म घेण्याची इच्छा मुलांना कधींच होणार नाही. म्हणून असे विवाह समाजाला मुळींच मान्य होतां कामा नयेत.

१९३१

काठेवाडांतील अनुभव

३

तसें पाहिल्यास गुजरात आणि काठेवाड अेकच आहेत. राहणी आणि व्यापारी वृत्ति दोन्ही भागांत सारखीच आहे. तरी पण काठेवाडांत आणि गुजराथेंत कांहीं विशेष फरक दिसून येतात. गुजराथेंत पुष्कळ काठेवाडी लोक येऊन वसलेले आहेत. पण काठेवाडांत तितके गुजराथी दिसत नाहीत. याचें कारण काय असावें ? एक तर काठेवाडांत लोकवस्ती जास्त झाल्यामुळे तेथून लोकांना बाहेर पडावें लागत असावें. किंवा परदेशगमन करण्याची गुजरातची प्राचीन प्रवृत्ति काठेवाडांत पाहिल्यापासूनच अधिक असावी. काठेवाडांत सध्यांच्या जगांतील सुधारणा आणि त्यांचीं साधनें कमी आहेत. म्हणून देखील गुजराती लोक काठेवाडांत कमी जात असावेत. तिसरेंहि एक कारण असणें शक्य आहे तें म्हणजे काठेवाडांत सर्वत्र संस्थानिकांचें राज्य आहे. या देशी राज्यांत कमाईची साधनें व सोयी कमी असाव्यात. असें असेल तर संस्थानिकांनीं आणि स्वतःला चतुर व बुद्धिमान समजणाऱ्या त्यांच्या

दिवाणांनी या गोष्टीचा गंभीरपणे विचार केला पाहिजे. प्रत्येक राज्याचे सर्वात मोठे धन म्हणजे त्याचे मनुष्यधन होय. ते जर बाहेर जाईल तर त्या राज्याला क्षयरोग झाला आहे असेच समजावे लागेल. लोकवस्तीच्या आंकडेवारीवरून असे दिसून येत नाही की काठेवाडांत लोकवस्ती प्रमाणातून अधिक आहे. सुरवातीस परदेशांत जाणारे काठेवाडी बाहेरून पुष्कळशी संपत्ति काठेवाडांत आणीत असतील आणि त्यायोगे काठेवाडास अनायासे फायदा मिळत असेल. परंतु संस्थानिकांचे सध्याचे धोरण स्वतंत्र विचारवाल्या प्रजेला मुळीच रुचणारे नसल्यामुळे काठेवाडांतील मजूर, व्यापारी आणि सुशिक्षित लोक दिवसेंदिवस काठेवाडाबाहेर जाऊन राहू लागले आहेत.

दुसरीहि एक गंभीर गोष्ट ही दिसून येते की कित्येक काठेवाडी लोक मुख्यतः पैशाच्या लोभाने आपल्या मुलींची लग्ने काठेवाडाबाहेरील लोकांशी लावतात. काठेवाडांत परदेशी कापडाचा प्रसार अत्यंत वाढल्यामुळे काठेवाडाचा विणकर वर्ग मुंबईस जाऊन तेथे भंग्याचे काम करू लागला आहे.

काठेवाडांतील संस्थानिक आणि स्वतःला उच्च समजणाऱ्या जातीचे लोक, यांच्या हे ध्यानांत येत नाही की त्यांच्या जीवनाचा आधार गरीब शेतकरी आणि विणकर हेच आहेत. मुळाची उपेक्षा आणि तिरस्कार करणाऱ्या माळ्याच्या बागेतील झाडांची पाने व फुले ज्याप्रमाणे उन्हांत करपून जातात त्याप्रमाणे काठेवाडांतील संस्थानिकांची व पांढरपेशा वर्गाची तीच गत होईल यांत शंका नाही.

एकाद्या तरुणाच्या हाती वडिलोपार्जित संपत्ति येतांच ज्याप्रमाणे तो सारे घरदार विकून टाकून त्याचे पैसे बनावितो आणि आपण खूप श्रीमंत झालों आहोत असे समजून उधळपट्टी करू लागतो त्याप्रमाणे राष्ट्रीय जीवनाचे झरे आटवून व जनतेच्या समृद्धीचा बळी देऊन आजचा व्यापारीवर्ग श्रीमंत बनला आहे; आणि त्यांतच आनंद मानीत

आहे. कच्च्या तारुण्यांतील या मूर्ख विलासामुळे अखेर शेवटीं आपल्याला क्षयरोगाच्या भक्ष्यस्थानीं पडावे लागेल हें त्यांना समजत नाही.

गुजरातपेक्षां काठेवाडचें हाड अधिक वळकट आहे. पण त्याची जपणूक करण्याकडे लक्ष न दिल्यास तें नष्ट होण्यास फारसा वेळ लागणार नाही.

काठेवाड आपल्या आदरातिथ्याबद्दल प्रसिद्ध आहे. मोठमोठीं शहरें सोडून दिल्यास असें स्पष्ट दिसून येईल कीं हें आदरातिथ्य पोकळ नसून त्याच्या बुडाशीं ममता आणि खानदानीपणा आहे. जेथें पैशाचा व्यवहार कमी असतो तेथें आतिथ्यधर्म अधिक असतो. असें जगांतील सर्व देशांत दिसून येतें. नाण्यामध्ये क्षुद्रता व स्वार्थ असतो तर दाण्यामध्ये सिद्धि व कुलीनता असते असा सिद्धांत बनविल्यास तो चूक ठरणार नाही.

शहरांत संस्कारिता असते, परंतु संस्कारता ही नेहमींच धार्मिकता किंवा उदारता यांचें सूचन करणारी असते असें नाही. पुष्कळवेळां बाह्यसंस्कार हा हृदयांतील विलासिता आणि उथळपणा झांकण्यासाठीं वापरण्यांत आलेला एक पडदाच असतो. पाहुण्याच्या सुखसोयींची आणि त्याला 'आणण सर्व प्रकारें आपल्याच घरीं आहोंत' असें वाटावयास लावण्याची जी काळजी काठेवाडांत विशेष घेतली जाते तो त्याची दीर्घकांलीन भरभराट आणि धार्मिक जीवन यांचा अवशेष आहे. काठेवाडानें ज्याप्रमाणें आपलें जुनें लोकसाहित्य जपून ठेवलें आहे त्याप्रमाणें जोंपर्यंत तें आपली ही वृत्ति सांभाळील तोंपर्यंत काठेवाडचा सुवास जगांत दूरवळत राहील.

कोणत्याहि काळीं कां असेना, विलास हा जनतेच्या जीवनाला जडलेला रोगच असतो; पण जोंपर्यंत विलासाच्या जोडीला उद्योगाहि असतो

(फक्त व्यापार नव्हे !) तोंपर्यंत विलासाचा वाईट परिणाम फारसा होत नाही. एंकीकडे उद्योगधंदे आणि ते करणारी कारागिरी यांना मरूं द्यावयाचें आणि दुसरीकडे विलास वाढवावयाचा हें इंग्रज लोक म्हणतात त्याप्रमाणे दोन्ही टोकांकडून मेणबत्ती जाळण्यासारखें आहे. काठेवाडांत कापडाचे आणि इतर परदेशी वस्तूंचे व्यापारी जरी धनवान बनत असले तरी सामान्य प्रजा दिवसेंदिवस अधिकाधिक कंगालच होत चालली आहे. असें नसतें तर विणकरी काठेवाड विदेशी कापडाचा व्यापार करणाऱ्या मुंबईचा भंगी बनलें नसतें.

या खेपेस आम्ही काठेवाडांत भर लग्नसराईच्या दिवसांत गेलों होतों. यामुळें रस्त्यावरून वाजत गाजत जाणाऱ्या कितीतरी जानी (मिरवणुकी) त वराती आम्ही पाहिल्या. मी नव्यानेच गुजरातेंत आलों होतों तेव्हां मला ' जान ' शब्दाचा अर्थ माहित नव्हता. आतां तो माझ्या ध्यानांत आला आहे. जिच्यांत विदूषकासारखे बाजे वाजविणारे वाजंत्री बेसूर बँडच्या कोलाहलानें सगळ्या शहराच्या झोपेची ' जान ' (जीव) घेतात ती ' जान '. या जानीचा प्रथम अनुभव मला बडोद्यास आला. ज्या शहरांत दक्षिणी आणि हिंदुस्तानी नामांकित गवई आणि वाजंत्री भरलेले आहेत आणि जेथें तंजावरचे वाजंत्री आपलें जादूचें संगीत लोकांना नेहमीं ऐकवीत असतात त्याच शहरांत गर्दभांना धडा शिकवील असें बँडचें संगीत (!) लोकांना कां व कसें आवडत असेल ? हा बँड काठेवाडांतील शहरांतूनहि घुसला असेल याची मला कल्पना नव्हती. संगीत हें जनतेच्या शिक्षणाचें एक महत्त्वाचें अंग आहे. बँडच्या द्वारे मिळणाऱ्या चुकीच्या व विषारी शिकवणुकीमुळें जर लोक भांडखोर आणि असंस्कारी न बनतील तरच आश्चर्य !

लग्नानंतर दुसरी संस्था म्हणजे जातभोजन ! कुटुंबांतील कोणत्याहि महत्त्वाच्या प्रसंगीं जातींतील सर्व लोकांनीं एकत्र येणें ही सुंदर प्रथा

आहे; संघभावना (herd consciousness) वाढविण्याचा तो राजमार्ग आहे. जातभाई जमा झाले की त्यांनीं एकत्र बसून खाणेंपिणेंहि स्वाभाविक आहे. पण जातभोजनाचें आजचें स्वरूप पाहतां हृदयाचा थरकांपच उडतो. हे खाण्यापिण्याचे प्रसंग पुष्कळवेळां जातीजातींतील भांडणें उकरून काढून झगडण्याचे प्रसंगच बनतात. कुणाला वाळीत टाकावयाचें, कुणावर पुरा सूड उगवावयाचा, कुणाची कशी टर उडवावयाची वगैरे गोष्टींचाच जणूं तो महोत्सव असतो.

आणि जेवावयास बसण्याचा प्रकार तरी किती किळसवाणा असतो ! आर्यसंस्कृति सर्वश्रेष्ठ आहे असें म्हणणाऱ्याला अशीं दृश्यें पाहून मान खालीच घालावी लागेल. भोजन म्हणजे आत्मदेवाची पूजा. ती विशेष स्वच्छ स्थानीं शुचिर्भूत होऊन केली पाहिजे. वाटेल तेथें बसून वाटेल तसें खाणें हें पशूंनाच शोभेल.

मी कुठल्याहि लग्नसमारंभांत जेवावयास जात नाहीं. भावनंगरांस, ज्यां दिवशीं बालमंदिराचा उद्घाटन समारंभ झाला त्यादिवशीं धर्मशाळेंत झालेल्या जेवणांत भाग घेण्याचा प्रसंग मजवर आला असता. पण तें संध्याकाळीं होणार असल्यामुळें त्यांतून माझी सुटका झाली. मात्र जेवणावळ कशी असते हें पाहण्यास मी गेलों होतों. काय तो त्या वेळचा देखावा ! शांततेचें नांव नाहीं ! सगळीकडे गोंधळ माजलेला. जागेच्या अपुरेपणामुळें लोक धुळींतच एकमेकांना खेडून जेवावयास बसले होते. इतकेच काय पण ताटांनासुद्धां पुरेशी जागा नव्हती. एका ताटाच्या कांठावर दुसऱ्या ताटाचा कांठ चढलेला होता. (अशा प्रकारें ताटें ठेवल्यामुळें आमटी इकडे तिकडे पसरत नव्हती, हा एक फायदा होता खरा !)

आपल्या जेवणावळीच्या प्रथेंत गुजरातनें खरोखरीच सुधारणा केली पाहिजे. जातिबंधन आणि जातिप्रेम वाढविण्याची दुसरी एकादी रीत शोधून काढली पाहिजे. जातीच्या नांवावर 'अन-आचारा'ला मुळीच उत्तेजन मिळतां कामा नये. कित्येक जातींत हुक्कापाणी हेंच जाति-

बंधनाचें लक्षण होऊन बसलें आहे आणि कांहीं जातींत कुसुंबा (दारू सारखें एक मादक पेय) ! जी जात व्यसनांना आपल्या प्रेमबंधनांची प्रतिष्ठा देते त्या जातीच्या विवेकशक्तीचें दिवाळें निघालें आहे असेंच मोठ्या खेदानें म्हणावें लागतें.

माझ्या कांहीं मित्रांना हें सर्व समजतें. तरीपण ते म्हणतात, :—
 “ पण आम्ही इतके दिवस इतराकडे जाऊन जातभोजनें झोडून आलों त्याचें काय ? आमच्या घरीं प्रसंग आला असतां आम्ही जर जातभोजनें घातलीं नाहींत तर तें कसें चालेल ? लोक आम्हांला नांवें नाहीं का ठेवणार ? ”—या म्हणण्यांत भित्रेपणा आहे. प्रत्येक सुधारणेच्या वेळीं सुधारकाला कित्येक गोष्टीवर पाणी सोडावेंच लागतें; थोडीबहुत लोक-निंदा सहन करावीच लागते. म्हणूनच समाजसुधारकाला बहादुर म्हटलें जातें. ज्यांत पुरुषार्थ नाहीं अशा कामाची किंमतहि तितकीच असते. मी म्हणतो कीं ‘ तुम्ही इतरांनीं दिलेल्या जातिभोजनांत जो भाग घेतला आहे त्याची परतफेड म्हणून तुम्ही जातीच्या खऱ्या कल्याणा-साठीं दुसऱ्या मार्गानें जातीची सेवा करा; पैसा खर्च करा, तुमच्या येथील राष्ट्रीय शाळेचा एक वर्षाचा खर्च द्या; विद्यादान करून त्याच्या द्वारे आजन्म अन्नदान केल्याचें पुण्य मिळवा; आणि जेव्हां जातीच्या लोकांना कांहीं कारणासाठीं एकत्र आणाल तेव्हां साध्या, स्वच्छ व सात्त्विक खाण्यापिण्याची व्यवस्था ठेवा.

काठेवाडांत पुष्कळ सभांना हजर राहण्याचा मला योग आला. सभेस पुरुषांइतक्याच स्त्रियाहि हजर रहात असत असें म्हटल्यास फारशी अतिशयोक्ति होणार नाहीं. परंतु स्त्रियांना अजून सभेच्या नियमांची माहिती नाहीं. व्याख्यान चालूं असलें तरी स्त्रिया आपापसांत गप्पा मारीतच असतात. एवढ्या तेवढ्याशा कारणावरून त्या एकदम हमरी-तुमरीवर येतात. त्यांच्याबरोबर मुलें असतातच. ती म्हणजे जणूं सभेंतील

गुंडच. आईचें किंवा बहिणीचें आपल्याकडे जरा दुर्लक्ष झालें आहे असें पाहतांच उच्चस्वरानें तीं सगळ्या सभेचें लक्ष्य आपल्याकडे वेधून घेतात. हें सर्व विक्षेपकारक असलें तरी सहन करण्यासारखें असतें. परंतु जेव्हां पुरुष माणसें मध्येच उठून रागानें बायकांना दटावूं लागतात आणि सभेंत शांतता राखण्याचें महत्त्वाचें काम स्वेच्छेनें आपल्या शिरावर घेतात तेव्हां मात्र शांतता पुनः प्रस्थापित होण्याची आशा समूळ नष्ट होण्याची वेळ येते. शांततेचा उपदेश करण्याचें काम एकतर अध्यक्षचें असतें किंवा आगाऊ नेमलेल्या आणि त्या कामासाठीं ज्यांना मुद्दाम शिक्षण देण्यांत आलेलें आहे अशा स्वयंसेवकांचेंच असतें. बाकी सगळ्यांनीं गप्प बसून शांतता राखावयाची एवढेंच त्यांचें कर्तव्य असतें. असें झाल्यास गडबड करणारे लोक लागलींच वेगळे पडून शरमतात.

जेव्हां रात्री सभा होते तेव्हां पुष्कळ वेळां अचानकपणें एकाद्या गाईला सभासद बनण्याची इच्छा होते आणि मग लोकांचे जे हाल होतात त्यांचें वर्णन काय करावें? प्रत्येक मनुष्य आपापल्या जागींच निर्भयपणें उभा राहील तर हिंदुस्थानच्या गाई उद्धटपणें सभेंत प्रवेशच करणार नाहीत. असें घडणें जेथें अशक्य आहे असें दिसून येईल तेथें स्वयंसेवकांनीं स्वार्थत्यागपूर्वक सभेच्या भोंवतीं उभें राहिलें पाहिजे. आज स्थिति अशी असते कीं श्रेत्यांपासून जणूं कांहीं वक्त्यांचें रक्षणच करावयाचें आहे अशा थाटांत सगळे स्वयंसेवक वक्त्याच्या भोंवतींच गोळा होतात.

समाजाच्या स्थितीचें हें चित्र आहे. यांत भडकदार रंग दिसत नाहीत ही गोष्ट खरी पण त्यावरून ती स्थिति निराशाजनक आहे असें सुचविण्याचा आमचा आशय नाही. काठेवाडांत तरुण आणि वयस्क कार्यकर्ते ज्या असामान्य उत्साहानें, निष्ठेनें आणि व्यवस्थितपणें काम करीत आहेत त्यावरून काठेवाडच्या जनतेचें जीवन जोरांत पुढें जात आहे अशीच छाप मनावर पडते. स्वयंसेवक मूक सेवा करण्यांत तत्पर

आहेत असें दिसतें. कार्यकर्त्यांत दूरदर्शीपणा दिसून येतो; आणि नवीन जीवनावर श्रद्धा ठेवून नवें जग निर्माण करण्याची युवकवर्गांतील आतुरता लपली जात नाही. वडीलधारी मंडळी या तरुणांचा उत्साहभंग न करतील, त्यांचा तेजोवध न करतील, आणि त्यांच्या सेवेची कदर करून त्यांना स्वतःच्या हातांनी सामाजिक प्रतिष्ठा देण्यांत चिक्कूपणा न दाखवितील तर समाजांत विषवाद, कडवटपणा आणि अनादर यांचें वातावरण राहूं शकणार नाही. काठेवाडचें आदरातिथ्यच काठेवाडला तेंरील.

✽

✽

✽

२१।५।२२

परदेशगमन आणि बाहिष्कार

४

जो मनुष्य हिन्दुस्तान सोडून परदेशांत जातो तो त्याच्या त्या कृत्यामुळेच जातिबाहिष्कृत होतो अशी आपली रूढ समजूत आहे. अशा माणसाला फिरून जातींत घ्यावयाचें कीं नाहीं ? नसल्यास त्याचें काय करावयाचें ? त्याला कोणत्या जातींत देऊन टाकावयाचें ? किंवा कोणत्या जातींत जाऊं घ्यावयाचें ? आणि जर त्याला पुन्हां जातींत घ्यावयाचें असेल तर कोणत्या अटीवर ? कोणते विधि करून ? कुणाच्या अधिकारानें ?—वगैरे अनेक विषयांची चर्चा आपण करीत आलों आहोंत.

दिवसे दिवस जिची सत्ता क्षीण होत चालली आहे, जिच्या बुद्धि-मत्तेविषयीं शाहणे लोक साशंक वनूं लागले आहेत अशा त्या जातीला अशा विषयावर गंभीरपणें चर्चा करतांना पाहून जर दुःखाचा उद्देग उत्पन्न झाला नसता तर खूप हसेंच आलें असतें. जातीसारख्या पवित्र आणि सुधारलेल्या समाजव्यवस्थेची अशी दशा कशामुळे झाली असावी असा विचार वारंवार मनांत येतो. समुद्रयात्रेविषयीं जुन्याकाळचे विचार

कसेहि असोत, समुद्रयात्रानिषेधाचें ऐतिहासिक कारण आणि त्याची बाजू कांहींहि असो. आजची स्थिति सर्वसाधारणपणें अशीच आहे कीं जे लोक समुद्रयात्रा आणि परदेशगमन करूं शकतात ते तें केल्या-शिवाय राहात नाहीत. कूपमंडुकाला बाहेरचें जग पाहण्याची प्रबळ इच्छा झाली आहे यांत शंका नाही. आर्थिक अशक्ति हें एकच कारण आज समुद्रयात्रेच्या आड येत आहे.

सब है भूम गोपालकी इसमें अटक कहाँ ?

जाके दिलमें अटक है सो ही अटक रहा ॥

—अटकेपार जाऊन अफगाणिस्तानवर चढाई करण्यास धार्मिक हरकत घेणाऱ्या रजपूत वीरांना उद्देशून त्यांच्या रजपूत सरदारांनीं उच्चारलेलें हें वचन आज आपल्याला किती प्रिय वाटतें ! अशा स्थितींत समुद्रयात्रेचा निषेध करणाऱ्या लोकांचें काम कांहीं सोपें नाही. हिन्दु-स्तानच्या बाहेरील जमिनीवर पाय ठेवण्यांतच पाप आहे अशांतला मुळींच भाग नाही. खानपान, आहारविहार वगैरे बाबतींतील जातीचे नियम आणि रिवाज यांचें पालन करणें परदेशांत फारच कठिण—जवळ-जवळ अशक्यच—असतें. म्हणून जातीनें असा फतवा काढला कीं परदेशगमनच करतां कामा नये. खाण्यापिण्याचे नियम महत्त्वाचे आहेत यांत शंका नाही पण देशकालपरत्वे त्या नियमांत परिवर्तन झालेंच पाहिजे. अभक्ष्य-भक्षण, अपेय-पान आणि परस्त्रीगमन या तीन बाबतींत मनुष्य परदेशांत अत्यंत शुद्ध राहिला, निर्लिप्त राहिला तर तेवढें पुरेसें झालें पाहिजे. देशांत काय किंवा परदेशांत काय, पाण्याच्या बाबतींत हा प्रश्नच निर्माण होतां कामा नये कीं तें कोणाच्या हातचें आहे. पाणी, तें आणणारा मनुष्य आणि पाण्याचें भांडें हीं स्वच्छ असलीं म्हणजे झालें. या बाबतींत जेवढी स्वच्छता आणि शुचिर्भूतता आपल्याला हवी असेल तेवढी आपण अवश्य अपेक्षावी. परन्तु ‘ब्राह्मणाचें पाणी, ब्राह्मणे-तराचें पाणी’ वगैरे पाण्याच्या जाती पाडतां कामा नयेत. ज्यानें परदेशांत अभक्ष्य-भक्षण केलेलें नाही, अपेयपान केलेलें नाही आणि स्त्रीपुरुष-

संबंधीं अनाचार केलेला नाही त्याच्याकडून प्रायश्चित्त कराविण्याचें कांहींच कारण असूं नये. जातीनें कुठल्याहि प्रकारें विरोध न करतां त्याचें योग्य स्थान त्याला द्यावें.

कित्येक लोक—आणि यांची संख्या कांहीं लहानसहान नसते—सामाजिक प्रतिष्ठेच्या विचारानेंच आपली नीतिमत्ता सांभाळीत असतात. भिन्न भिन्न आदर्श असणारे लोक जेव्हां एकमेकांवर टीका करतांना त्यांना आढळतात किंवा एकादें नीतीच्या मार्गाचें उल्लंघन सामाजिक प्रतिष्ठा उपभोगीत असल्याचें त्यांना दिसून येतें तेव्हां त्यांची स्वतःची दृढता गळून जाते आणि ते वाटेल तो सामाजिक किंवा नैतिक अपराध करण्यास तयार होतात. असे लोक जेव्हां परदेशांत अभक्ष्य भक्षण करून येतात तेव्हां त्यांची स्थिति काय असणार ?

परदेशीं जाऊन आलेल्या लोकांचे दोन वर्ग पाडतां येतील. एक वर्ग जेव्हां येथून परदेशीं जातो तेव्हां तेथून कायदा, विज्ञान, यंत्र-शास्त्र, रसायनशास्त्र वगैरेपैकीं एकाद्या विद्येचें खास ज्ञान घेऊन येण्यासाठीं किंवा सरकारी नोकरीसाठीं हवी असलेली खास राजमान्यता प्राप्त करण्यास जात असतो. जाण्याच्या वेळीं त्याच्या मनांत एवढाच उद्देश असतो. परंतु जेव्हां ते परत येतात तेव्हां तेथील स्वच्छंदी धर्म—(?) विचार, सामाजिक रीतिरिवाज आणि फॅशनी घेऊन येतात. कधीं कधीं तेथील भाषा घेऊन येतात तर कधीं पत्नीहि आणतात. हिंदुस्तानांत आल्यानंतरहि ते तिकडील पद्धतीनेंच राहूं इच्छितात आणि आपले रिवाज, आपले सामाजिक आदर्श, आणि परस्पर स्नेहाचें निरागस वातावरण या सर्वाविषयीं तिरस्कार दर्शवून त्यांचा पाण-उतारा करीत राहण्याचें कार्य आपल्या शिरावर घेतात. हिंदुस्तान-सारख्या ' जंगली ' देशास शक्य तितक्या झटपट सुधारण्याचें ओझें आपल्या डोक्यावर घेऊन पडलें आहे अशी भावना मनांत बाळगून, कपाळाला आठ्या घालून तें ओझें किती मोठें आहे याचें प्रदर्शन ते करीत असतात. White Man's Burden (गोऱ्या माणसाचें

ओझे) उचलणाऱ्या गोऱ्या महासंतांचे हे स्वदेशी अडत्ये जातींत येऊं इच्छित नाहीत; आणि जातहि त्यांना आपल्यांत ठेवूं इच्छित नाहीं. परंतु या लोकांना लग्न करण्याची इच्छा तर असतेच; आणि हिंदी हाड असल्यामुळे आपल्या जातींत लग्न करण्याची इच्छाहि त्यांच्या मनांत असते. असे लोक मोठ्या हुद्यांवर आरूढ होतात व खूप पैसा कमवितात. म्हणजे मग पामर जातींतील पैसेवाले लोक त्यांच्याशीं शरीरसंबंध करण्यास लालचावतात. आणि मग ते द्रव्येण सर्वे वशाः या न्यायानें भटजी लोकांना विकत घेऊन नांवापुरतें प्रायश्चित्त करून जातींत दाखल होतात. जातीला हें समजत असतें कीं खरें पाहिलें असतां या वेळीं जातीचें नाक कापलें जात असतें. पण जेथें सर्वच शिथिल व प्रतिष्ठेचा आणि धनाचा लोभ करणारे असतात तेथें जातीची अब्रू आणि शुद्धता यांच्यावर पहारा ठेवण्याचें काम तरी कोण करणार ?

अधिकारामार्गे लागण्याच्या आजच्या काळीं जेथें चरित्रबळापेक्षां संख्याबळालाच जास्त मान दिला जातो तेथें श्रीमंत व राजमान्य माणसाला कोणती जात आपल्या हातून जाऊं देईल ?

गरीब लोकांना हेराण करून खासगी सूड उगवण्याचाच धंदा जर जातीला करावयाचा नसेल तर तिनें असा स्पष्ट नियम केला पाहिजे कीं विलायतेंत जाऊन आलेला जो जो मनुष्य जातीच्या आदर्शाला नांवें ठेवतो आणि त्या आदर्शाचें उल्लंघन करतो व विलायती पद्धतीनेंच राहूं इच्छितो त्याला जातींत स्थान नाही. इतकी हिम्मत नसेल तर जातिभूषणांनीं आपला धंदाच सोडून दिला पाहिजे आणि आपल्याच शुद्धीचा विचार करीत स्वस्थ बसलें पाहिजे.

आतां राहिला दुसरा वर्ग. या वर्गाची वृत्ति कांहींशी “ गंगा गये गंगादास, जमुना गये जमुनादास ” अशी असते. ते जेव्हां परदेशांत जातात तेव्हां कमकुवतपणामुळे म्हणा किंवा मोहानें म्हणा तेथील रिवाजांत मिसळून जातात परंतु परत आल्यानंतर ते आपल्या सामाजिक

आदर्शांना चिकटून राहून आपल्याच रिवाजांप्रमाणे चालू इच्छितात. असे कमकुवत लोकच जांतीची शुद्धता लवकर मोडून टाकतात. उद्दाम लोकांच्या विरुद्ध युद्ध करतां येईल; परंतु असे लोक नेहमींच दबले जातात. कमकुवत जात अशा लोकांना नेहमींच 'बुली करते' (बनविते) आणि असें समजते की धर्माची रक्षा झाली. खरोखरी यामुळे धर्माची रक्षाच होत असते. सत्त्व जळून गेल्यानंतर मागे रक्षाच उरेल नाहीतर काय ?

एक गोष्ट विचार करण्यासारखी आहे. सगळेंच परदेशगमन दोषार्ह समजलें जात नाही. एकादा हिंदु जपानला जाऊन आला, आफ्रिकेस जाऊन आला, अफगाणिस्तानांत जाऊन आला, तर जातीला त्यांत कांहीं हरकत वाटते असें दिसून येत नाही. अशा लोकांच्या प्रायश्चित्ताची गोष्ट कोणी काढीत नाही. पण जेव्हां एकादा मनुष्य इंग्लंड, फ्रान्स, जर्मनी, किंवा अमेरिका वगैरे देशांत जाऊन येतो तेव्हांच जातीच्या छातींत धडकी भरते. आणि तें सकारणहि आहे. गोऱ्या लोकांचा आणि आपला सामाजिक आदर्श अगदीं एकमेकांच्या उलट आहे. त्यांचा आदर्श त्यांच्या दृष्टीनें चांगला असेलहि पण जर तो आदर्श आपल्यांत दाखल होईल तर आपण त्याला अनाचारच समजूं. आणि म्हणूनच युरोपांत किंवा अमेरिकेंत गेलेल्या लोकांकडेच समाज जास्त साशंक दृष्टीनें पहात असतो. परदेशीं जाऊन आलेला मनुष्य जर आपल्या आचरणानें आपल्या जातीची अशी खात्री करून देईल की देशकाल-वर्तमानाप्रमाणें नक्की झालेल्या देशी आदर्शाशीं प्रामाणिक राहाण्यास मी तयार आहे तर त्या माणसाला समाजांत मिसळून जाण्यास कांहींच अडचण पडतां कामा नये.

अमुक माणसाला जातींत घेणें किंवा न घेणें, त्याला प्रायश्चित्त देणें किंवा न देणें वगैरे बाबतींतील अधिकार कोणाच्या हातीं असावेत हा प्रश्न पुष्कळ वेळां निर्माण होतो. शंकराचार्य, शास्त्रें, आणि ज्ञातिसंघ—या तिघांचा हा अधिकार आहे. शास्त्रें विचारीं मुकीं असतात. त्यांचा अर्थ

करणारे आपले जुने वकील म्हणजे शास्त्री ! शंकराचार्यहि एकादा निर्णय देण्यापूर्वी शास्त्री लोकांना विचारीत. आणि संघ हे समाजांत पैशामुळे किंवा हुद्यामुळे प्रतिष्ठा उपभोगणाऱ्या वृद्ध पुरुषांच्या हातीं असावयाचे. एकूण तरुणांच्या हातीं कांहींच नसतें. जातींतील तरुण लोक समाज-सेवेचें काम उत्तम प्रकारें करीत असले, विद्वान् म्हणून प्रसिद्ध असले, त्यांच्या चारित्र्याची छाप त्यांच्या आसपासच्या लोकांवर उत्तम प्रकारें पडत असली तरीहि म्हातारे लोक त्यांना पोरकटच समजतात. जोंपर्यंत म्हातारे लोक जिवंत असतात तोंपर्यंत ते आपल्या हातांतील अधिकार सोडावयास मुळींच तयार होत नाहीत. नोकर लोक मरेपर्यंत नोकरी करूं इच्छितात. वकील साठी बुद्धि नाठी होईपर्यंत कोर्ट सोडीत नाहीत, घरची वडील माणसें मृत्युपत्र तर कधीं करीतच नाहीत ! वानप्रस्थाच्या निवृत्तीचा सर्वांना विसर पडला आहे. ज्यांच्या हातीं आपलें कुटुंब, आपला कुलधर्म, परंपरा, मालमत्ता वगैरे सर्व कांहीं सोंपवून जावयाचें आहे त्याच आपल्या प्रौढ मुलांना जातीच्या पंचायतींत स्थान देण्यास वृद्ध लोक कचरतात याचा अर्थ काय ?

आपण कितीहि शास्त्राचा बाऊ केला तरी कडरांत कडर लोकांना एवढें कबूल केलेंच पाहिजे कीं प्रत्येक पिढीचे रूढिरिवाज वेगवेगळे असतात. आपण आपली पिढी संभाळावी. तरुण लोक आपली उगवती पिढी सांभाळतील, एवढेंहि या ज्ञातिभूषणांना कां समजूं नये ? तरुण लोक बंड करून उठेपर्यंत वाट पाहण्यांत त्यांना काय गंमत वाटत असेल ? जातींतील समजदार, चारित्र्यवान् आणि स्थिरस्वभाव अशा तरुण लोकांना आपल्या पंचायतींत सामील करून घेऊन हळूहळू सर्व सत्ता त्यांच्या हातीं सोंपविण्यांत यावी. यांतच जातीचें व आजपर्यंत तिचें मार्गदर्शन करणाऱ्या वृद्धजनांचें श्रेय आहे.

राजपुताना आणि मध्यभारत यांची राजकीय परिषद कांहीं दिवसां-पूर्वी पुष्करास भरली होती. कार्तिकी पौर्णिमेची जत्रा असल्यामुळे दूर-दूरच्या खेडेगांवांतील लोक तेथें गोळा झाले होते. जत्रेच्या लोक-समुदायांत परिषद लुप्त होऊन जाईल अशी भीति वाटणें स्वाभाविक होतें. परंतु राष्ट्रीय सभेची प्रवृत्ति आतां खेडेगांवांत पोहोंचली असल्या-मुळे आणि स्वातंत्र्ययुद्धांत सर्वसामान्य जनतेनें विशेष लक्ष घातलें असल्यामुळे राजकीय परिषद लोकांपासून वेगळी पडली नाहीं. परदेशी कापडाचा बहिष्कार, मद्यपान-निषेध; खादीचा आग्रह आणि राष्ट्रीय झेंड्याचें महत्त्व इत्यादि विषय लाखों लोकांशीं संबंध असणारे असल्या-मुळे परिषदेनें प्रचारकार्याहि पुष्कळ केलें.

तरी पण पुष्करचें प्राकृतिक सौंदर्य आणि जनतेचें स्वतंत्र महत्त्व या गोष्टी ध्यान आकर्षून घेतल्याशिवाय राहिल्या नाहींत. पुष्कर हें एक लहानसें सुंदर सरोवर आहे. हजारों आणि लाखों लोकांचे समुदाय

एकत्र येऊनहि त्याचें सौंदर्य बिघडवूं शकले नाहीत; त्याच्या चारी बाजूस असलेली पांढरीं शुभ्र घरे सरोवराची शोभा पाहण्यास प्रसन्नपणें बसलीं असावीत आणि प्रकृतीच्या शांततेत तल्लीन होऊं इच्छित असावीत असेंच वाटत होतें.

परंतु प्रकृतीच्या या दृश्यांपैकीं मानवसमाजाचें दृश्यच समाजसेवकाला जास्त आकर्षक वाटावयाचें. जेथें सर्वांत जास्त गर्दी होती त्या पहिल्या घाटाचें नांव गौघाट असें होतें. या घाटावर अनेक जातींचे अंत्यज स्वच्छंदपणें स्नान करीत होते. हें दृश्य इतकें आनंददायक होतें कीं त्याच्या सत्यतेविषयीं जास्त तपास केल्याविना राहवलें नाहीं. पुष्करासारख्या अगदीं कडूर सनातनी तीर्थक्षेत्राच्या ठिकाणीं अंत्यजांना राजरोसपणें इतकी मोकळीक मिळालेली पाहून कोणाला आनंद होणार नाहीं? चौकशी केल्यानंतर असें समजलें कीं राजपुतान्यांतील अंत्यज पहिल्यापासून चोरून मारून पुष्करांत स्नान करीतच होते. कडूर सनातनी लोक संतापले किंवा शिव्या देऊं लागले कीं बिचारे हरिजिन कबुतरांप्रमाणें उडून जात व कबुतरांप्रमाणें पुनः पुनः येऊन स्नान करीत. असा हा रिवाज किती वर्षांपासून चालत आला असेल, कोण जाणें ! शेवटीं ईश्वराची करणी अशी कीं एक मोठा दुष्काळ आला. १९१८ चें वर्ष असावें, लोकांना पिण्यास पाणी मिळण्याची मारामार पडूं लागली. सकाळीं उठून पाण्याच्या शोधास जाणें हेंच मुख्य काम होऊन बसलें. पुष्करांतील पाणी जरी पूर्णपणें आहून गेलें नसलें तरी तें खूप दूर गेलें होतें. स्पृश्य लोक वाटेल तेथें जाऊन हवें असेल तेवढें पाणी मिळवूं शकत परंतु अंत्यजांच्या हलाखीचें वर्णन काय करावें ? तें वर्णन ऐकतांना काठेवाडी साहित्यिक मशालजी यांचें ‘हरिजनांचा वाली कोणी नाहीं.’ हें पुस्तक सारखें आठवत होतें. अखेर प्राण कंठारीं आल्यामुळें अंत्यज लोक प्राणावर उदार झाले. त्यांनीं खोरीं, कुदळी घेऊन दूर गेलेल्या पाण्यास घाटापर्यंत येण्यास उत्तेजन दिलें. इतक्या मोठ्या तपश्चर्येनें आणलेल्या पाण्यावर हरिजनांचा हक्क असलाच पाहिजे. परंतु कडूर लोकांना दुर्बुद्धि

सुचली. अंत्यजांची मेहनत स्वतःच गडप करण्याचा त्यांनीं मनसुबा रचला. नुसत्या धमकीनें अंत्यज मागे हटतील अशी स्थिति नसल्यामुळे धर्ममार्तंडांनीं हरिजनांना ठोकून काढण्याचें ठरविलें. आणि तेथेंच त्यांना हार खावी लागली. खटला कोर्टांत गेला. धर्ममार्तंडांचा पराभव होऊन त्यांना कोर्टाला दोन दोनशें रुपयांची दक्षिणा द्यावी लागली. आणि हरिजनांचा मार्ग मोकळा झाला. पण एवढ्यानें भागलें नाहीं. जे भटजी लोक अस्पृश्यांना स्नान, पूजा वगैरे गोष्टींत मदत करीत होते त्यांना दुसऱ्या ब्राह्मणांनीं हलक्या प्रतीचें ठरविलें. त्यांना कोणीहि जेवावयास बोलाविना. पण त्यामुळे कोणाचें नुकसान झालें नाहीं. ज्या थोड्या भटजींनीं अंत्यजांची सेवा स्वीकारली त्यांना चांगली कमाई होऊं लागली. हरिजनांमध्ये भक्ति आणि उदारता कांहीं कमी नसते. पुष्करांत तर ते आपापल्या जातींचीं देवळेहि बांधतात. आतां ब्राह्मणांच्यानें राहवले नाहीं. ते अंत्यजांच्या भटजींना आपल्याबरोबर जेवावयास घेत नाहींत खरें परंतु गौघाटावर जाऊन दक्षिणा उकाळण्यास त्यांना कांहींच हरकत वाटत नाहीं.. जत्रेची जेव्हां गर्दी असते तेव्हां याचेकरुंची सुद्धां अंत्यजांच्या घाटावर जाऊन आंघोळ करण्यास कांहींच हरकत नसते. परंतु जेव्हां गर्दी कमी होते तेव्हां गौघाट फक्त अंत्यजांचाच असतो. गर्दी वाढली कीं सर्वजण पावन होतात. लोकांना हें कळून चुकलें आहे कीं अस्पृश्यता हें एक प्रतिष्ठेचें थोतांड आहे. धर्माच्या नांवावर आतांपर्यंत चाललें तें चाललें. आतां धर्मक्षेत्रांतहि ती एक धर्म-शून्य रूढि किंवा सोईस्कर धर्म म्हणूनच चालूं राहूं इच्छिते. अस्पृश्यता कधींच मरून गेली आहे. आतां तिचें प्रेत होळींत जाळून टाकावयाचें कीं पुष्करांत फेंकून द्यावयाचें एवढाच प्रश्न आहे.

अनेक घाट फिरत, प्रत्येक घाटाचें बांधकाम तपासत आणि स्नानास येणाऱ्या स्त्रियांची श्रद्धाभक्ति पहात आम्हीं पुढें चाललों. एका समाज-सेवकांनें हलक्या आवाजांत सांगितलें, ‘ सध्यां येथील बंदोबस्त कांहींसा

बरा आहे. नाहीतर पुष्करांत अधून-मधून भ्रूणहत्येस बळी पडलेले एकादे मूल तरंगतांना दिसून येई.

तीर्थक्षेत्र म्हणजे जीवनांतील सर्व पापें धुवून टाकण्याचें स्थान. निसर्गाचें भव्य दृश्य साधुसंतांचीं संस्मरणें आणि पुराणांचीं आश्वासनें या सर्वांच्या योगें येथें माणसाला उपराति व्हावयाची; केलेल्या कर्मांबद्दल पश्चात्ताप करून देव, ब्राह्मण आणि संत यांना साक्षी ठेवून जीवनाचें नवीन पान उघडण्याचें हें स्थान. अशा ठिकाणीं दुर्जन गोळा व्हावेत आणि त्यांनीं लगा साधण्यासाठीं धडपडावें ही हिंदुजीवनाची किती दुर्दशा ! बिघडलेल्या रक्तावर इलाज करण्यांत न आल्यास ज्याप्रमाणें शरीरावर फोड उठतात त्याप्रमाणें कृत्रिम दडपणानें आणि सामाजिक जबरदस्तीनें धर्माचें पालन करवूं गेल्यास समाजशरीरावर जे फोड उठतात ते अशा प्रकारें अशा ठिकाणीं फुटतात. हिंदु समाज संघटित नाही. आपल्या धार्मिक जीवनावर संस्कारी व जबाबदार लोकांची देखरेख नाही; आपले शंकराचार्य आणि मठमहंत झुंजणाऱ्या रेड्याप्रमाणें कोर्टांतून झगडत असतात; किंवा लोकमान्यांच्या भाषेत सांगावयाचें म्हणजे ते शास्त्रांचे लायब्रेरियन बनले आहेत. त्यांच्या हातीं समाज सुरक्षित नाही. हिंदु समाज जर अशी घाण दूर करण्यासाठीं संघटित होऊं शकेल तर आपलें जीवन शुद्ध आणि सुवासिक होईल.

मित्रांशीं बोलतां बोलतां एक नवीनच गोष्ट समजली. येथील एका पंड्यानें (भटजीनें) पुनर्विवाह केला आहे. आणि तोहि विधवेशीं नव्हे तर एका सधवेशीं. हिन्दु रिवाजाप्रमाणें पति वाटेल तितक्या वेळां लग्न करूं शकतो, पत्नीला वाटेल तेव्हां हाकलून देऊं शकतो; एकीच्या उरावर दुसरी आणूं शकतो पण स्त्रीला मात्र अशा प्रकारची कसलीच मोकळीक नाही.

या सधवा मुलीचें आपल्या पतीशीं किंवा सासूसासऱ्यांशींहि पटत नव्हतें. ती अगदीं त्रासून गेली. थोडक्यांत सांगावयाचें म्हणजे तिनें पुन्हां लग्न करण्याची हिम्मत केली; एका समाजसेवक पंड्यानें तिचें

पाणिग्रहण करण्याचा निश्चय केला. त्याच्या मदतीस दुसरा एक समाजसेवक आला व त्याने मध्यस्थी केली. पहिल्या प्रतीला सगळी परिस्थिति नीट समजावून सांगितली. त्याची संमति मिळविण्यांत तो सफल झाला आणि अखेर द्वितीय विवाह निर्विघ्नपणे पार पडला. ह्या गोष्टीचा पूर्व भाग गांधीजींनीं एकदां 'नवजीवनां'त चर्चिलाहि आहे.

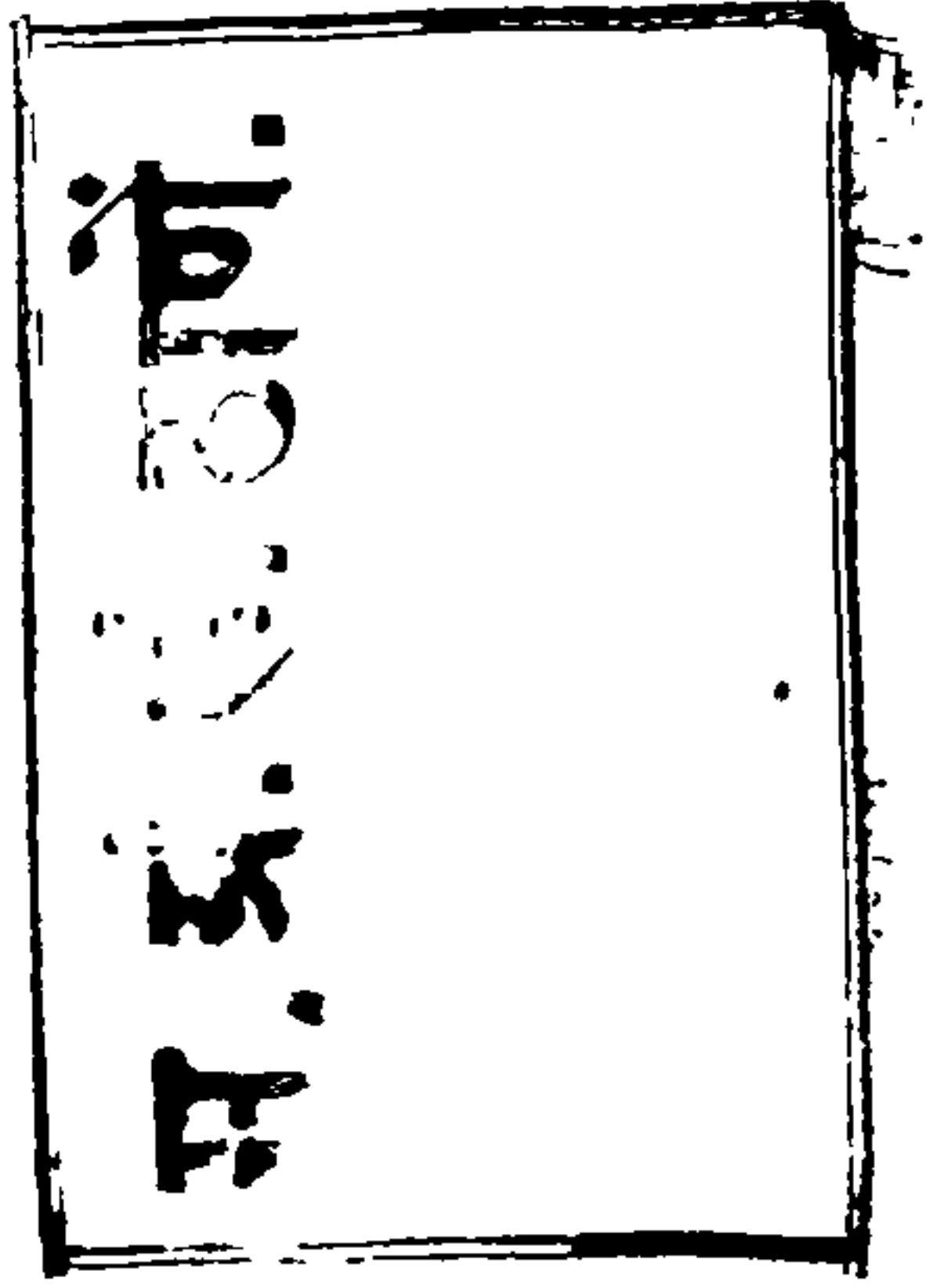
अशा विवाहांना आपण उत्तेजन देऊं नये. विवाहासंबंधीं हिन्दु कल्पना अशी आहे कीं लग्न झाल्यानंतर प्रत्येकानें आजन्म एकमेकांस अनुकूल होण्याचाच प्रयत्न करेवा. परंतु जर बारा बारा वर्षेपर्यंत पति आपल्या पत्नीचें तोंड पहात नसेल, विचारीला सर्व प्रकारें अपमानित दशेंत जीवून कंठावें लागत असेल, आपल्या इच्छे विरुद्ध विकृत संयम पाळावा लागत असेल तर अशा वेळीं प्रत्येक स्त्रीला पुन्हां लग्न करण्याची मोकळीक ही असलीच पाहिजे. आपलें पावित्र्य रक्षण्याची जबाबदारी स्त्रियांवरच असली पाहिजे. पुरुषानें आतांपर्यंत आपल्या जीवनांत अशी कोणती गोष्ट दाखवून दिली आहे कीं ज्यामुळें त्यानें स्त्री आदर्शाचा काजी होऊन बसावें ?

☆

☆

☆

पुष्करांत आम्ही पुष्कळ पाहिलें. बाजारांत उंट व रेडे हजारोंनीं गोळा झाले होते. पुष्करच्या आसपास कित्येक मैलपर्यंत हे मनुष्यसेवक आणि त्यांचे मालक काव्यमय परिस्थितींत मजेंत बसले होते. मध्य-कालीन समाजस्थितीचें तें प्रत्यक्ष दृश्य पाहून जुन्या इतिहासांतील कित्येक प्रकरणें उलगडण्यांत आणि लिहिण्यांत कल्पना गुंग होऊन गेली. पण गौघाटावर स्नान करणारे हरिजन आणि रूढीच्या कत्तल-खान्यांतून वांचलेली ती गरीब गाय पुनः पुनः मनश्चक्षुसमोर येत होती. स्वराज्याचें वातावरणच सर्व दोष दूर करील आणि राजकीय स्वातंत्र्या-बरोबर धार्मिक व सामाजिक स्वातंत्र्य जनतेला शुद्ध व पवित्र करील या विश्वासानें आम्ही परिषदेच्या मंडपाकडे गेलों.

प्रेतभोजन

६

आणंदहून श्री. अंबालाल पटेल लिहितात :—

“ गेल्या चार महिन्यांपासून आणंद तालुका समितीने सामाजिक घाण काढून टाकण्याची चळवळ सुरू केली आहे. त्यापैकी एक म्हणजे एकाद्याच्या मरणानंतर दिल्या जाणाऱ्या जेवणावळी बंद करण्याचे कार्य आम्ही हाती घेतले आहे. जवळजवळ पंचाहत्तर खेडेगांवांत ठराव पास करून ही प्रथा बंद करविण्यांत आली आहे. गेल्या तीन महिन्यांच्या प्रयत्नाने पस्तीस हजार रुपयांची राखरांगोळी आम्ही वांचविली आहे. ही प्रथा दूर करण्यासाठी आम्ही प्रथम लोकांना समजावून सांगण्यास जातो. त्यांच्या कुटुंबांतील लोकांना एकत्र आणून समजावून सांगतो. आणि तरीहि न ऐकल्यास शांतपणे निरोधन (पिकेटिंग) करतो. निरोधनाची पद्धत अशी आहे की ज्या ठिकाणी जेवणावळ व्हावयाची असते त्या ठिकाणी आम्ही जातो व रस्त्याच्या दोन्ही बाजूंस—मध्ये रस्ता सोडून—हात जोडून उभे राहतो व प्रेतभोजनाच्या विरुद्ध प्रचार करतो. प्रेतभोजनाचे तोटे

समजावून सांगणारीं गाणीं म्हणतो. निरोधक लोक त्या गांवांत जेवण न करतां उपाशीं राहतात. यामुळे समजदार लोक जेवावयास जात नाहीत. कित्येक लोक शिव्या देत व कधीं कधीं तर धक्कीबुक्कीहि करीत जेवून येतात. परंतु जेवणावळीच्या प्रतिष्ठेचा नाश झाल्याशिवाय राहात नाही. निरोधकांमध्ये प्रतिष्ठित लोक सामिल होतात; त्यामुळे देखील लोक शरमतात. लहान लहान गांवांची समजूत लवकर पटते. परंतु + + + सारखीं मोठीं गांवे ज्याप्रमाणें आम्ही ही प्रथा दूर करण्यासाठीं प्रयत्न करीत असतो त्याप्रमाणें ही प्रथा जास्त दृढमूल व्हावी म्हणून आमचे प्रयत्न हाणून पाडण्याची खटपट करीत असतात. या कामासाठीं ते लोक मवाल्यांना वेऊन येतात, अश्लील शिव्या देतात; मारपीट करण्यापर्यंतहि त्यांची मजल जाते. ते लोक असा मुद्दा पुढें मांडतात कीं 'ही धार्मिक क्रिया आहे; शास्त्रीय गोष्ट आहे, यांत तरुणांनीं कशाला डोके खुपसावे? समाजाचें स्वातंत्र्य कां हिरावून व्यावे? ज्यांनीं या गोष्टीस धर्म मानलें आहे त्यांच्या कार्यांत अशा प्रकारें उपाशी राहून जेवणाऱ्यांची समजूत घालून विघ्न कां आणावे?' ही चळवळ सगळ्या खेडा जिल्ह्यांत जोरांत सुरू झाली आहे. आपल्याला अशी विनंति आहे कीं या बाबतींत धार्मिकतेचा जो भ्रम लोकांत पसरला आहे त्या-विषयीं आपण 'नवजीवनां'त कांहीं लिहावे. त्यामुळे ज्यांच्या मनांत धार्मिकतेचा भ्रम असेल तो दूर होईल. वेदांत, उपनिषदांत किंवा पुराणांत या गोष्टीचा काय उल्लेख आहे, समाज व परिस्थिति यांत बदल झाल्यानंतर या रूढींत फरक करावयाची कशी आवश्यकता आहे वगैरे गोष्टी आपण समजावून सांगाय्यात. ".....

राष्ट्रीय सभेचे सेवक राजकीय चळवळीबरोबर आपापल्या समाजांत सामाजिक सुधारणा करण्याची चळवळहि तितक्याच आस्थेनें चालवितात ही गोष्ट आपल्या चळवळीची पवित्रता आणि व्यापकता सूचित करते. एकाद्याच्या मरणानंतर त्याच्या नातेवाइकांनीं आपल्या जातीला जेवण घालण्याची प्रथा कां असावी हेंच मुळीं मला समजत नाही. एकाद्याच्या

घरीं कोणीतरी मेलेलें असावें, आणि आपण मिष्टान्नावर ताव मारण्यासाठीं कावळ्याप्रमाणें त्या घरीं गोळा व्हावें हें इतकें किळसवाणें आणि असंस्कारी आहे कीं लोक प्रेतभोजनाला उत्साहानें कसे हजर राहात असतील याची कल्पना देखील करवत नाहीं. मरणारी व्यक्ति म्हातारी असो कीं तरुण, श्रीमंत असो कीं गरीब, स्त्री असो कीं पुरुष, तिच्या मरणानें कुटुंबाचें नुकसान हें होतेंच. मरणारा जर घरचा कर्तासवरता पुरुष असेल, कमावता पुरुष असेल, घरची व्यवस्था ठेवणारा असेल तर त्याच्या मरणामुळें एक प्रकारची आपत्ति त्या कुटुंबावर येऊन कोसळत असते. आपत्तीच्या प्रसंगीं त्या कुटुंबास मदत करण्याऐवजीं एका अशुभ भोजनाचा खर्च त्या कुटुंबावर लादण्यास तयार होणें ही वृत्ति सामाजिक मुळींच नाहीं. मरणान्यांच्या कुटुंबांत त्याच्या मृत्यूमुळें जर भांडणतंटे होण्याचा संभव असेल तर इष्टमित्रांनीं जमा होऊन त्या कुटुंबावर आपली नैतिक छाप पाडणें व घाबरलेल्यांना धीर देणें हें योग्य आहे. यासाठीं पांच दहा मित्र गोळा झाल्यास त्यांत कांहीं आश्चर्य नाही. अयोग्यहि नाही. गोळा झालेल्यांना मीठभाकरीचें साधें जेवण देणेंहि स्वाभाविक आहे. परंतु मेलेल्या व्यक्तीच्या नांवानें मिष्टान्नावर ताव मारण्यासाठीं सगळ्या जातवाल्यांना आणि नातेवाइकांना आमंत्रण देणें याचा अर्थ काय ? मरणान्याविषयीं आपण कांहीं असें म्हणत नाहीं कीं ‘ तो मेला हें बरें झालें, ब्याद टळली; आतां आपण निवांतपणें बसून पंचपक्वान्नें झोडूं या ! ’ भिन्न्या काळीं एकादा समाज-शत्रु पुंड जेव्हां मारला जाई, तेव्हां त्याच्या मृत्यूचें स्वागत करण्यासाठीं म्हणून लोक मिष्टान्न करून खात असत.

एकादा मनुष्य मेल्यानंतर त्याला पुण्य मिळावें म्हणून ब्राह्मणभोजन घालण्याची प्रथा पुष्कळ ठिकाणीं आहे. यांत धर्म नाही, पुण्य नाही कीं सामाजिक शोभाहि नाही. ब्राह्मणाच्या हितासाठीं जो पैसा दिला जातो त्याचा मूळ उद्देश धर्मरक्षक आणि धर्माभ्यासू अशा ब्राह्मणांना

श्राद्धाच्या प्रसंगीं द्रव्यदान करून त्यांना निश्चित करणें हा होता. आजीविकेच्या बाबतींत ब्राह्मण निश्चित झाले कीं ते धर्माचें पठनपाठन करतील, विद्या शिकवितील आणि तपस्येच्या द्वारे धर्मजीवनांत नवीन शोध लावतील अशी मूळची कल्पना. ज्याच्या घरीं कोणीतरी मेलेलें आहे, त्याच्या घरीं ब्राह्मणांना बोलावून रडारड्याच्या वातावरणांत त्यांना पक्वान्ने खाऊं घालण्यानें वरीलपैकीं एकहि उद्देश साधत नाहीं. आज तर ब्राह्मणांना जेवूं घालण्यांत धर्माची सेवा मुळींच उरलेली नाही. कारण ब्राह्मण हे धर्मासाठीं जगत आहेत अशीं उदाहरणें क्वचितच आढळतात. उलट मरण-मिष्टान्न खाऊन ते जास्तच तपोभ्रष्ट होत असतात. शास्त्रें एकाकडे लिहितात कीं श्राद्धाची क्रिया करण्यासाठीं चांगल्यांत चांगला ब्राह्मण बोलावला पाहिजे आणि दुसरीकडे सांगतात कीं ‘चांगल्या ब्राह्मणानें श्राद्धाचें अन्न खातां कामा नये; श्राद्धान्न खाण्यानें माणसाचें तेज कमी हातें.’ मरणोत्तर भोजनाची प्रथा काढून टाकण्यासाठीं शास्त्रें धुंडाळावीं लागावींत हेंच मला विचित्र वाटतें. केवळ कुलीनतेच्या विचारानें सुद्धां मनुष्य मरणभोजन करण्याचें नाकारील. संस्कृतमध्ये जितकें म्हणून लिहिलेलें असतें तें सर्व कांहीं शास्त्र असत नाही. वाटेल त्या ब्राह्मणांनीं वाटेल तसले श्लोक जुळवून विचित्र रिवाज सुरू केले म्हणून कांहीं ते रिवाज धार्मिक होत नाहीत. प्रत्येक गोष्टीसाठीं शास्त्रार्थ करण्याची पद्धत धर्मजागृतीस हानिकारक आहे. मरणानंतर जेवण घालण्याचा विधि कोणत्याहि धर्मशास्त्रांत लिहिलेला माझ्या पाहण्यांत नाही. आपल्या घरांतील ज्या वस्तु किंवा सामानसुमान निरुपयोगी झालें असेल तें फेंकून देण्याऐवजीं आपण तें मोठ्या लोभानें बासनांत गुंडाळून ठेवतो. याचप्रमाणें हिंदु धर्माला आपण जुनेपुराणें भलेबुरे वगैरे सर्वच रिवाज सांभाळून ठेवण्याचें बासन बनविलें आहे. जपून ठेवलेला सापहि उपयोगी पडतो हें आपलें अनियाशाही जीवनाचें तत्त्वज्ञान आहे. जपून ठेवलेल्या सापाऐवजीं राजकन्येचा हार एखाद्यालाच व क्वचितच मिळावयाचा; आणि तोहि लोककथेंतच. पण जपून

ठेवलेला साप सडतो व त्याची घाण जेथे तेथे नडते हा मात्र प्रत्यक्ष व रोजचा अनुभव आहे.

प्रेतभोजनासारख्या घाणेरड्या रिवाजांचा नाश करण्यासाठी राष्ट्र-सभेच्या सेवकांना आपली शक्ति खर्च करावी लागवी ही खरोखर शोचनीय स्थिति आहे.

प्रश्नोत्तरें

प्रश्न:— प्रेतभोजनाची प्रथा जगांत सर्वत्र नाही काय ? ही प्रथा कोणत्या उद्देशानें पडली असेल ?

उत्तर:— एकादा मनुष्य मेल्यानंतर त्याचे जवळचे व दूरचे नाते-वाईक, इष्टमित्र, जातवाले, गांववाले, किंवा ओळखीचे लोक यांना जेवू घालण्याची प्रथा या ना त्या स्वरूपांत जगांत सर्वत्र चालत आलेली आहे अशी माझी कल्पना आहे. ही प्रथा कोणत्या उद्देशानें पडली असेल किंवा सर्वत्र एकच उद्देश असेल की काय हें सांगणें कठिण आहे. आजकालचे कित्येक लोक आपलेच सिद्धांत किंवा आपल्याला ऐतिहासिक वाटणाऱ्या कल्पना जुन्या रिवाजांत शोधण्याचा प्रयत्न करीत असतात. या पद्धतीनें पुष्कळच कल्पना करतां येतील:— (१) मेलेला मनुष्य जें धन आणि जी कीर्ति मिळवून गेला ती समाजाच्या सद्भावनेनें आणि सहकार्यानें मिळविलेली असल्यामुळे तींत वारस म्हणून समाजाचा कांहीं हक्क असतो. हा हक्क मान्य करून एका जेवणावळीच्या द्वारां समाजाला थोडेंसें संतुष्ट करून बाकीची सर्व मिळकत, घरदार वगैरे गोष्टी त्याच्या नातेवाईकांनीं आपापसांत वांटून व्याव्यात हें योग्य समजून शहाण्या लोकांनीं ही प्रथा चालू केली असावी.

(२) जंगली लोकांच्या रिवाजावरून प्राचीन इतिहासाचें संशोधन करणारा एक पक्ष आहे. तो म्हणेल की मनुष्य आजारी पडला की त्याला ठार मारून दुःखमुक्त करण्याचा व प्रेमातिरेकामुळे त्या प्रिय-जनाला उदरस्थ करण्याचा रिवाज कांहीं अधोरी जातींत आहे ! हाच

रिवाज सौम्य करून त्याची इस्टेट सर्वांनीं मिळून खावी व अशा प्रकारें त्याला आत्मसात् (assimilate) करावें हा मार्ग कांहीं लोकांना सुचला असावा. (३) कुटुंबांतील एकादा मनुष्य मेला कीं सगळ्या कुटुंबव्यवस्थेचा नव्यानेच विचार करावा लागतो. हें काम जर घाई-घाईनें आणि खासगी रीत्या झालें तर दुर्बल पक्षावर अन्याय होईल आणि धूर्त लोकांची पोळी पिकेल. यावर उत्तम उपाय हाच कीं जात-वाले आणि नातेवाईक यांनीं एकत्र जमावें, आणि त्यांच्या देखत, त्यांच्या सल्ल्यानें कुटुंबाची व्यवस्था करावी म्हणजे समाजांत शांतता व व्यवस्था नांदील असा विचार करून आणि सर्वांना गोळा करण्यासाठीं कोरम (साधकसंख्ये) ची व्यवस्था ठेवणें कठिण वाटल्यामुळें जेवणाची व्यवस्था केली गेली असावी. पूजा-उत्सवाचे शेवटीं प्रसाद वांटला जातो आणि उत्तराक्रियेनंतर मेजवानी दिली जाते. दोहोंचा उद्देश जास्तीत जास्त उपास्थिति मिळाविणें हाच आहे, असें कित्येक लोकांचें म्हणणें आहे. व तें पुष्कळ अंशीं खरेंहि वाटतें. युरोपांतील कित्येक देशांत पार्लमेंटसारख्या सार्वजनिक सभांना हजर राहण्यासाठीं देखील भत्ता दिला जातो. याचेंच जुनें स्वरूप हें प्रेतभोजन असेल.

(४) कांहीं सौम्य समाजसत्तावादी लोक असें सुचवितात कीं जोंपर्यंत मनुष्य जिवंत आहे तोंपर्यंत त्याची मालमत्ता त्याच्याच ताब्यांत रहावी हें योग्य आहे. कारण त्यामुळेंच तो जास्त कमाई करण्यास प्रेरित होईल. पण तो मरून गेल्यानंतर त्याची मिळकत मूठभर लोकांनींच वांटून घेणें अन्यायाचें आहे. सर्व समाजाच्या मदतीनें मनुष्य कमाई करूं शकतो. म्हणून सगळा समाजच त्याचा वारसदार आहे. नातेवाईकांना पोटापुरतें किंवा अमुक टक्केच मिळालें पाहिजे. बाकीचें सर्व समाजाच्या ताब्यांत जाऊन समाजहितासाठीं वापरलें गेलें पाहिजे. या सिद्धांताची व्यवहार्य व व्यवस्थित अंमलबजावणी न सुचल्यामुळें डेथड्यूटी-मरणकराच्याऐवजीं हें मरणभोजन लोकांना सुचलें असावें.

अशा प्रकारें प्रेतभोजनाच्या उद्देशांविषयीं अनेक कल्पना आहेत. नवीन नवीन कल्पनासुद्धां करतां येतील.

प्रश्नः—तर मग प्रेतभोजनाची प्रथा कां काढून टाकली पाहिजे ?

उत्तरः—प्रेतभोजनाची प्रथा सर्वत्र आहे आणि तिच्या मागे अमुक कल्पना असण्याचा संभव आहे म्हणून कांहीं ती योग्य ठरत नाही. प्रेतभोजनांत कांहीं ठळक दोष आणि निंद्य वृत्ति आहेत. त्यांचा विचार केल्यास असें आढळून येईल कीं ही प्रथा बंद केलीच पाहिजे.

सर्वांत पहिलें कारण हें कीं प्रेतभोजन हृदयावर जोराचा आघात करणारें असल्यामुळे निंद्य आहे. ज्या घरांत प्रियजनांचा मृत्यु झाला असेल त्या घरीं जाऊन मिष्टान्नावर ताव मारणारे लोक इतके अधिक आणि प्रतिष्ठित नसते तर त्यांना नरपशुच म्हणण्याची इच्छा प्रत्येक हृदयांत उत्पन्न झाली असती. ‘तुम्ही तुमच्या कोपन्यांत जाऊन रडत बसा. आम्ही तुमच्या घरीं पक्वान्नें बनवून, आणि वेळप्रसंगीं तुम्हांला कर्जांत बुडवून चैन करणार !’ असें म्हणणाऱ्या लोकांना सज्जन, प्रतिष्ठित, अब्खदार किंवा समाजहितैषी कसें समजावयाचें हें ध्यानांत येत नाही. अशा प्रकारें सामाजिक वृत्तीचें पोषण होण्याऐवजीं समाजद्रोही आणि निंद्य निर्घृणता बाणविली जाते म्हणून ही गोष्ट अधार्मिक आहे. घरची वृद्ध विधवा ‘आतां घरचें गाडें कसें चालेल ? लहान मुलांना कोण सांभाळील ? मुलांचें शिक्षण कसें होईल ? मुलींना चांगले वर कसे मिळतील ? आणि चांगले वर मिळाले तरी बाजारभावाप्रमाणें त्यांना कसें खरीदतां येईल ?’ वगैरे गोष्टींच्या काळजींत पडलेली असते. दुःखामुळे तिला एका कोपन्यांतच बसून रहावें लागतें. याचा फायदा घेऊन नीच नातेवाईक प्रेमाचें भरतें आल्याचें दाखवून घराचा कब्जा घेऊन चार दिवसांत होऊं शकेल तेवढी लूट करण्यांत गढून गेलेले असतात. अशा वेळीं जातवाल्यांनीं मृतव्यक्तीची स्तुति करीत पंचपक्वान्नावर ताव मारणें हा काय समाजधर्म झाला ? मनांत प्रत्येकजण जाणून असतो कीं ज्यावेळीं कुटुंबाला मदत

करण्याची आवश्यकता आहे त्यावेळीं इस्टेट गहाण टाकवूनसुद्धां वैन्या-प्रमाणें आपण मिष्टान्नावर ताव मारीत आहोंत हें कांहीं योग्य नाहीं. तरीहि ते ही प्रथा कोणत्या धर्माच्या नांवावर चालूं ठेवूं इच्छितात हें कांहीं समजत नाहीं.

पण प्रेतभोजनाची बाजू घेणारे लोक असें म्हणतात कीं ' गरि-बांनीं आणि ज्यांना तेवढी शक्ति नसेल त्यांनीं पाहिजे तर प्रेतभोजनें घालूं नयेत. पण ज्याच्यांत तशी शक्ति असेल त्यांनीं तीं कां घालूं नयेत ? ' दुःखाश्रूंनीं भिजलेले लाडू खाण्यांत असंस्कारिता आहे एवढी साधी गोष्ट या प्रश्नाचें उत्तर देण्यास पुरेशी असली पाहिजे. समाजांत चुकीचे आदर्श रूढ होतात आणि गरीब लोक आपली गरिबी झांकण्याच्या वेडांत आपल्या शक्तीबाहेर खर्च करतात. म्हणून देखील श्रीमंत लोकांनीं अशा प्रकारचे खर्च करूं नयेत. कुटुंबाची सामाजिक प्रतिष्ठा अशा या असंस्कारी व रोगकारक भोजनावरून नक्की होत असल्यामुळे कित्येक कुटुंबे आपल्या मुलांच्या हिताचा नाश करून प्रतिष्ठा व दुःख विकत घेतात. हें आपल्याला माहीत नाहीं काय ? आणि जे लोक प्रेतभोजन घालतात ते आपल्याकडे जेवून गेलेल्या लोकांकडून प्रसंग येतांच टोमणे मारून परतफेड करून घेण्याची वृत्ति दाखवीत नाहींत असें कोणी सिद्ध करूं शकेल काय ? जेवण देणें आणि परत मागून घेणें व परत दिलें आहे म्हणून पुनः मागून घेणें अशा या चांडाळ-चक्राचा (Vicious Circle चा) शेवट कधींच होणार नाहीं. म्हणून कांहीं लोकांनीं लाज सोडून जातभोजनें घालण्याची प्रथा काढून टाकली पाहिजे. त्यांना जर कंजुषपणाच्या आरोपाची भीति वाटत असेल तर त्यांनीं तितकेच पैसे जातीच्या हिताच्या एकाद्या स्थायी कार्यांत खर्च केले पाहिजेत. पण अशा प्रकारची भीतिहि बाळगतां कामा नये. समाज-सेवा ही मरणाच्या निमित्तानेंच झाली पाहिजे असा आग्रह काय म्हणून असावा ? समाजसेवा हा मुख्यत्वेकरून जीवनधर्म आहे. तो एक मरणाकर बनतां कामा नये.

प्रश्नः—एकाद्या आईबापास एक मुलगा असेल आणि तो या प्रेतभोजनाच्या विरुद्ध असेल; परंतु त्याचे आईबाप आपल्या आत्म्याच्या परलोकप्राप्तीसाठी आणि जगव्यवहाराच्या दृष्टानें प्रेतभोजन आवश्यक समजत असतील तर त्यांना आपली जिवंत-क्रिया करावी लागेल. किंवा मृत्युशय्येवरून आपल्या एकाद्या नातेवाईकाला क्रियाकर्म व ब्राह्मणभोजन करविण्यासाठी खास रक्कम देऊन जावें लागेल. हें योग्य आहे काय? कीं मुलानें आपलें मत विरुद्ध असूनहि लोकांना आपल्या येथील प्रेतभोजनावर निरोधन करण्यास भाग पाडून, 'प्रेतभोजनांत भाग घेणें हें पाप आहे' इत्यादि वाक्यें लिहिलेले फलक घेऊन फिरणाऱ्या सुधारकांचा कोप ओढवून घेऊनहि प्रेतभोजन घालणें ठीक होईल? अशा स्थितींत त्या मुलाचा धर्म कोणता?

उत्तरः—माणसानें सद्गति मिळविण्याची इच्छा करणें योग्य आहे. ही सद्गति त्याला त्याच्या पवित्र धर्माचरणानेंच मिळावयाची असते. मरून गेल्यानंतर मागें रुपये ठेवून सद्गतीच्या लोभानें क्रियाकर्म करविणें यांत कांहींच अर्थ उरत नाही. जर ही गोष्ट लोकहिताच्या दृष्टीनें केली जाईल तर त्यांत पुष्कळ अर्थ आहे पण अडाणी व भोळसट लोक मरणानंतर सद्गति मिळावी म्हणून अजून किती तरी दिवस क्रियाकर्म करविण्याची इच्छा बाळगणारच. मुलाची जर अशी खात्री झाली असेल कीं प्रेतभोजन हें पूर्णपणें बंद करण्यासारखें आहे तर त्यानें त्यास विरोध केला पाहिजे. वडिलांच्या इच्छेला मान देऊन किंवा त्यांच्या मिळकतीचा वारसाहक्क उपभोगावयाचा आहे त्याची किंमत म्हणून या मिळकतीवर मरणान्या व्यक्तीच्या ज्या ज्या इच्छांचा भार असेल तो मान्य करणें हें आपलें कर्तव्य आहे असें जर मुलाला वाटत असेल तर गोष्ट वेगळी. वडिलांच्या मृत्यूनंतर जर आई जिवंत असेल आणि त्या विधवेच्या भावना प्रेतभोजन न घालण्यामुळें दुखावल्या जात असतील तर मुलानें काय करावें? मुलानें आईला प्रेतभोजन घालण्याची मोकळीक दिली पाहिजे. अर्थात् तसें करण्यानें कुटुंबावर आर्थिक

आपात्ति येत नसेल तरच ! मात्र मुलानें या भोजनांत कुठल्याहि प्रकारचा भाग घेतला नाही तर आईनें तक्रार करूं नये. आई आणि बाप दोघेहि वारले असतील तर त्यांची शेवटची इच्छा आपण तृप्त करीत नाहीं असें ज्यांना वाटतें आणि तरीहि प्रेतभोजन घालणें ज्यांना मान्य नाहीं अशा लोकांनीं काय करावें हा एक गुंतागुंतीचा प्रश्न आहे. यांत दोन भावनांपैकी जी जोरदार असेल तिचाच विजय होणार असल्यामुळें इतर कोणी त्या बाबतींत निर्णय देऊं नये. मला स्वतःला असें वाटतें कीं मरणान्या लोकांनीं या जगाचा निरोप घेतेवेळीं आपल्या वैयक्तिक वासनांचें स्वरकटें मार्गें ठेवून न जातां संपूर्णपणें निरोप घेतला पाहिजे. आपला काळ होता तेव्हां आपल्याच्यानें जें झालें तें केलें एवढ्याच गोष्टीनें माणसाला संतोष झाला पाहिजे. आपलीं सत्कृत्यें आणि सद्विचार यांचा वारसा आपोआपच मार्गें राहिलेले लोक त्यापैकीं जेवढें इष्ट वाटेल तेवढें सांभाळतील. परंतु मरून गेल्यानंतर सुद्धां आपला आग्रह जिवंत ठेवणें हें भूतयोनींत प्रवेश करण्यासारखें आहे. हा आग्रह जर माणूस सोडून देईल तर आपोआपच त्याची सद्गति नक्की (Insured) होईल.

आपला मुलगा प्रेतभोजन घालणार नाही या भीतीनें किंवा खात्रीनें दुसऱ्या एकाद्या जवळ जेवणावळी पुरते पैसे ठेवून जाणें हें तसें करणाऱ्याला शोभत नाही. परंतु तें माणसाच्या अधिकारांत बसतें. आणि मुलांनीं त्याचें स्वागतच केलें पाहिजे. जिवंतपणींच आपलें क्रियाकर्म करवून घेणारे अधीर लोक कितीहि निंदेस पात्र होत असले तरी ते मात्र समाजाच्या दृष्टीनें कमी विघ्नकारक असतात, हें कांहीं खोटें नाही, मात्र अशा प्रसंगीं निरोधनासारख्या कडक चळवळींत मुलानें भाग घेऊं नये; किंवा तिला विरोधहि करूं नये. तो स्वतः त्या प्रेतभोजनांत भाग घेत नाही यांतच त्याचें कर्तव्य पूर्ण होतें.

प्रश्नः—एकादी व्यक्ति मेल्यानंतर तिच्या स्मरणार्थ ब्राह्मणांना, अनाथाश्रमांना किंवा जातीय छात्रालयांना भोजन दिलें जातें. कित्ये

शेवटच्या दोन संस्थांत तर प्रत्येक श्राद्धतिथीस मरणान्याच्या निमित्तानें जेवण घालण्यासाठीं ट्रस्ट-फंड करून ठेवले जातात. मरणारें जर लहान मूल असेल तर जातीतील, अनाथाश्रमांतील, जातीच्या छात्रालयांतील आणि कित्येक वेळां मरणान्याचे आईबाप कामकाजासाठीं ज्या गांवांत राहात असतील त्या गांवांतील कोणत्याहि जातीच्या मुलांना दूध पाजलें जातें, मिठाई वांटली जाते, फळफळावळ दिली जाते, दूधभात किंवा तूपभात व साखर यांचें जेवण घातलें जातें. हे सर्व प्रेतभोजनाचेच प्रकार असल्यामुळें ज्ञातिभोजनाप्रमाणेंच पूर्णपणें बंद करण्यासारखे नाहींत काय ? जर नसतील तर कितपत नाहींत ?

उत्तर:—माणूस जें खातो तें भूक निवारण्यासाठीं, शरीरपोषणासाठीं खात असतो. यांत नियम, मर्यादा आणि व्यवस्थितपणा असला पाहिजे. मिळतें म्हणून खाणें; कोणी देत आहे म्हणून घेणें हा उकिरड्याचा धर्म झाला. ज्याला जें कांहीं फेंकून द्यावयाचें असेल त्याचा स्वीकार करण्यास उकीरडा नेहमीं तयार असतो. त्याच्या ठिकाणीं इतर सारासार विचार असत नाहीं. आपल्या सार्वजनिक संस्थांना जर आपण उकीरडा समजत नसूं, त्या संस्थांत शिकणाऱ्या मुलांना जर आपण भिकारी समजत नसूं तर आपल्या मनास वाटेल तेव्हां आणि वाटेल तसल्या प्रकारचा आहार आपण त्यांना खाऊं घालतां कामा नये. दानांतहि शोभा, उपयोगिता, आणि प्रतिष्ठा हीं असलीं पाहिजेत. शिक्षण-संस्थांना किंवा छात्रालयांना जें कांहीं द्यावयाची आपली इच्छा असेल तें आपण द्यावें, आणि व्यवस्थापकांना असें सांगावें कीं तुमच्या इच्छे-प्रमाणें किंवा तुमच्या नियमांप्रमाणें याचा जो योग्य विनियोग होत असेल तो करून आम्हांला कृतार्थ करा. आपल्या देखतच अमुक इतक्या ब्राह्मणांनीं ठासून ठासून खाल्लें पाहिजे किंवा आपल्या मुलाचें नांव घेऊनच अमुक इतक्या मुलांनीं वेळीं अवेळीं अमुक पदार्थ घशाखालीं घातले पाहिजेत अशी इच्छा बाळगणें आपल्याला शोभत नाहीं. आणि मिठाई ही अत्यंत खराब वस्तु आहे. बिघडलेले पेढे आणि

खव्यामधून तूप काढून घेऊन त्यांत तेल, चरबी वगैरे मिसळून बनविलेली बरफी, पुऱ्या वगैरे कित्येक पदार्थ मिठाईत येतात. स्वच्छतेचें तर त्यांत नांवाहि नसतें. आणि जेथें मिठाई उघडी ठेवलेली असते तेथें रस्त्यांतील घाणीवरून उडून माशा सरळ मिठाईवर येऊन बसतात. चांगली मिठाई मिळत नाही असें नाही. पण लोकांना याची पर्वा क्वचितच असते. चवीपार्यीं स्वच्छता आणि शुद्धता विसरून जाणें यांत मनुष्यता नाही.

मनुष्य जणूं खाण्यासाठींच जन्मलेला आहे. जेथून मिळेल तेथून घेऊन खाणेंच पाहिजे अशा आदर्शाला चिकटून राहून जेवणावळ घालणारे लोक धर्म, अर्थ, काम किंवा मोक्ष यांपैकीं कांहींच मिळवीत नाहीत. सर्वच घालवून बसतात. 'किंबहुना सुज्ञेषु ?'

प्रश्नः—प्रेतभोजनाला शास्त्राचा आधार आहे काय ?

उत्तरः—प्रेतभोजनाला मला कुठेंहि आधार सांपडला नाही.

प्रश्नः—'गुर्जरे प्रेतभोजनम्' या उक्तीचा आपण काय अर्थ करतां ?

उत्तरः—या उक्तीचा अर्थ मी एवढाच करतो कीं प्रत्येक प्रांतांत कांहीं निंघ रूढी सार्वत्रिक असल्यामुळे त्या बंद केल्या जात नाहीत. त्या यादींत गुजरातच्या वांट्यास प्रेतभोजनाची रूढि आलेली आहे. काश्मीरमध्ये न्लेच्छांच्या हातचें पाणी पिण्यांत येतें, बंगालमध्ये ब्राह्मण मत्स्याहार करतात, महाराष्ट्रांत कित्येक जातींत मामाच्या मुलीशीं लग्न केलें जातें. हे ज्याप्रमाणें निंघ प्रकार आहेत त्याप्रमाणें गुर्जरे प्रेतभोजनम् हाहि प्रकार आहे. असें मी मानतो. एक काळ असा होता कीं जो हे निंघ प्रकार बंद करूं शकला नाही. म्हणून त्यानें आपल्या पराजयाची सगळीं उदाहरणें एकत्र करून तो पुरुषार्थ करण्याची जबाबदारी वारसारूपानें आपल्यासाठीं ठेवून दिली आहे. ती जबाबदारी पुढच्या पिढीवर ढकलणें यांत पामरता आहे.

प्रश्नः—मेलेल्या व्यक्तीच्या नांवानें प्रेतभोजन घातलें जाऊं नये हें

खरें, परन्तु लोकहिताच्या दृष्टीनें दान हें झालेंच पाहिजे. तर तें कोणत्या प्रकारें करावें ?

उत्तरः—प्रत्येक मरणान्याच्या मागून त्याच्या कुटुंबाच्या शक्ती-प्रमाणें थोडाबहुत खर्च हा झालाच पाहिजे असें माझें मत आहे. संपत्ति खासगी हातांत जमा होणें आणि वाढत जाणें ही एक मोठी आपत्ति आहे; हा एक मोठा समाजद्रोह आहे. हा दूर करण्यासाठीं व्यक्तींनीं एक तर व्यसनी, विलासी, किंवा उधळें बनावें अथवा समाजहितासाठीं दान करण्याचा आनंद प्राप्त करावा. तिसरा रस्ता म्हणजे सरकारतर्फें (जर सरकार स्वदेशी असेल तर.) भारी कराच्या रूपानें समाजहितासाठीं पैसा खर्च व्हावा. आणि शेवटचा उपाय म्हणजे उपाशी व समाजद्रोही लोकांच्या हातून तो लुटला जाणें हा होय. यांतील दुसरा प्रकार सर्वांत उत्तम होय. आणि स्थायी हिताचें काम शिक्षणाहून अधिक श्रेष्ठ असें कोणतें असणार ?

जेव्हां एकादा ब्राह्मण जेवावयास बोलवावयाचा असतो तेव्हां आपल्या जांवयालाच बोलावण्याची प्रथा कांहीं ब्राह्मणांत आहे. ही प्रथा धर्म-दृष्ट्या निंद्य आहे असें समाजाच्या पुढाऱ्यांनीं कधींच जाहीर केलें आहे. दानामार्गे जवळचा स्वार्थ जितका कमी तितकें पुण्य जास्त हा धर्माचा सिद्धांत आहे. म्हणूनच जुने लोक दूरदूरच्या तीर्थक्षेत्रांत जाऊन तेथें दान करून येत. आतां आज आपल्याला जर शिक्षणासाठीं दान करावयाचें असेल तर तें आपल्या जातीतील मुलांनाच शिकविण्यासाठीं न करतां गरीब, त्यक्त, मागासलेल्या किंवा दलित जातीच्या उद्धारासाठींच तें केलें पाहिजे. या मार्गानेंच मरणान्याला सद्गति मिळणें शक्य आहे. सद्गति याचा अर्थ जर आपल्याला नीट समजला तर ही गोष्ट पटण्यास वेळ लागणार नाही.

[एक पत्र]

सप्रेम नमस्कार विनंति विशेष,

तुमचें पत्र मिळालें. गोषा किंवा पडदा याविषयीं मी काय लिहिणार ? दक्षिणेंत ही प्रथा फारच कमी आहे—जवळजवळ नाहीच. जेथें आहे तेथेंहि ती कमी होऊं लागली आहे. मी जेव्हां उत्तर हिन्दुस्तानांत हिंडत होतो तेव्हां गोषाचा रिवाज पाहून मला मोठें नवल वाटे. पण एकादा रिवाज माझ्या प्रान्तांत नाही म्हणून तो नांवें ठेवण्यालायक असलाच पाहिजे असें माझें मत नसल्यामुळें मी त्या बाबतींत पुष्कळ लोकांशीं चर्चा केली. गोषाच्या प्रथेची बाजू घेणारे जे हिन्दु आणि मुसलमान मला ठिकठिकाणीं भेटले त्यांच्याशीं मी मनःपूर्वक चर्चा केली. गोषा पद्धतीच्या मुळाशीं असलेल्या भावना, त्यांत दिसून येणारी स्त्रीपूजा, त्यामुळें निर्माण होणारें काव्य, सर्व कांहीं मी समभावपूर्वक समजून घेतलें.

कित्येक दिवसपर्यंत एक पक्ष म्हणून गोषा पद्धतीची बाजू घेऊनहि पाहिली. उद्देश असा की प्राचीन काळापासून चालत आलेली आणि अनेक देशांच्या कोनाकोपऱ्यांत पसरलेली ही पद्धत खरोखरी आहे तरी काय हे एकदां नीट समजावून घ्यावे.

आज देखील गोषा पद्धतीची तरफदारी करणाऱ्या लोकांबद्दल मला कांहीं कमी सहानुभूति वाटत नाही. गोषा पद्धतीच्या मुळाशीं स्त्रियांच्या चारित्र्याविषयींची शंकाच आहे असें मी समजत नाहीं. स्त्रियांना तिरस्कृत किंवा अपमानित ठेवण्याची वृत्तिसुद्धां मला या प्रथेच्या मुळाशीं दिसत नाहीं. स्त्रियांनीं प्रारंभीं स्वेच्छापूर्वक गोषाची पद्धत स्वीकारली असणेंहि शक्य आहे. यांत जर जबरदस्ती असेल, तर ती पुरुषांनीं स्त्रियांवर केलेली आहे असेंहि मी मानीत नाहीं. यांत जर दोष असेल तर तो कोणत्याहि एका वर्गाचा नाही, सान्या जमान्याचा आहे; अनेक जमान्यांचा आहे. त्यांत सगळेजण सारखेच भागीदार आहेत आणि त्यांत नास्तिकताहि आहे.

नास्तिकता ही आपण समजतो त्यापेक्षां जास्त पसरलेली आहे. ईश्वर नाही असें मानण्यांतच कांहीं नास्तिकता नाही. पुष्कळ लोक परंपरेच्या आधीन होऊनच ईश्वर आहे असें समजतात. आपल्या व्यवहारांत कुठेंहि ईश्वर आढ येत नाही म्हणून त्याचें अस्तित्व नाकारण्या-इतका उत्साहहि कोणाजवळ नाही. शास्त्रवचनाचें प्रामाण्य कबूल करणारा तो आस्तिक आणि तसें न करणारा नास्तिक हा भेदहि आतां महत्त्वाचा राहिलेला नाही. दिवसेंदिवस शास्त्रें जसजशीं जुनीं होत चाललीं आहेत तसतसे कडरांत कडर धर्मनिष्ठ लोक देखील-सगळ्या शास्त्रवचनांचा स्वीकार किंवा अंमलबजावणी करूं शकत नाहीत. खरी नास्तिकता ही मनुष्य-स्वभावाविषयींच्या अश्रद्धेत राहिलेली असते. “जर आपण भलेपणानें चाललों तर आपलें कधींहि अकल्याण होणार नाही. अमुक इतकें वय झाल्यानंतर किंवा संस्कार बाणविल्यानंतर माणसानें स्वतंत्रपणें आपली जीवनयात्रा चालवावी यांतच मनुष्यजातीचें श्रेय

आहे. कोणीहि मनुष्य सदाच पातित राहणार नाही. अनुकूल परिस्थितीत उन्नति करण्याची शक्ति प्रत्येक व्यक्तीत असतेच. ”—वगैरे शुद्ध सिद्धांतांवर श्रद्धा न ठेवणें हीच सर्वांत मोठी नास्तिकता आहे.

स्त्रिया समाजांत मोकळेपणानें हिंडूं फिरूं लागल्या तर कित्येक हीन वृत्तीच्या लोकांची गलिच्छ नजर त्यांच्यावर पडेल आणि स्त्रिया अपवित्र होतील अशी कल्पना मनाशीं करून सर्वच लोकांच्या नजरेपासून स्त्रियांना वांचवावें हा उपाय माणसानें शोधून काढला. बेगम किंवा शाहाजादी रस्त्यावरून जात असेल तेव्हां पुरुषांनीं रस्ता सोडून जावें किंवा जमिनीवर पालथें पडावें असा नियम करणारे बादशाह होते असें आपण दंतकथांत ऐकतो. पण इतकी सत्ता प्रत्येक माणसाजवळ थोडीच असते ? शिवाय अशी मूर्खतापूर्ण प्रथा धर्मांत प्रविष्ट करून घेणें ही धर्मशास्त्रकाराच्या हातची गोष्ट नव्हती. म्हणून माणसानें दुसरा उपाय शोधून काढला. जगांतील सगळ्या काट्यांवर कातड्याचें आवरण घालणें अशक्य आहे. म्हणून आपण आपले स्वतःचे पाय कातड्याच्या आवरणानें झांकून टाकले—म्हणजे पायांसाठीं जोडे शिवविले. याचप्रमाणें पुष्कळ लोकांच्या नजरेपासून स्त्रियांचें रक्षण करण्यासाठीं त्यांच्या शरीरावर आपण पॅकिंग चढविलें. स्त्रियांनीं देखील चुकीच्या कल्पनांच्या आहारीं जाऊन आपली अशी दुर्दशा होऊं दिली. आणि त्यामधून उत्पन्न होणाऱ्या अनेक आपत्ति, अडचणी, आणि विटंबना कायमच्याच आपल्या शिरावर ओढवून घेतल्या. गोषामुळें होणारा जीवनाचा संकोच, आरोग्याचा नाश आणि व्यवहाराचा पराधीनपणा हें सर्व त्यांनीं कबूल केलें.

स्त्री ही पुरुषाप्रमाणें स्वतंत्र प्राणी आहे. तिची आपली स्वतःची प्रतिष्ठा आणि जीवनसाफल्य असतें, आत्मोन्नतीची इच्छा व आवश्यकता तिलाहि असते. याचा कसलाहि विचार न करतां तिला आपली एक उपभोग्य वस्तु म्हणून ठेवूं इच्छिणाऱ्या कामी लोकांचा हात गोषाची प्रथा पाडण्यांत नाही. असें नाही, उपाशीं किंवा अपवित्र लोकांची नजर

पडल्यास तयार झालेला स्वयंपाक विटाळतो, खाण्यालायक राहात नाही असे दक्षिणेकडील कांहीं ब्राह्मण समजतात. त्याचप्रमाणे परक्या लोकांच्या दृष्टीने विटाळली गेलेली स्त्री उपभोग्य नाही असे समजणारे लोक जगांत कांहीं कमी नव्हते. आजहि कित्येक असतील. (असे लोक सर्वसामान्य लोकांच्या दृष्टीने विटाळलेल्या घरांत राहात असतात; आणि अनेक राजे भोगलेल्या राज्याचा उपभोग घेत असतात हे एक आश्चर्यच नव्हे काय ?) काव्यमय कल्पनेवरून मनुष्य तार्किक अनुमाने काढू लागला म्हणजे असे कितीतरी अनर्थ उत्पन्न होतात. स्त्री म्हणजे पावित्र्याची मूर्ति, तिला कोणाच्याहि दृष्टीचा विटाळ न झालेला असाच पवित्र पति असला पाहिजे, अशी कल्पना जर प्रचलित झाली असती तर पुरुषांनाहि पडदानशीन व्हावे लागले असते ! एकाद्या माणसाच्या पाहण्यामुळे अन्न किंवा स्त्री अपवित्र होते ही कल्पनाच मुळी चुकीची आहे. पापदृष्टीने पाहणाऱ्या माणसाची दृष्टि बिघडते हे मात्र खरे. ज्याची दृष्टि अशा-प्रकारे बिघडलेली असेल त्याने खुशाल आपल्या डोळ्यांवर पट्टी बांधून फिरावे. आपल्या पत्नीकडे पाहिल्याच्या अपराधावरून पाहणाऱ्याला देहान्त शासन करणारे भूपति किंवा अबलापति ह्या देशांत होऊन गेले आहेत. तेवढे करण्याची ताकत नसल्यामुळे आपल्या बायकोचीच मान कापणाऱ्या शूर वीरांच्या कथाहि ऐकण्यांत येतात. या दोहोंपैकी एकहि गोष्ट करण्याची हिम्मत किंवा वृत्ति ज्यांच्या ठिकाणी नाही आणि तरीहि ज्यांना आपल्या अर्धांगिनींना दृष्टिदोषापासून वांचविण्याची उत्सुकता आहे अशा माणसांना गोषाची प्रथा खूपच सोयीस्कर वाटत असावी.

स्त्रीमात्रास पाहतांच पुरुषांचे मन विकारी होते आणि त्यावर उपाय फक्त गोषाच आहे अशा प्रकारच्या मानसशास्त्रावर विश्वास ठेवणाऱ्या लोकांचे म्हणणे आपण नेहमी ऐकत असतो. त्यांतील निदान आणि उपाय हे दोन्ही चूक आहेत. त्यांत मनुष्यजातीचा व तिच्या निर्माणकर्त्याचा धडधडीत अपमान आहे. पुष्कळ समाजांत गोषाची प्रथा मुळीच नाही. त्या समाजांची नीतिमत्ता हलक्या दर्जाची आहे

असा कुठेंहि पुरावा तर नाहीच पण अशा तऱ्हेची कुठें समजूतहि प्रचलित नाही. जर कांहीं थोडा फरक असलाच तर तो असा आहे की गोषाच्या अभावामुळे जास्त निर्मळता आलेली आहे असेंच सर्वत्र दिसून येते. समाजांत संयमाला खूप स्थान आहे, आणि सामाजिक शिष्टाचार हाच पुष्कळ वेळां संयमास सहाय्यक होतो, हेंहि खरें आहे. पण संयम किंवा शिष्टाचार यांच्या नांवावर जर आपण अशा तऱ्हेची विकृति चालू दिली तर त्यांत पुरुषांची अवनाति आहे. असें म्हणतां येईल की गोषाच माणसांतील हीन वृत्तींची आठवण करून देतो व तिला जागृतहि करतो.

अस्पृश्यतेत अस्पृश्यांचा तिरस्कार आहे तर गोषांत पुरुषमात्रांचा तिरस्कार व स्त्रीजातीचा अपमान आहे. गोषांत राहणाऱ्या स्त्रियांना आपल्या स्थितीविषयीं विचार करतांना काय वाटत असेल ? पुरुषमात्रा-विषयीं त्यांचें काय मत बनत असेल ? सर्वत्र अविश्वास आणि शंका यांच्या दृष्टीनें पाहात असतां त्यांचें हृदय किती खिन्न व मलिन होत असेल ! पुष्कळ वर्षांच्या प्रथेमुळे या सगळ्या गोष्टी कदाचित् ध्यानांत येणार नाहीत. परंतु त्या तशा आहेत याविषयीं थोडीहि शंका बाळगण्याचें कारण नाही. जीवनाच्या निर्मळ व्यवहारापासून स्त्रियांना अस्पृष्ट ठेवल्यामुळे त्यांचें जीवन उथळ व लिवलिवीत होतें, दृष्टि संकुचित होते आणि जीवनयात्रेत पुरुषांना साथ देण्याची त्यांची शक्ति नष्ट होते. गोषाची प्रथा चालू ठेवणें हें आपल्या सर्व समाजाच्या दृष्टीनें अर्धांगवायूची व्यथा ओढवून घेण्यासारखें आहे. ही प्रथा कितीहि जुनी असली आणि कितीहि पसरलेली असली तरी मनुष्यतेसाठीं ती आजच सोडल्यावांचून गत्यंतर नाही.

गोषा ऊर्फ पडदा याविषयींचे माझे विचार हे असे आहेत. परंतु जोंपरीत गुजरातमधील क्षत्रिय समाजाशीं माझा परिचय वाढलेला नाही, त्यांची कसल्याहि प्रकारची सेवा करण्याचें सद्भाग्य मला लाभलेलें नाही तोंपर्यंत त्यांच्यासमोर असे विचार ठेवण्यास मला संकोच वाटत

आहे. क्षत्रिय जातीनें आजच्या आपल्यां सामाजिक जीवनांत स्वतःचें जबाबदारीचें आणि महत्त्वाचें स्थान ग्रहण करावें असें इच्छिणाऱ्यांपैकीं मी एक आहे. आर्यावर्तांत क्षत्रियांनीं आजपर्यंत अनेक वेळां नेतृत्वाचें कार्य केलेलें आहे. धर्माच्या शोधांत व समाजसेवेत देखील त्यांनीं रणांगणाइतकीच बहादुरी दाखविलेली आहे. खरा क्षत्रिय लालूच किंवा सुखसोयी यांच्या आहारीं जाऊन कोणाचाहि दास बनणार नाही. मग त्यानें हानिकारक रूढींचा तरी दास कां बनावें ?

पण परिचयाशिवाय अशा गोष्टी त्यांच्याशीं कशा बोलतां येतील ? आपण सद्भावनेनें प्रेरित झालों असलों तरीहि मर्यादेचें उल्लंघन करून कांहीं बोलतां यावयाचें नाही. तुम्हांला तुमच्या जातीसमोर माझे विचार ठेवण्याची मोकळीक आहे; पण आज स्वतंत्रपणें आपले विचार मांडण्याचें धाष्टर्य मी करीत नाही.

मार्च १९२५

असा कुठेंहि पुरावा तर नाहीच पण अशा तऱ्हेची कुठें समजूतहि प्रचलित नाही. जर कांहीं थोडा फरक असलाच तर तो असा आहे की गोषाच्या अभावामुळे जास्त निर्मळता आलेली आहे असेच सर्वत्र दिसून येते. समाजांत संयमाला खूप स्थान आहे, आणि सामाजिक शिष्टाचार हाच पुष्कळ वेळां संयमास सहाय्यक होतो, हेंहि खरें आहे. पण संयम किंवा शिष्टाचार यांच्या नांवावर जर आपण अशा तऱ्हेची विकृति चालू दिली तर त्यांत पुरुषांची अवनति आहे. असें म्हणतां येईल की गोषाच माणसांतील हीन वृत्तींची आठवण करून देतो व तिला जागृतहि करतो.

अस्पृश्यतेत अस्पृश्यांचा तिरस्कार आहे तर गोषांत पुरुषमात्रांचा तिरस्कार व स्त्रीजातीचा अपमान आहे. गोषांत राहणाऱ्या स्त्रियांना आपल्या स्थितीविषयीं विचार करतांना काय वाटत असेल ? पुरुषमात्राविषयीं त्यांचें काय मत बनत असेल ? सर्वत्र अविश्वास आणि शंका यांच्या दृष्टीनें पाहात असतां त्यांचें हृदय किती खिन्न व मलिन होत असेल ! पुष्कळ वर्षांच्या प्रथेमुळे या सगळ्या गोष्टी कदाचित् ध्यानांत येणार नाहीत. परंतु त्या तशा आहेत याविषयीं थोडीहि शंका बाळगण्याचें कारण नाही. जीवनाच्या निर्मळ व्यवहारापासून स्त्रियांना अस्पृष्ट ठेवल्यामुळे त्यांचें जीवन उथळ व लिवलिवीत होतें, दृष्टि संकुचित होते आणि जीवनयात्रेत पुरुषांना साथ देण्याची त्यांची शक्ति नष्ट होते. गोषाची प्रथा चालू ठेवणें हें आपल्या सर्व समाजाच्या दृष्टीनें अर्धांगवायूची व्यथा ओढवून घेण्यासारखें आहे. ही प्रथा कितीहि जुनी असली आणि कितीहि पसरलेली असली तरी मनुष्यतेसाठीं ती आजच सोडल्यावांचून गत्यंतर नाही.

गोषा ऊर्फ पडदा याविषयींचे माझे विचार हे असे आहेत. परंतु जोंपर्यंत गुजरातमधील क्षत्रिय समाजाशीं माझा परिचय वाढलेला नाही, त्यांची कसल्याहि प्रकारची सेवा करण्याचें सद्भाग्य मला लाभलेलें नाही तोंपर्यंत त्यांच्यासमोर असे विचार ठेवण्यास मला संकोच वाटत

आहे. क्षत्रिय जातीनें आजच्या आपल्यां सामाजिक जीवनांत स्वतःचें जबाबदारीचें आणि महत्त्वाचें स्थान ग्रहण करावें असें इच्छिणाऱ्यांपैकीं मी एक आहे. आर्यावर्तांत क्षत्रियांनीं आजपर्यंत अनेक वेळां नेतृत्वाचें कार्य केलेलें आहे. धर्माच्या शोधांत व समाजसेवेत देखील त्यांनीं रणांगणाइतकीच बहादुरी दाखविलेली आहे. खरा क्षत्रिय लालूच किंवा सुखसोयी यांच्या आहारीं जाऊन कोणाचाहि दास बनणार नाही. मग त्यानें हानिकारक खर्चाची तरी दास कां बनावें ?

पण परिचयाशिवाय अशा गोष्टी त्यांच्याशीं कशा बोलतां येतील ? आपण सद्भावनेनें प्रेरित झालों असलों तरीहि मर्यादेचें उल्लंघन करून कांहीं बोलतां यावयाचें नाही. तुम्हांला तुमच्या जातीसमोर माझे विचार ठेवण्याची मोकळीक आहे; पण आज स्वतंत्रपणें आपले विचार मांडण्याचें धाष्टर्य मी करीत नाही.

मार्च १९२५

व्यसनै

८

दारूपेक्षां अफू भयंकर, खट्याळपणापेक्षां ऐदीपणा वाईट, घोडे उडविण्याच्या हौशीपेक्षां पालखी-मेण्याची हौस वाईट; एवढे जर लोकांना पटेल तर समाजांतील व्यसनांची मीमांसा करणे आपल्यास सोपे जाईल. रजोगुण अतिशय चळवळ्या असतो तर तमोगुण जणू कांहीं कुणाच्या अध्यांत नाही की मध्यांत नाही अशा प्रकारे शांतपणे पडून राहतो. यामुळे तो सत्त्वगुणाच्या अधिक जवळ आहे असा भास झाल्यास ते नैसर्गिक आहे. परंतु तमोगुण हा सर्व प्रकारे, चोहोंकडून घातक आहे. अभ्युदय आणि निःश्रेयस या दोहोंचा नाश करणारा आहे. एवढे ध्यानांत येईल तर व्यसनांच्या बाबतींतहि लोक डोवें उजवें ठरविण्यास शिकतील.

व्यसनै कशींहि असलीं तरी तीं वाईटच. पण कित्येक व्यसनांत डोके चालवावे लागते, हिकमती लढवाव्या लागतात आणि नाना प्रकारच्या कला अवगत करून घ्याव्या लागतात. याच्या उलट कित्येक व्यसनांमुळे

मनुष्य आपली सर्व शक्ति आणि माणुसकी विसरून जातो. या दुसऱ्या प्रकारची व्यसनं ज्या समाजांत फैलावतील त्या समाजाची धडगत नसते. कारण अशी स्थिति म्हणजे जिवंतपणींचें मरणच होय.

आपण खेडेगांवांतील खास व्यसनांचा विचार केला पाहिजे. दारू, अफू, गांजा वगैरे व्यसनांचा विचार करण्यापूर्वी कांहींहि कामधंदा न करतां रिकामटेकड्या गप्पा मारीत बसणें आणि आपल्या कंपूंतीलं किंवा बैठकींतील जे लोक हजर नसतील अशा लोकांची कुटाळकी करण्यांत वाटेल तितका वेळ नष्ट करणें या सर्वांत मोठ्या व्यसनाचा विचार केला पाहिजे. बाष्कळ गप्पा मारण्यामुळे मनुष्याचा जितका पुरुषार्थ क्षीण होतो तितका तो कदाचित् विषयसेवनानेहि होत नसेल. बडबड कर करून थकणाऱ्या लोकांविषयीं वैद्यकशास्त्रानें असें सांगितलें आहे कीं 'वाक्पात हा वीर्यपाताहूनहि जास्त अशक्तता उत्पन्न करणारा आहे' 'वाक्पातो वीर्यपातात् गरीयान्' ही गोष्ट आध्यात्मिक अर्थानेहि खरी आहे. गांवांतील हें व्यसन काढून टाकण्यासाठीं गांवांतील तरुणांमध्ये एक जोराची चळवळ सुरू केली पाहिजे. सामाजिक संस्कृति टिकविण्यासाठीं टीकाशास्त्राची अत्यंत आवश्यकता आहे असें सांगण्यांत येतें आणि तें पुष्कळ अंशीं खरें आहे. परंतु रिकामटेकड्या गप्पा व हजर नसलेल्यांची टवाळी हें कांहीं सामाजिक उन्नतीचें शास्त्र नव्हे. त्यामुळे समाज दिवसेंदिवस अवनत होत जातो. भल्या पहांटे उठून सकाळची न्याहारी करून शेतांत जाणें हें शेतकऱ्याचें भूषण समजलें जाई. रात्री कितीहि जागरण झालेलें असलें तरी खरा शेतकरी पहांटे उठावयाचाच. त्या ऐवजीं आतां उशीरा उठणें हें शिष्टपणाचें लक्षण समजलें जाऊं लागलें आहे. जेथें न्याहारीऐवजीं चहाचा प्रचार झाला आहे तेथें अर्धीअधिक सकाळ तर जवळजवळ वांयाच जाते. हेंहि एक व्यसन आहे हेंच अजून लोकांच्या ध्यानांत आलेलें नाही.

आपल्या पूर्वजांनीं शेंकडों पिढ्यांच्या कडक आग्रहानें स्वच्छता आणि शुचिर्भूतपणा यांच्या संवयी समाजांत दृढ केल्या आहेत. आहार-

शुद्धि, शरीरशुद्धि, वस्त्रशुद्धि आणि वाणीची शुद्धि या चारी वस्तु संस्कृतीचे मूळ आधार आहेत. आजचे लोक जुन्या लोकांपेक्षा आपले कपडे स्वच्छ व नीटनेटके ठेवीत असतील परंतु बाकीच्या बाबतीत मात्र शिथिलता वाढत आहे.

पूर्वीचे लोक कपडेच मुळीं फार थोडे वापरत असत. बाहेर जातांना घालावयाचे कपडे वेगळे असत. धोतरहि वेगळेंच असे. आणि ते सांभाळून घडी करून ठेवीत असत. आपल्या देशांत कमी कपडे वापरणाऱ्यांना क्षयरोग आणि त्वचारोग पुष्कळच कमी प्रमाणांत होतात असा वैद्यकीय अनुभव आहे. कापडाच्या फॅशनी वाढून आपण स्वर्च वाढविल्या, रोगराई वाढविली, अस्वच्छतेचें एक साधन वाढविलें, आणि कपडे खेडेगांवांत बनत नसल्यामुळे गरीबी वाढविण्याचें एक साधनहि वाढविलें. अनावश्यक कपडे वापरण्याला व्यसन कां म्हणूं नये हें एक प्रश्नच आहे.

कित्येक व्यसनें इतकीं दृढमूल झालेलीं आहेत कीं त्यांच्याविरुद्ध असणारी लोकांतील धर्मबुद्धिच बोथट झालेली आहे. वाटेल तेव्हां आणि वाटेल तसे अश्लील शब्द तोंडांतून काढणें, एकमेकांना घाणेरड्या शिव्या देणें आणि स्त्रियांच्या व मुलामुलींच्या समोर निर्लज्जपणें घाणेरडें बोलणें, याचें खेडेगांवांतील लोकांना जणूं कांहीं वाटतच नाही. हा दोष सगळ्या जगांत पसरलेला असला तरी तो काढून टाकण्यासारखा नाही असें मुळींच नाही.

आणि जणूं काय अश्लील शब्दांचें भांडार रिकामें पडेल, न वापरल्यामुळे शब्द गळून पडतील या भीतीनें होळीसारखे सण रुढीनें चालू ठेवले आहेत. होळीचा सण हा गुलामगिरीचा द्योतक आहे. तो बदलून टाकला पाहिजे, त्याची शुद्धि केली पाहिजे.

समाजाला आंतून कुरतुडून खाणारें मोठें व्यसन म्हणजे वैवाहिक नीति-संबंध भ्रष्ट करणें हें होय. एका काळीं आपल्या देशांत वेश्यागमन

अमर्याद पसरलें होतें. हल्लीं तें पुष्कळच कमी झालेलें आहे असें म्हणतां येईल कीं नाहीं हें सांगणें कठिण आहे.

तरुणांमध्ये स्वतःला नामर्द करून घेण्याचें व्यसन पूर्वीं कितपत होतें याची कल्पना येणें कठिण आहे. आज मात्र हें व्यसन शहरांत व खेडेगांवांत खूप पसरलें आहे. हें व्यसन थांबविण्याचें काम शाळा-मास्तर आणि आखाड्यांतील वस्ताद कधीं कधीं करीत असतात. परंतु कधीं कधीं कुंपणच शेत खाऊं लागतें. याबाबतींत आईबापांची वेदरकारी इतकी अक्षम्य आहे कीं बोलतां सोय नाहीं. फॅशनींचा नाजुकपणा वाढल्यामुळें शरीर कमावण्याकडे फार थोडें लक्ष दिलें जातें. वाढत्या शरीराला तारुण्यामध्ये निर्दोष आणि पौष्टिक आहार मिळाला पाहिजे, आणि शरीरांतील सर्व वीर्याचा पूर्णपणें घाम होऊन जाईल इतका व्यायाम किंवा शारीरिक परिश्रम केले पाहिजेत. त्याऐवजीं जिभेला चटक लावणारा, अगदीं निःसत्त्व असा आहार, कपड्यांचा व केसांचा भपकेबाजपणा आणि अकालीं म्हातारपणा आणणारे बैठे खेळ याच सगळ्या गोष्टींचें वातावरण सर्वत्र वाढलेलें आहे. पूर्वीं खेड्यांतील तरुणांमध्ये वेगवेगळे तट पडून मारामान्या होत असत. हल्लीं मारामान्या कमी झाल्या आहेत परंतु तटबाजी मात्र कमी झालेली नाहीं.

तंबाखूच्या व्यसनाचें प्रमाण अधिकाधिक वाढत आहे असें म्हणावें लागेल. या व्यसनामुळे दांत बिघडतात, गळ्याचे रोग होतात, फुफ्फुसाचे रोग कायमचें ठाणें देतात आणि टॉलस्टायचें म्हणणें तर असें आहे कीं सदसद्विवेकबुद्धि आणि चारित्र्याची दृढता या दोहोंचा चुथडा करण्याची शक्ति दारूपेक्षांहि तंबाखूंत जास्त असते. याचें उदाहरण म्हणून त्यानें असें लिहिलें आहे कीं एका माणसाला खून करण्याची हिंमत होत नव्हती. म्हणून प्रथम त्यानें दारूच्या वाढत्या ढोसल्या, परंतु खून हें निंद्य कर्म आहे, तें आपल्या हातून होऊं नये अशा तऱ्हेची मानसिक टोचणी कांहीं केल्या दूर होईना. अखेर त्यानें चिरुटाचा आश्रय घेतला. त्यानंतर मात्र न्यायबुद्धि, दयाबुद्धि वगैरे

सर्व कांहीं नाहीसें होऊन तो 'मर्द' बनला आणि त्यानें योजिलेलें कृत्य पार पाडलें.

तंबाखूची शेती करण्यांत कांहीं वाईट आहे असें शेतकऱ्याला क्वाचित्च वाटतें. राज्यकर्त्यांनीं जी वस्तु फॅशनेबल ठरविली आहे तिला विरोध करण्याची हिंमत लोक करीतच नाहीत. तंबाखू मोंगलांच्या काळापासून राजमान्य होऊन बसला आहे. ज्याला घरीं पोटभर खाव-यास मिळत नाही, उपाशी पोटीं उठणाऱ्या आपल्या मुलाबाळांचीं केविलवाणीं तोंडें ज्यांना वर्षांतून पांच सहा महिने तरी पहावीं लागतात त्यांना देखील तंबाखूसाठीं नित्य पैसे खर्च करतांना पाहून दुःखाइतकेंच आश्चर्यहि वाटतें. हिन्दुस्तानांत दरवर्षीं किती रुपयांचा तंबाखू वापरला जातो हें प्रत्येकानें धोकून ठेवलें पाहिजे.

अफू, गांजा, दारू, कोकेन वगैरे पदार्थ व्यसनांचे राजेच ! त्यांचें साम्राज्य इतकें विस्तृत आहे कीं तें मोडण्यासाठीं धर्मनिष्ठ लोकांचें एक मोठें पथकच उत्पन्न झालें पाहिजे. माणूस अफू खातो कीं अफूच माण-साला खाते हें सांगणें कठिण आहे. रजपूत, जमीनदार, इनामदार वगैरे लोकांत अफूचें व्यसन पसरल्यामुळें देशांतील एक मोठा कार्यकुशल वर्ग अगदीं निःसत्त्व आणि महत्त्वाकांक्षी होऊं लागला आहे. सर्व सामा-जिक शक्तींचा ओघ हीं व्यसनें दूर करण्याकडे वळला पाहिजे.

कपट आणि हिंसा सोडून इतर सर्वच उपायांनीं दारू, अफू वगैरे व्यसनें जेथें जेथें शक्य होईल तेथून समूळ नष्ट केलीं पाहिजेत.

दारूमुळें शरीरप्रकृति, धनसंपत्ति, अब्रू आणि नीति या सर्वांचाच नाश होतो. समाजाचें समाजत्वच नष्ट करण्याची वृत्ति दारूंत असते. या गोष्टीचा पुरेपूर अनुभव येऊनसुद्धां जगांतील लोक दारूचा नाश करण्यास प्रवृत्त होत नाहीत याचें मोठें आश्चर्य वाटतें. हिन्दुस्तानांतून हीं व्यसनें समूळ नष्ट करणें दुसऱ्या देशांच्या मानानें जास्त सोपें आहे. मात्र प्रयत्न झाला पाहिजे.

घोड्यांच्या शर्यती आणि त्यावर चालणाऱ्या जुगाराच्या व्यसनापायी युरेशियन लोक अगदी धुळीस मिळालेले आहेत. सामान्य जुगारहि ठिकठिकाणी आढळतो. कोठें कोठें तर जन्माष्टमीच्या शुभदिवशी जुगारास सुरवात होते; किंवा त्याला भरती येते. जुगार हें अत्यंत जुने असें स्वदेशी व्यसन आहे. तें नष्ट करण्यास कडक उपायच योजिले पाहिजेत.

१९३२

詩經

उधळपट्टी व नासांडी

९

अवास्तव खर्च ऊर्फ उधळपट्टी हा खरोखर दोष आहे कीं काय असा प्रश्न विचारण्याइतकीं आज कित्येक राष्ट्रे मातलेलीं आहेत. त्यांचा प्रश्न बाजूस ठेवून आपण गरीब हिंदुस्तानचाच विचार करूं. देशांत आपल्या आजूबाजूचे लोक उपासमारीनें मरत असतां आपल्या-जवळ साधनें आहेत एवढ्याचसाठीं उधळपट्टी करणें हा खरोखरी समाजद्रोह आहे. परंतु येथें कित्येक रीतिरिवाजांमुळे इच्छा नसतांनासुद्धां उधळपट्टी करावी लागते याचें जास्त दुःख वाटतें. या दोषाचें अगदीं प्राथमिक स्वरूप म्हणजे रोज घरच्या लोकांच्या जरूरीपेक्षां जास्त स्वयंपाक केला पाहिजे अशा तऱ्हेची जुन्या कुटुंबांत असलेली धार्मिक समजूत हें आहे. तुपासारखे खाण्याचे पदार्थ दिवे जाळण्यासाठीं वापरणें हें धर्माच्या नांवावरच वढून येणें शक्य आहे. यांत दुर्व्यय किंवा नासांडी तर आहेच, पण शिवाय यामुळे हवा बिघडते आणि ज्या वासरांच्या तोंडचें दूध आपण काढून घेत असतो त्यांच्याशीं द्रोह केल्यासारखें

होतें हे विशेष दोष होत. उत्सवाच्या वेळीं चिखल होईपर्यंत दरवाज्यांत - दूध ओतण्याची प्रथा होती असें आपल्या वाचण्यांत येतें. हा देखील असाच दुसरा दोष आहे. उधळेपणा हा श्रीमंती दाखविण्याचा एक असंस्कारी मार्ग आहे. पण अज्ञानामुळे निर्माण होणारा उधळेपणा ही याहून वेगळी गोष्ट आहे. स्वतास अत्यंत उपयोगी असें मौल्यवान शेंण आपण जळणासाठीं वापरीत असतो. ही नासाडी अज्ञानमूलक आहे.

संबंध वर्षभर काबाडकष्ट केल्यानंतर घरांत जेव्हां धान्याचा ढीग येतो तेव्हां शेतकऱ्याचे डोळे दिपतात. तो खुशींत येऊन राजा बनतो आणि मागला पुढला विचार न करतां चार दिवस करतां येईल तितकी उधळपट्टी करतो. कारण त्याला हिशेब ठिसेबहि येत नाही किंवा मागलापुढला अंदाजहि त्याचेजवळ नसतो. हीच गोष्ट घरच्या बायकांचीहि असते. भांडीकुंडी किंवा भपकेबाज वस्तु विकत घेण्यासाठीं त्या घरांतील धान्य किंवा कपडे अगदीं थोड्या मोबदल्यांत देत असतात. या उधळेपणाच्या मुळाशीं अंदाजाचा अभाव हेंच मुख्य कारण असतें. हातांत पैसा नसणें आणि आवश्यक तेवढा खर्च करण्याची मोकळीक नसणें हीं देखील गौण अशीं कारणे आहेत.

नोकरी मिळविण्याच्या वेळीं, विवाहसंबंध जोडतांना, वशिल्यानें काम करवून घ्यावयाचें असेल तेव्हां किंवा मोठमोठीं कंत्राटें घ्यावयाचीं असतील तेव्हां आपण खरोखरी जितके श्रीमंत असतो त्याहून जास्त श्रीमंत आहोंत असें दाखविण्याची आवश्यकता समजली जाते. कर्ज काढतेवेळीं देखील हाच उपाय अवलंबावा लागतो आणि यामुळे बेहद्द उधळेपणा होतो. पुढें मार्गे फायदा होईल, या आशेनें लोभांत पडलेला माणूस ताबडतोब खर्च करून मोकळा होतो. पण पुष्कळवेळां मागून तो पेचांत सांपडतो. आतिथ्यसत्कार, हें प्रेमाचें अथवा समाजसेवेचें तत्त्व देखील घमेंड आणि बडेजावीचें साधन होऊन बसलें आहे.

उधळपट्टीचे हे सर्व प्रकार स्पष्ट दिसत असूनहि कोणी त्यांचा निषेध करीत नाही. समाजांत अेखादी व्यक्ति उधळी निघाली कीं

इतरांना वाहत्या गंगेत हात धुवून घेण्याची संधि मिळते. अशा स्थितीत समाजाला हे सर्व समजत असूनहि तो स्पष्ट बोलण्याची इच्छाच बाळगीत नाही. परंतु उधळेपणा हा जेव्हां रिवाज होऊन बसतो तेव्हां एकाच्या चढाओढीमुळे दुसऱ्याला खर्चात पडावे लागते; आणि मग मात्र लोक कुंथू लागतात.

उधळेपणा हा जितका सृष्टिरचनेच्या विरुद्ध गुन्हा आहे तितकाच तो समाजाविरुद्धहि गुन्हा आहे हे ध्यानांत ठेवून लोकांनी उधळ्या लोकांची कानउघाडणी केली पाहिजे. उधळ्या लोकांची दाता, दानशूर, हौशी, रसिक, आस्थेवाईक, मनुष्यप्रेमी वगैरे गोडगोड विशेषणें लावून खुशामत न करतां उधळेपणा किंवा मोठेपणा यांत मुळीच प्रतिष्ठा नाही असें समाजधुरीण लोकांनी त्यांना रोखठोक ऐकवले पाहिजे. द्रव्य ही सामाजिक वस्तु आहे. तिचा दुरुपयोग समाजाचें सर्व प्रकारें नुकसान करतो हे जाणून समाजानें द्रव्याची नासाडी थांबविली पाहिजे. उत्सव, यात्रा, लग्न, मुंज वगैरे सार्वजनिक प्रसंगीं हि निष्कारण होणारा खर्च आणि जेवणावळींत होणारी अन्नाची नासाडी हीं सर्व असंस्कारितेचीं लक्षणें आहेत अशा प्रकारचें लोकमत नेहमीं बनवीत राहिलें पाहिजे. आजारीपणाच्या वेळीं घाबरून जाऊन प्रेमातिरेकामुळे वाटेल तसा खर्च करणें यांत देखील असंस्कारिता, भित्रेपणा, किंबहुना नास्तिकता आहे—हा विचारहि लोकांसमोर मांडला गेला पाहिजे. तसेंच ज्यांच्यासाठीं असा खर्च होत असतो त्यांनीं आपली नापसंती जाहीर केली पाहिजे. उधळेपणा ही खरोखर अधार्मिक गोष्ट आहे.

कर्जाची वेडी

१०

वाटेल तितका स्वार्थत्याग करूनहि अतिथींस संतुष्ट करणें, वाटेल त्या नातेवाइकास आश्रय देणें, कुटुंबांतील कोणत्याहि व्यक्तीनें कोणत्याहि कारणानें कां होईना काढलेलें कर्ज मग तें कितीहि जुनें असलें तरी तें फेंडणें हा आपला खास सद्गुण समजला जातो. प्रत्येक प्रांतांत अशी उज्वल उदाहरणें आढळतात कीं ज्यांत कायद्याची सक्ती नसतांनासुद्धां लोकांनीं आपलें कर्ज फेडून ठाकलें आहे. कर्ज फेडणें यांत न्याय तर आहेच पण शिवाय कधीं कधीं त्यांत असामान्य वीरताहि दिसून येते. कर्ज फेडणें हें सत्यपालनाचें एक आवश्यक अंग आहे. ज्या जनतेंत हा सद्गुण स्वाभाविक झाला आहे तीच जनता चारित्र्याच्या बाबतींत उच्चत समजली जाईल. आपल्या लोकांत जेंपर्यंत कर्जाची परतफेड करण्याचें ब्रीद कायम राहिल तेंपर्यंतच जग आपली कदर करील; आणि आपल्या सामाजिक जीवनांत सुगंध राहिल. केलेले करार कितीहि किंमत द्यावी लागली तरी पाळणें या सद्गुणाच्या आधारावरच समाज

चालत असतो. म्हणून जर कोणी या सद्गुणाची किंमत कमी लेखत असेल तर तो समाजाचा भयंकर द्रोह करीत आहे असेच म्हणावे लागेल.

समाजांत एकादा सद्गुण रूढ झाला की त्याचा फायदा घेणारा वर्गहि तयार होतो. दानशूर कर्णाच्या ब्रीदाचा फायदा इंद्राने घेतला. क्षत्रिय वीर भीष्माच्या ब्रीदाचा फायदा अर्जुनाला मिळाला. युद्ध आणि द्यूत या बाबतींतील आव्हानाचा अस्वीकार न करणाऱ्या युधिष्ठिराचा फायदा दुर्योधनाने घेतला. अशाच प्रकारे दशरथाचा कैकेयीने व हरिश्चंद्राचा विश्वामित्राने फायदा घेतला. हिंदु लोक गौरीला पूजतात, अवध्य मानतात, या गोष्टीचा फायदा घेऊन आपल्या फौजेच्या सभोवती गायी बांधून आपले रक्षण व भोजन यांची तरतूद करणाऱ्या पठाण सेनापतीची गोष्ट आपण ऐकिलीच आहे.

आपल्या तरुणांत आज्ञापालनाचा धर्म आजपर्यंत सर्वश्रेष्ठ समजला जात आला आहे. वडिलधाऱ्या मंडळींनी या सद्गुणाचा फायदा घेण्याच्या युक्त्यांचे एक मोठे शास्त्रच रचले आहे. लग्न आणि कर्ज या दोन वेड्या यथाकाळीं (म्हणजेच अकालीं) मुलांच्या पायांत घालून वडील माणसे त्यांना गुलाम बनवितात. आणि यशस्वीपणे त्यांना आपल्याइतकेच निर्वीर्य आणि भ्याड बनवितात. पुरुषार्थाची हत्या करण्याची याहून जास्त परिणामकारक युक्ति ब्रिटिश साम्राज्य चालविणाऱ्या धूर्तानासुद्धा सुचणार नाही.

लग्न आणि मरण यांवर होणाऱ्या खर्चांना आपण नावे ठेवतो. अंत्यजांना उपदेश करतांना मांस आणि दारू यांचा निषेध करतो. हे सर्व योग्य आहे. पण सर्व जातींत पसरलेला हा कर्जाचा रोग अथवा राक्षस कसा नाहीसा करावयाचा याचा योग्य इलाज अजूनहि कोणीहि शोधून काढलेला नाही.

कोणत्याहि देशास अभिमान वाटावा अशी देशभक्ति ज्यांच्यांत आहे, समाजशुद्धीसाठीं वाटेल तितका स्वार्थत्याग करण्यास जे तयार आहेत, हिंदूमातेचे मुख उज्वल व्हावे ही एकमात्र अभिलाषा अंतःकरणांत

बाळगून ज्ञान, कर्म किंवा साहस वगैरे कोणत्याहि क्षेत्रांत अतुल पराक्रम गाजविण्यास जे उत्सुक झालेले आहेत, पूर्वाच्या अद्भुत पराक्रमांचा हेवा करीत आपल्या कीर्तीने पूर्वजांची कीर्ति फिककी पाडण्याची अभिलाषा जे उराशीं बाळगीत आहेत अशा कित्येक तरुणांचीं हृदये कर्ज व लग्न या दोन पाळ्यांच्या जात्यांत भरडलीं जात आहेत हे स्पष्ट दिसत आहे. कर्जाच्या बाबतींत तरुणांना काय सल्ला द्यावा याची काळजी लागून राहिली आहे.

प्रारंभी लिहिल्याप्रमाणें कर्जाची परतफेड करण्याची ही वृत्ति आर्य-वृत्ति आहे. ही वृत्ति समाजांतून नष्ट होणार नाही इकडे प्रत्येक जबाबदार समाजहितैषी व्यक्तीने लक्ष दिलें पाहिजे. बुद्धिविहीन धर्मपालन पुष्कळवेळां अधर्मरूप होऊन बसतें हें दिसून आल्यानंतरच कोणत्या प्रसंगीं व कोणत्या कर्जाची जबाबदारी घेतली पाहिजे आणि कोणत्या स्थितींत कर्ज घेतांना पहिल्यापासूनच जबाबदारी नाकारली पाहिजे ही मर्यादा निश्चित करणें क्रमप्राप्त झालें आहे.

जे कर्ज तरुणांची संमति घेतल्याशिवाय पण त्यांच्या देखत व त्यांच्या आधारावर काढण्यांत येतें तें कर्ज थांबविण्याचा अथवा तसें न होऊं शकल्यास त्या कर्जाच्या बाबतींत तरुणांचा काय धर्म असावा याचा आपण येथें विचार करूं. व्याजाचा लोभ असलेला सावकार एकाद्याला जें कर्ज देतो तें त्या कर्जदाराच्या दोन गोष्टी नजरेसमोर ठेवून देत असतो. एक म्हणजे कर्जदाराचें व्यवहारकौशल्य अथवा हुशारी आणि दुसरी त्याची मिळकत. सावकाराला देणेकऱ्याच्या बाबतींत या दोहोंपैकी एकाचीहि खात्री नसेल तर तो कर्जच देणार नाही. त्यानें देऊंहि नये. परंतु आज्ञाधारक मुलांची संख्या पाहूनहि सावकाराच्या मनांत ऋणकोला कर्ज देण्याचा लोभ सुटतो. बाप जर देणें देणार नाही तर त्याचीं मुलें किंवा त्या मुलांचीं मुलें देतील. जातें आहे कुठें ?—या विश्वासांमुळे सुद्धां पैसे दिले जातात.

अशावेळीं युवकांचा धर्म कोणता ? त्यांनीं विनयानें पण दृढतापूर्वक

घरांतील वडीलधाऱ्या मंडळींस असें सांगितलें पाहिजे कीं 'आम्ही एक वेळ उपाशी राहूं. समाजांत गरीब म्हणून ओळखले जाऊं, लग्न किंवा शिक्षण यांची वेळ टळून गेली तरी आमची हरकत नाही. परंतु यौवनाचें तेज नष्ट करणारें, जीवन विषयमय करून टाकणारें नवें कर्ज आमच्या माथीं लादून घेण्यास आम्ही तयार नाहीं. आम्हांला विचारल्याशिवाय, आमची संमति घेतल्याशिवाय आणि सगळा व्यवहार आम्हांला समजावून सांगितल्याशिवाय जर तुम्ही आतां कर्ज काढाल तर आम्ही तें कर्ज देण्याचें नाकारणार आहोंत, हें आतां पासूनच सांगून ठेवतों. आणि त्याच-बरोबर तुम्ही आम्हांला भ्याड समजूं नये म्हणून आम्ही हेंहि सांगून टाकतों कीं ज्या मालमत्तेच्या आधारावर तुम्ही सावकाराकडून कर्ज घेत आहांत त्या मालमत्तेवरील आमचा हक्कहि आम्ही काढून घेतों. तुम्ही जाणे, तुमची मालमत्ता जाणे आणि तुमचें कर्ज जाणे. आम्ही यांपैकी कांहींच ओळखणार नाहीं.

कुटुंबाचा उद्योगधंदा वाढविण्यासाठीं जो पैसा व्याजानें घेतलेला असेल त्याच्या बाबतींत येथें कांहीं सांगितलेलें नाही. पण लग्नमरणाच्या वेळीं कराव्या लागणाऱ्या खर्चासाठीं अथवा ऐदी व खर्चाळ राहणी चालूं ठेवण्यासाठीं वेळोवेळीं काढावयाच्या कर्जाविषयीं येथें विचार केलेला आहे. अशावेळीं तरुणांनीं वर सांगितल्याप्रमाणें वृत्ति धारण केली पाहिजे.

एवढ्यानें जर न भागलें तर पैसे देणाऱ्या ऋणकोलासुद्धां तरुणांनीं जाऊन सांगितलें पाहिजे कीं तुम्ही आमच्या वडिलांच्या हिम्मतीवर कर्ज देत असाल तर आमचें कांहीं म्हणणें नाही. घरच्या मालमत्तेच्या आधारावर कर्ज देत असाल तरीहि आमचें कांहीं म्हणणें नाही. परंतु आमची वैयक्तिक जबाबदारी त्यांत नाही. हें कर्ज आम्ही मान्य करणार नाही. तुम्ही कधींहि आमच्याकडे आलांत तरी तें आम्ही नाकारणारच. समाजांत कर्जाची वाण इतकी कांहीं वाढलेली आहे कीं ती दूर करण्यासाठीं जे कष्ट सहन करावे लागतील, जीं संकटें येतील तीं सर्व सोसण्यास आम्ही तयार आहोंत. अशा कर्जाचा असा पौरुषपूर्ण इन्कार करणाऱ्यांना

आमचा जमाना समाजवीर म्हणून ओळखील. व्याजाच्या लोभाने सगळीकडे कर्जे देऊन तुम्ही समाजाचा व्यवहार बिघडवून टाकला आहे, नव्हे तो विषारी करून टाकला आहे. यामुळे समाजाचा पुरुषार्थ मारला गेला आहे. साहस नष्ट झाले आहे. तरुणांमध्ये अकाल-वार्धक्य येऊं लागले आहे; आणि त्यांना सर्व प्रकारचे अन्याय निमूटपणे सहन करावे लागत आहेत. ”

अशी ताकीद दिल्यानंतर तरुणांनी त्याप्रमाणे वागलेहि पाहिजे. पोकळ धमकी ही सहज ओळखू येते. अशी धमकी देणाऱ्याची नेहमीच फाजिती होते. कर्ज देणारा जर अविचारी नसेल तर पहिल्या ताकिदीने तो सावध होईल पण कडक उपाय योजण्याचा प्रसंग आल्यास त्यासाठी तयार असले पाहिजे. ही चळवळ जास्त काळपर्यंत करावी लागणार नाही. आठदहा वर्षे तरुण लोक इतकी चिकाटी दाखवितील तर समाजातील एक दोष पूर्णपणे नाहीसा होईल. आणि आपला सामाजिक व्यवहार स्वाभाविक व सरळ बनेल.

शुद्धिवीरांचा मार्ग आडदांड लोकहि अजमावून पाहतील आणि स्वतःला समाजसुधारक म्हणवून घेतील यास कांही इलाज नाही. म्हणूनच वरील विवेचनांत प्रत्येक ठिकाणी याच्या मर्यादा दिल्या आहेत. जो स्वतः दृढता आणि निर्मळता दाखवील, निस्पृह आणि नम्र असेल तोच समाजसुधारक बनण्यास लायक असेल.

खेडेगांवचें वातावरण

११

अष्टमी असल्यामुळें आज सूर्यास्ताच्या वेळीं समुद्रास भरती होती. समुद्राच्या किनाऱ्यावरील मोठ्या भूभागावर पाण्यानें आक्रमण केलेलें असल्यामुळें गांवच्या लोकांना समुद्रकांठीं आपला नित्यविधि आज करतां येणार नाहीं, आपल्याला निर्भयपणें उत्तरेकडे फिरावयास जातां येईल असें समजून आम्ही निघालों. हवा सुंदर होती. समोर दूर खाडीच्या मुखाशीं एक जहाज डोलत होतें. शिडाचा खांब व दोऱ्या स्पष्ट दिसत होत्या. मागील बाजूस फडफडणारें निशाण वारा कोणत्या दिशेस वाहात आहे हें दाखवीत होतें. जहाज चालत नव्हतें. कदाचित् त्याला कुठें परगांवीं जावयाचें नसेल. तें फक्त मासे पकडण्याठीं पाण्यांत उभें असावें.

आम्ही भरभर चालूं लागलों. समुद्रकांठावर पूर्णिमेच्या भरतीची वेलबुड्डी अजून अस्तित्वांत होती. काळे, पांढरे, आणि बदामी असे तीन रंगांचे लांबच लांब वळ दूरपर्यंत पडलेले होते. आम्ही ही शोभा

पाहात होतों. इतक्यांत गांवच्या वेशीवरील उकीरडें ओलांडून एक माणूस समुद्राच्या दिशेनें जात असलेला दिसला. त्याच्या हातांत गडवा नव्हता. त्यामुळें वाटेल कीं 'हुश ! भिण्याचें कांहीं कारण नाही.' परंतु छेः ! तो तर अगदीं आमच्या जवळून सरळ पाण्याकडेच गेला. वीतभर पाण्यांत बद्कन बसला. पुरुष धोतर नेसत नाहीत, यामुळें भिजण्याची भीति कोटून असणार ? आणि जेथें परोपकारी लाटा एका-मागून एक येत असतात तेथें गडवा आणण्याची तसदी तरी कोण घेणार ?

आम्हालाच लाज वाटल्यामुळें आम्ही आपली दिशा बदलून भरभर चालूं लागलों. मनांत विचार आला, 'सनातन काळापासून आपल्या देशांत असेंच चालत आलें असेल काय ?' असें असणें शक्य नाही. विहिरी, झरे, नद्या, सरोवरे आणि समुद्र हीं सर्व जलाशये पवित्र तीर्थें समजलीं जात. तीर्थें स्वच्छ ठेवण्यावर शास्त्रकारांनीं कितीतरी जोर दिलेला आहे. आणि हीं सगळीं कांहीं पुराणांतलीं वांगी नव्हतीं. आमच्या लहानपणीं इतकी असंस्कारिता दिसत नव्हती. धर्माचें बंधन म्हणा, सामाजिक शिष्टाचार म्हणा, किंवा जुन्या समजुती म्हणा, कशा-मुळें का असेना, लोक कित्येक नियम कडकपणें पाळीत असत. माझ्या लहानपणीं अशिक्षित लोक देखील आजच्या इतकें आगगाडींत किंवा प्लॅटफॉर्मवर थुंकत नसत; हें मला नक्की आठवतें. शिक्षणाची प्रगति कितीहि झालेली असली तरी गेल्या तीसचाळीस वर्षांत संस्कारिता मोठ्या वेगानें नष्ट होत चालली आहे. आरोग्याचे नियम आज आपल्याला जास्त माहित असतील पण पूर्वीच्या काळीं लोकांना जे नियम माहित असत त्यांचें पालन ते जास्त कडकपणें करीत असत. मग त्याचें कारण कांहींहि असो. गेल्या तीस वर्षांत समाज स्थिर राहिलेला नाही. कित्येक धंदे आपल्या देखत नष्ट झालेले आहेत. कितीतरी सज्जनता पाहतां पाहतां ढिली पडली आहे. नीतीचे नियम शिथिल झालेच

खेडेगांवचें वातावरण

११

अष्टमी असल्यामुळें आज सूर्यास्ताच्या वेळीं समुद्रास भरती होती. समुद्राच्या किनाऱ्यावरील मोठ्या भूभागावर पाण्यानें आक्रमण केलेलें असल्यामुळें गांवच्या लोकांना समुद्रकांठीं आपला नित्यविधि आज करतां येणार नाहीं, आपल्याला निर्भयपणें उत्तरेकडे फिरावयास जातां येईल असें समजून आम्ही निघालों. हवा सुंदर होती. समोर दूर खाडीच्या मुखार्शीं एक जहाज डोलत होतें. शिडाचा खांब व दोऱ्या स्पष्ट दिसत होत्या. मागील बाजूस फडफडणारें निशाण वारा कोणत्या दिशेस वाहात आहे हें दाखवीत होतें. जहाज चालत नव्हतें. कदाचित् त्याला कुठें परगांवीं जावयाचें नसेल. तें फक्त मासे पकडण्याठीं पाण्यांत उभें असावें.

आम्ही भरभर चालूं लागलों. समुद्रकांठावर पूर्णिमेच्या भरतीची वेलबुड्डी अजून अस्तित्वांत होती. काळे, पांढरे, आणि बंदाभी असे तीन रंगांचे लांबच लांब वळ दूरपर्यंत पडलेले होते. आम्ही ही शोभा

पाहात होतीं. इतक्यांत गांवच्या वेशीवरील उकीरडें ओलांडून एक माणूस समुद्राच्या दिशेन जात असलेला दिसला. त्याच्या हातांत गडवा नव्हता. त्यामुळें वाटेल कीं 'हुश् ! भिण्याचें कांहीं कारण नाहीं.' परंतु छेः ! तो तर अगदीं आमच्या जवळून सरळ पाण्याकडेच गेला. वीतभर पाण्यांत बंदकन बसला. पुरुष धोतर नेसत नाहींत, यामुळें भिजण्याची भीति कोटून असणार ? आणि जेथें परोपकारी लाटा एका-मागून एक येत असतात तेथें गडवा आणण्याची तसदी तरी कोण घेणार ?

आम्हालाच लाज वाटल्यामुळें आम्ही आपली दिशा बदलून भरभर चालूं लागलों. मनांत विचार आला, 'सनातन काळापासून आपल्या देशांत असेंच चालत आलें असेल काय ?' असें असणें शक्य नाहीं. विहिरी, झरे, नद्या, सरोवरे आणि समुद्र हीं सर्व जलाशये पवित्र तीर्थें समजलीं जात. तीर्थें स्वच्छ ठेवण्यावर शास्त्रकारांनीं कितीतरी जोर दिलेला आहे. आणि हीं सगळीं कांहीं पुराणांतलीं वांगी नव्हतीं. आमच्या लहानपणीं इतकी असंस्कारिता दिसत नव्हती. धर्माचें बंधन म्हणा, सामाजिक शिष्टाचार म्हणा, किंवा जुन्या समजुती म्हणा, कशा-मुळें का असेना, लोक कित्येक नियम कडकपणें पाळीत असत. माझ्या लहानपणीं अशिक्षित लोक देखील आजच्या इतकें आगगाडींत किंवा प्लॅटफॉर्मवर थुंकत नसत; हें मला नक्की आठवतें. शिक्षणाची प्रगति कितीहि झालेली असली तरी गेल्या तीसचाळीस वर्षांत संस्कारिता मोठ्या वेगानें नष्ट होत चालली आहे. आरोग्याचे नियम आज आपल्याला जास्त माहित असतील पण पूर्वीच्या काळीं लोकांना जे नियम माहित असत त्यांचें पालन ते जास्त कडकपणें करीत असत. मग त्याचें कारण कांहींहि असो. गेल्या तीस वर्षांत समाज स्थिर राहिलेला नाहीं. कित्येक धंदे आपल्या देखत नष्ट झालेले आहेत. कितीतरी सज्जनता पाहतां पाहतां ढिली पडली आहे. नीतीचे नियम शिथिल झालेच

आहेत. आणि आतां आदर्शावरील श्रद्धाहि डळमळीत होऊं लागलेली आहे. फक्त नुसतें ' शिक्षण ' वाढत आहे.

खेडेगांवांतील लोक म्हणतात कीं रस्त्यावर गांवांतील जो कचरा टाकला जातो त्याचा इलाज कुणाच्याहि हातांत राहिलेला नाही; आणि समुद्रकिनाऱ्याचा उपयोग शौचविधीसाठीं करणें या गोष्टीची तर कित्येक लोक बाजूहि घेतात. " गांवची रचनाच अशी आहे कीं तेथें शौच-कूप बनणें शक्य नाही. समुद्रकांठची हवा मोकळी असल्यामुळें तेथें घाण येत नाही. लाटा आल्या कीं सगळें स्वच्छ होऊन जातें. समुद्रां-तील प्राणी कांहीं राहूं देत नाहीत. फिरावयास गेल्यावर जिकडे तिकडे घाण पसरलेली पाहून शिसारी येते; हें खरें पण त्याला इलाज नाही. लोकलबोर्डाकडे सार्वजनिक संडास बांधून देण्याची मागणी करण्यांत आलेली आहे. ते जेव्हां होतील तेव्हां खरे ! महायुद्धाची काटछाट जेव्हां संपेल तेव्हां कुठें अशीं कामें व्हावयाचीं ! "

स्त्रियांची स्थिति काय होत असेल याची कल्पना करणें—पण ती गोष्ट सोडून देऊं. मुंबईकर तर बंगल्यांतून राहतात. त्यांचे कमोड (युरोपियन पद्धतीचें शौचाचें भांडें) सुद्धां समुद्राच्या कांठींच रिकामे होतात. अर्थात् हें त्यांना माहित आहे कीं नाही, कोण जाणे ! कांहीं समजदार पारशी लोक चिक्कूच्या बागेंत हें खत वापरून स्वच्छता आणि आर्थिक लाभ या दोन्ही गोष्टी साधतात. बोर्डी हें मुंबईचें ब्रायटन आहे असें म्हणण्यांत येतें. कित्येक लोक येथें येऊन ताजेतवाने होऊन परत जातात. पण कुत्र्यांना येथील हवा मानवत नसावी असें दिसतें. रोज एकादें मेलेलें कुत्रें किनाऱ्यावर कुजत पडलेलें असावयाचेंच. वारा जोरानें वाहत असला म्हणजे त्याची घाण दूरपर्यंत जाते. दुसऱ्या दिवशीं त्याच ठिकाणीं गिधाडांची आणि कावळ्यांची मेजवानी चाललेली असते. तिसऱ्या दिवशीं त्या कुत्र्याचा सांगाडा अर्धा रेंतीत पुरलेला आणि अर्धा मनुष्याला वैराग्याचा धडा शिकवीत असलेला दृष्टीस पडतो. तेथून तो नजरे आड होतो न होतो इतक्यांत एकाद्या नव्या कुत्र्याची पाळी

यावयाचीच. कुत्र्यांचे मुडदे फेकणारे लोक ते जरा दूरहि नेऊन टाकीत नाहींत.

जुनी संस्कारिता गेली. जुन्या काळीं सामाजिक कल्याणाची जबाबदारी वयोवृद्ध पुढाऱ्यांवर असे. इंग्रजी राज्यांत आतां सर्वजण समान झाले आहेत. कोणी राजा नाहीं कीं कोणी रंक नाहीं. म्युनिसिपालिटी स्थापन झाली म्हणजे सुधारणा सुरू झाली असें कायद्यानें समजावें लागतें.

अशा प्रकारचे विचार डोक्यांत घोळत होते. इतक्यांत कांहीं मुलें खाकी पोषाख घालून खेळत असलेलीं दिसलीं. तरुण मुलांना खाकी पोषाख दिसतो मोठा रुबावदार पण खाकी रंगाशीं शिपाईगिरीचे, गर्वाचे आणि तोऱ्याचे संस्कार संबद्ध झालेले आहेत. तसें पाहिलें तर खाकी रंग हा मातीचा रंग असल्यामुळें मजुरी, सेवा आणि घाम यांचा द्योतक असला पाहिजे पण लष्करी खात्यानें तो पसंत केल्यानें त्याची जात बदलली. लष्करी खात्यानें तो सकारण पसंत केलेला आहे. एक कारण असें कीं हा रंग मळखाऊ आहे. कपडे घाण झाले तरी वाईट दिसत नाहींत. आणि दुसरे व महत्त्वाचें कारण म्हणजे लष्कर लपतछपत कूच करीत असलें म्हणजे त्याचा रंग जमिनीशीं जुळणारा असल्यामुळें दूरच्या शत्रूचें लक्ष तो आपल्याकडे वेधून घेत नाहीं. पांढरे किंवा लाल कपडे असतील तर ते लागलीच ओळखूं येतील. कांहींहि असो. माझ्या मनांत खाकी रंगाविषयीं एक प्रकारची नावड आहे. भारतीय बालक जेव्हां स्काउटचा पोषाख घालून निघतात तेव्हां देशांतील लोकांहून ते कांहींसे वेगळेच दिसतात, असा विचार मनांत येतो. माझ्या स्वतःच्याच कल्पनेनें उभा केलेला हा एक भ्रम आहे असें मानण्याचा मी प्रयत्न केला पण मला असें दिसून आलें कीं आपल्या कित्येक शेतकऱ्यांना देखील स्काउटच्या तुकड्या लष्करी फलटणी सारख्याच वाटतात. हे लोकसेवा करण्यास आले आहेत, हुकूम सोडण्यास आलेले

नाहीत हें त्यांच्या ध्यानांतच येत नाही. कित्येक वर्षे, नव्हे पिढ्यानु-
पिढ्या नम्र सेवा केल्यानंतर आणि समभाव बाणविल्यानंतर बालवीर
(स्काउट्स) खाकी रंगाभोंवतालचे आजचे संस्कार धुवून काढूं
शकतील. तरीपण अशी शंका येतेच की खाकी रंग हा पक्का असतो.

आपल्या भगव्या रंगांत जसे त्याग-वैराग्य आहे तशी निरपेक्ष सेवाहि
आहे. पण आज जगाला भगव्या रंगांत सेवा दिसते काय ? खाकी
आणि भगवा हे दोन्ही रंग स्वार्थत्याग आणि सेवा यांचे सूचक आहेत
पण आज ते दोन्ही सत्तासूचक बनले आहेत. एक पूजेची अपेक्षा
बाळगतो तर दुसरा हुकूम चालवीत आहे.

अखेर आम्ही खाडीपर्यंत जाऊन पोहोचलों. ही खाडी समुद्रांतून येऊन
जमिनीत जरा घुसते आणि लागलीच आपला डावा हात गांवच्या
पायापर्यंत पसरते. तेथे कांहीं जहाजे तिच्या कुशीत विश्रांति घेत पडलीं
होतीं. एक येरझान्या घालणारी नाव खेळकर मुलांप्रमाणे या काठाकडून
त्या काठाकडे आणि त्या काठाकडून या काठाकडे धांवपळ करीत
होती.

सूर्य मावळला. संध्येचा कुंकुमवर्ण कुठल्याहि प्रकारचा पक्षपात
न करतां आकाशाइतकाच पाण्यांतहि पसरला. खाडीत धांवत येणाऱ्या
तिरप्या लाटा समोरच्या काठावर पसरून परत वळूं लागल्या. अर्णवा
(सागरा) च्या घोर आवाजांतहि डोक्यावरून उडून जाणाऱ्या बगळ्यांच्या
पंखांचा रेशमी आवाज ऐकूं आल्याशिवाय राहिला नाही.

इतक्यांत दोन बाया हातांत एक मोठें जाळें वेऊन खाडीच्या
वाढणाऱ्या पाण्याचें आलोडन करीत जवळ आल्या. आपण अहिसेचे
पक्षपाती लोक जेव्हां एकाद्याला पशुपक्षी किंवा मासे मारतांना पाहतों
तेव्हां त्याच्या घातकी कृत्याची आपल्याला चीड येते पण त्याच्या
आजीविकेचा आपण कुठें विचार करीत असतो ?

या बायांना सूर्यास्तानंतर गळ्याइतक्या पाण्यांत आणि चिखलांत उभें राहून मेहनत करावी लागावी याचा अर्थ काय ? एक बाई जाळ्याच्या एका शेवटाकडील बांबू हातांत घेऊन कांठानें चालली होती; आणि दुसरी वर सांगितल्याप्रमाणें गळ्याइतक्या पाण्यांत हळूहळू चालत जात होती. तिच्या हातांत जाळ्याच्या दुसऱ्या टोंकाकडील बांबू होता. जाळें किती सुंदर होतें ! हे लोक आपलीं जाळीं स्वतःच हातांनीं विणतात. जाळें जसजसें ताणलें जातें तसतसा त्याचा आकार जास्त जास्त आकर्षक बनतो. जणूं अंबारीचा घुमटच. थोडेंसें चालल्यानंतर पाण्यांतील बाईनें जाळें गुंडाळलें. त्यांत तीन-चार लहानमोठे मासे सांपडले होते. बाईनें भराभर ते मासे वेंचून घेऊन पाठीवर बांधलेल्या बांबूच्या टोपलींत टाकले.

मग काय गवारीच्या शेंगेएवढ्या चारपांच माशांसाठींच इतकी मेहनत ? विचाऱ्या लोकांना संबंध दिवस मजुरी केल्यानंतरहि पोट जाळण्यापुरतें मिळतें कीं नाहीं कोण जाणे ! बोर्डी गांव बरा आहे, येथील लोक खाऊनापिऊन सुखी आहेत. पण सगळी सागरी जाति कांहीं बोर्डींत राहात नाहीं. त्यांना आपल्या अन्नाचा तुटवडा मासे आणि खेकडे मारूनच भरून काढावा लागतो. त्यांच्या आजीविकेचा विचार न करतां आपण त्यांना कसें निंदूं शकूं ? आपल्याप्रमाणें जर ते राहूं शकले असते तर ओहोटीच्या वेळीं रात्रीं आठआठ दहादहा वाजेपर्यंत समुद्राच्या रेंतींत अर्धा अर्धा मैलपर्यंत रखडत खडकांतील भगदाडांत लपून बसलेले मासे आणि खेकडे पकडण्यासाठीं हे लोक कां जाते ? आणि तेथेंहि हे नतद्रष्ट प्राणी सहजासहजी थोडेच हातीं सांपडतात ? दिवसां गोळा केलेल्या वाळलेल्या पानांच्या दिवट्या पेटवाव्यात तेव्हांच कुठें त्यांच्या प्रकाशामुळें घाबरून जाऊन ते प्राणी आपल्याला पकडूं देतात. कोणत्याहि रात्रीं समुद्रकिनार्यावर फिरावयास जा वेताळ आपल्या भूतांना बरोबर घेऊन नाचत असावा त्याप्रमाणें कोळ्याच्या हातांतील पेटलेल्या दिवट्यांचा प्रकाश दूर क्षितिजावर चमकत असलेला

दिसावयाचाच. मध्यरात्रीची ही शिकार पाहून कोणाची कीव करावी—
माशांची की कोळ्यांची—हेंच समजत नाहीं.

आणि या लोकांची आवश्यकता तरी केवढी असते ? कपडे म्हणजे एक लंगोटी आणि एक जाकीट. स्त्री असेल तर पंचासारखें एकादें लुगडें ! खाण्यांत दूध नसतें कीं तूप. तांदळाची पेज अन् मासळीचें सांबारें मिळालें म्हणजे झालें. आणि त्यांचे दागिने ? पायांत कांहीं पितळेचे वाळे आणि हातांत हाडांच्या बांगड्या. चांदीचें जोडवें पायांत असलें कीं ती श्रीमंतीची अगदीं हद्द झाली. अहोरात्र कष्ट करावेत तेव्हां कुठें कसें बसें पोट भरावयाचें. पण या लोकांच्या चेहऱ्यावर थोडें तरी दुःख किंवा विषाद दिसतो का ? मुळींच नाहीं. कित्येक शतकें लोटलीं, निराशेचें समाधान त्यांना वारसाहक्कानें मिळत आलें आहे. शेजारींच मुंबईकरांचे राजमहालासारखे बंगले आहेत. तेथें रात्रभर विजेचे दिवे जळत असतात.. दाया आपल्या स्वतःच्या मुलांना विसरून आपल्या शेटजींच्या मुलांना खेळवीत असतात. उंच टांचेच्या बुटांची नाजूक वेलबुद्धी समुद्रकिनाऱ्यावर उमटत असते. संध्याकाळच्या वाऱ्यावरून धांवणाऱ्या गायनाच्या बारीक लकेरी ऐकूं येतात. कपडे चमकतात. सामानसुमान लकाकतें, दारें खिडक्या चमचमतात, आणि तरीहि या सगळ्या वैभवाचा हेवा, या सुगंध योग्यांच्या डोळ्यांत दिसत नाहीं. सगळ्या देशास पिळून काढून उत्पन्न केलेली देशाची संपत्ति परदेशीं धाडली जाण्यासाठीं मुंबईत गोळा होते; आणि मुंबईपासून शंभराहि मैल दूर नसलेल्या या प्रदेशांत किती दारिद्र्य नांदत आहे ! या लोकांना काम करावें लागतें, खूप मेहनत करावी लागते याबद्दल कांहीं वाटत नाहीं पण इतके कष्ट सहन करूनहि त्यांना नेहमीं पोटाची काळजी लागून राहिलेली असते ही सर्वांत दुर्दैवाची गोष्ट होय.

जगापुढील आजचे प्रश्न इतके कांहीं अवघड होऊन बसले आहेत कीं कांहीं उत्कट सेवक असें खचित म्हणतील कीं ‘आजचें मरण आज मरून घेऊं. उद्यांचें उद्यां पाहूं.’ तरीपण हे लोकहि जरा शांत होऊन विचार करतील तर त्यांना असें दिसून येईल कीं मनुष्य जो जगत असतो तो उद्यांच्या आशेवरच. उद्यांचें आकर्षण नसतें, उद्यांचें आश्वासन नसतें तर कितीतरी लोकांनीं आजच्यासाठीं जगण्याचें नाकारलें असतें. किंबहुना असेंहि म्हणतां येईल कीं जी व्यक्ति किंवा जात उद्यांच्या प्रश्नाचा विचार करून ठेवते तीच आज यशस्वी होते.

उद्यांच्या प्रश्नाचा विचार करण्यासाठीं एक प्रकारचें यौवन अथवा तारुण्य हवें असतें. स्वच्छंदी मुलें आणि आदर्शदर्शी तरुण स्वभावतः उद्यांचा विचार करीत असतात. महत्त्वाकांक्षी व व्यवहारकुशल असे मध्यम

वयाचे लोक आजच्या प्रश्नांतच गुरफटलेले असतात तर थकून गेलेले इतिहासपरायण म्हातारे लोक कालचेच प्रश्न चघळीत बसतात. आपल्या धार्मिक चर्चा, जातीजातींमधील भांडणें आणि कुटुंबाभिमान यांच्या मुळाशीं पुष्कळ वेळां कालचे प्रश्नच असतात. एकेकाळीं खूप प्रतिष्ठा उपभोगीत असलेल्या आणि आज मागासलेल्या स्थितींत खितपत पडलेल्या कित्येक जाति आणि व्यक्ति कालच्या प्रश्नांतच स्तून बसलेल्या दिसतात. दिवसेंदिवस त्यांचा जीवनकलह जास्त जास्त उग्र होत चालला आहे. भूतकाळाची माहिती असणें आवश्यक आहे, कारण भूतकाळांत आपलें भांडवल सांठवलेलें असतें. भूतकाळाकडून आपल्याला प्रेरणा मिळत असते. पण भूतकाळाचें नुसतें चॅर्वितचर्वण करीत बसल्यानें कांहीं मिळणार नाही. भूतकाळासः आदरपूर्वक गाडून टाकण्याची कला देखील आपल्याला आली पाहिजे. वर्तमानकाळास ओळखणें हें अपरिहार्य आहे. कारण आपलें अस्तित्वच वर्तमानकाळांत असतें. पण आपल्या पुरुषार्थाची दिशा नक्की करण्यासाठीं आपल्याला उद्यांचें दर्शनच घेतलें पाहिजे. जर आपण उद्यांचें दर्शन प्राप्त करूं शकलों नाही तर आपलें सर्व जीवन अर्थशून्य होऊन जाईल. जर आपण उद्यांचें स्वागत करणार नाही तर मानसिक घोटाळे, अव्यवस्था आणि पराधीनता या तीन गोष्टी आपल्याला चिकटल्याशिवाय राहणार नाहीत.

पण उद्यांचे प्रश्न म्हणजे तरी काय ? याचें एक उत्तर असें कीं आजचे प्रश्न सुटल्यानंतर उद्भणारे प्रश्न. किंवा जे प्रश्न सोडवणें आज अशक्य झालें आहे आणि म्हणून जे उद्यांवर सोंपवावे लागले आहेत ते प्रश्न असाहि अर्थ होऊं शकेल. तिसरा एक प्रकार असा होऊं शकेल कीं उद्यांचे प्रश्न म्हणजे जे आज निर्माणच होत नाहीत पण जे कालांतरानें निर्माण झाल्याशिवाय राहणार नाहीत असे स्वाभाविक प्रश्न !

उद्यांचे प्रश्न हा विषय मुख्यतः समाजशास्त्राचा आहे कारण त्यांत व्यापक अर्थानें धार्मिक प्रश्नहि येतात, राजकीय प्रश्नहि येतात आर्थिक व सामाजिक प्रश्नहि येतात आणि शिक्षण व लोकशिक्षण यासंबंधीचे

प्रश्नहि येतात. सगळ्या जगांत मनुष्य जातीची स्थिति काय आहे, मोठमोठ्या प्रजांमध्ये कशा प्रकारचा संबंध निर्माण होत आहे, नैतिक आणि बौद्धिक उन्नतीच्या बाबतींत माणसानें किती प्रगति केलेली आहे, निसर्गाची मदत मनुष्य कुठवर घेऊं शकला आहे किंवा निसर्गा-विरुद्ध तो किती द्रोह करीत आहे आणि कालांतरानें जगाचें स्वरूप काय होणार आहे या सर्व गोष्टींचा विचार केल्यानंतरच उद्यांच्या प्रश्नांचें स्वरूप निश्चित होऊं शकेल. आणि त्यानंतरच या प्रश्नांचें उत्तर आपल्याला सुचणार आहे.

कित्येक प्रश्न इतके अवघड आहेत कीं ते उद्यांची वाटच पाहणार नाहीत. उदाहरणार्थ देशांतील उपासमार टाळण्याचा उपाय, अस्पृश्यता-निवारण, शिक्षणप्रसार, जातीय ऐक्य अथवा सुखशांति आणि वेठबंदी. स्त्रीशिक्षणाचा विषय मीं जाणूनबुजून यांत घातलेला नाही. याचें कारण पुढें सांगेन.

आतांपर्यंत आपली (म्हणजे जगाची) जी कांहीं सुधारणा झाली आहे तिचें निरीक्षण केल्यास असें आढळून येईल कीं प्रत्येक चांगल्या किंवा वाईट गोष्टींचा प्रचार बाह्य नियंत्रणामुळेच झालेला आहे. मग तो साम्राज्यविस्तार असो कीं धर्माचा प्रचार असो. हुकूमशहा राजाच्या तलवारीपासून तों पिनलकोडाच्या कलमांपर्यंत जिकडे पहावें तिकडे बाह्य नियंत्रण आहे. प्रत्येक धर्माचे सिद्धांत पहावेत तर ते किती उदार आणि आत्मलक्षी असतात ! पण त्या त्या धर्माच्या संघांचे नियम पाहिले तर असें दिसून येतें कीं धर्मांत येणाऱ्या लोकांना पदोपदीं लालूच दाखविली जाते, धर्मबाह्य लोकांचा धिक्कार केला जातो आणि धर्म सोडून परधर्मांत जाणाऱ्यांना धमकी दिली जाते. लष्करामध्ये जसें आज्ञेचें शारीरिक पालन आवश्यक समजलें जातें तसें तें धर्माच्या बाबतींतहि झालेलें आहे.

आणि आपला सामाजिक शिष्टाचार कशामुळे टिकून राहतो ? त्यांच्यांतील सुंदरतेमुळे कीं सामाजिक निंदास्तुतीमुळे ? सुद्धीचा प्रत्येक

रविवार असें दाखवून देतो कीं सहा दिवसांचें आपलें जीवन आपल्याला स्वाभाविक झालेलें नाहीं. इजिप्तचे पिरामीड, आग्न्याचा ताजमहाल, विजयनगरचीं मंदिरे आणि युरोपांतील कॅथिड्रलें हे कलेचे कितीहि सुंदर नमुने असले तरी त्यांच्या मुळाशीं असंख्य गरिबांचा तळतळाट असतो. लाखों जिवंत माणसांचें व्यक्तित्व गाडून टाकून त्यावरच ह्या इमारती उभारल्या गेल्या आहेत. मजुरांच्या घामावर आळसांत जीवन कंठणारे लोक या कलांमध्ये खुशाल आत्मविकास पाहोत, पण या सर्व इमारतींच्या पायांत मानवी आत्माच चिरडलेला स्पष्ट दिसतो. अनेक कुटुंबांचा नाश, नीतीचा सत्यानाश आणि बंधुत्वाचा खून केल्यानंतरच या इमारती निर्माण झाल्या आहेत. एकाद्या भोळ्या भक्तांनं दररोज नदी पार करून पैलतीरावरून दगड आणून बांधलेलें देऊळ हाच माझ्या दृष्टीनें निर्दोष व सात्त्विक कलेचा उत्कृष्ट नमुना होय ! आणि त्यालाच धर्माचें धाम असें म्हणतां येईल.

सैन्याकडे पहा. सैन्याची शक्ति त्याच्या शिस्तींत असते. आणि शिस्त म्हणजे काय ? हृदयाची एकता ? छेः ! ही उद्यांची व्याख्या आहे. सैन्यामध्ये एक 'हेड' (डोकें-प्रमुख) असतो आणि बाकी सगळे 'हँड्स' (हात-कामकरी) असतात. याचा अर्थ असा कीं एका माणसाच्या इच्छेनुसार व बुद्धिशक्तिप्रमाणें सर्व काम चालतें. आणि बाकी सगळे आपल्या 'हेड' (डोक्या)चा उपयोगच करूं शकत नाहींत. प्रमुखाचें तोंड बोलतें; बाकी सगळीं मनुष्ये असूनहि मुकीं मेंढरे असतात. यामुळें ठरविलेलें काम फारच उत्तम प्रकारें पार पडतें पण मनुष्य जातीचा आत्मा मारला जातो. आजचा सोल्जर (सैनिक) हा सच्चा क्षत्रिय नसतो, कारण आत्म्याचें श्रेष्ठत्व त्याला माहीतच नसतें. आणि सरकारी स्वात्यांत तरी काय असतें ? एकीकडे व्यवस्थेमध्ये थोडें सुद्धां छिद्र असत नाहीं. तर दुसरीकडे माणसाची माणुसकीच मारली जाते. ज्या जातीनें नोकरशाहीचा वर्ग उत्पन्न केला असेल त्या जातीची कार्यकुशलता कितीहि वाढली तरी तिचें तेज लुप्तच होऊन जातें. जें

कांहींहि विचार न करतां हुकूम मानूं शकतात, सांगितलेलें काम मुळींच उत्साह नसतां सुद्धां नियमितपणें करून देतात तीं माणसें नसून यंत्रें होत. अत्याचारी बनण्यांत त्यांना कांहीं अनुचित वाटत नाही. सगळ्या जगाचा इतिहास तपासल्यास असें आढळून येईल कीं माणूस सुधारणेच्या मार्गे धांवत असतां स्वतंत्रतेची बुद्धि बाणविण्याऐवजीं ती तो घालवूनच बसला आहे.

आपल्या धर्मांतील आणि संप्रदायांतील कांहीं नियम पहा. त्यांतहि पूर्वाचार्यांनीं लोकांची बुद्धि व भावना यांना शिक्षण देण्याइतका धीर नेहमीं दाखवलेला नाही. यामुळें फक्त बाह्य नियमांच्या पालनावरच आपण संतुष्ट राहिलों आहोंत आणि धर्मासारख्या जलद व सखोल शक्तीपासूनहि जनता अस्पृष्टच राहिलेली आहे. सामाजिक नीतीनें मुख्यतः बाह्य शिष्टाचाराचें स्वरूप धारण केलेलें आहे. आणि सर्वत्र जणूं दंभाचें साम्राज्य चालत आहे. जर कांहीं आशा असेल तर ती कौटुंबिक जीवनाची आहे. पण तेथें देखील घराच्या आंतील कड्याकुलपें काय सुचवितात ? स्त्रीपुरुषांमधील कित्येक शिष्टाचाराचे नियम काय सूचित करतात ? हेंच कीं माणसाची नैतिक उन्नति अजून झालेली नाही. म्हणूनच बाह्य नियंत्रण आवश्यक होऊन बसलें आहे. व या नियंत्रणाच्या मदतीनेंच आपलें गाडें चालूं शकतें.

आपली एकूण सामाजिक व्यवस्था व आर्थिक आयोजना पहा. गरिबांच्या श्रमावर श्रीमंत लोक जगतात आणि कला व संस्कृति यांचा विकास करतात. बिचाऱ्या गरिबांना यांतील कांहींच मिळत नाही. अशिक्षित लोकांच्या अज्ञानावर विद्वान् लोक आपल्या प्रतिष्ठेचा जम बसवितात आणि शेकडों वर्षे झालीं तरी बिचारे अशिक्षित लोक अजून अशिक्षितच राहिले आहेत. 'विदुषां जीवनं मूर्खाः' हें आपण समाजशास्त्राचें सूत्रच बनवून टाकलें आहे. आपल्या सामाजिक कल्पना, आपले रिवाज, आणि आपले कायदे हे गरिबाविषयींची तळमळ फार थोडी व्यक्त करतात. 'दया धर्मका मूल है' हें वचन थोड्याशा भिकाऱ्यांना, किंवा आंधळ्या-

पांगळ्यांना व विधवांना खाऊं घालण्यापुरतेंच जागृत राहिलेलें आहे. यामुळें बुद्धिशक्ति अनंत प्रकारें विकसित करून व व्यवस्थाशक्ति अणी-शुद्ध करून सगळ्या जगानें जी विशाल संस्कृति उभी केलेली आहे ती नीतिविरहित किंवा पायारहित झालेली आहे. आसुरी संस्कृतीला नेहमीं दहा डोक्यांच्या रावणाचीच जरूर असते असें नाहीं.

तरीपण आजची स्थिति कांहीं अगदींच निराशाजनक नाहीं. बाह्य नियंत्रण तरी कशाच्या आधारावर टिकतें ? त्याच्या मार्गे कांहीं ना कांहीं नीतितत्त्व हें असतेंच. सामाजिक दडपणामुळें लोक नीतीचें पालन करीत असले तरी त्या सामाजिक दडपणामार्गे सुद्धां नीतीचें साम्राज्य असतें. तरीपण जी वस्तु सुप्त आहे ती प्रगट होण्याची जरूर आहे, कारण आतां सामाजिक आत्म्यास जागृत करण्याची वेळ येऊन ठेपलेली आहे.

उद्यांचे प्रश्न अनंत आहेत. कारण माणसाचें जीवन विविध असतें. पण या सर्व प्रश्नांच्या मुळाशीं एकच वस्तु मुख्य असते. ती ही कीं माणसाच्या विकासांत आत्म्याला किती स्थान मिळणार आहे ? बाह्य नियंत्रणामुळें कार्यकुशलता कितीहि वाढो, परंतु त्यामुळें माणसाचें भलें होईलच याची खात्री नाहीं. त्यासाठीं मनुष्यमात्राच्या बुद्धीचा विकास झाला पाहिजे, मनुष्याच्या हृदयाचा विकास झाला पाहिजे; आणि नीतियुक्त सहकार्य करण्याची योग्यता वाढली पाहिजे. आज बाह्य नियंत्रणामुळें स्वार्थापुरतें अथवा भिऊन सहकार्य करावें लागतें. हें असहाय्य सहकार्य होय. त्याच्या जागीं प्रेमादराचें, सेवाभावनेचें जीवन-व्यापी सहकार्य आलें पाहिजे. हें होईल तेव्हांच मनुष्यजात सुधारली आहे असें म्हणतां येईल. आणि ' धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा ' हें सूत्र कृतार्थ होईल.

यासाठीं आपल्याला आपल्या साधनांत फेरफार केला पाहिजे. आतां-पर्यंत आपण जितकें कांहीं केलें तें सर्व कायद्यानें केलें आहे. मग तो कायदा सरकारचा असो, समाजाचा असो कीं धर्माचार्यांचा असो. आतां

आपल्याला कायद्यावरील विश्वास सोडून देऊन शिक्षणाच्या द्वारेच काम करवून घेतलें पाहिजे. कायद्याचा मार्ग सोपा आहे, जंगली आहे आणि अंती व्यर्थ आहे. शिक्षणाचा मार्ग धिमा आहे, धीराचा आहे, संस्कारी आहे आणि अंती समर्थ आहे. असें हें शिक्षण कोणतें ? ' युनिव्हर्सिटी ' द्वारा ' फाउंड ' (स्थापन) केलेल्या ' चेअर्स ' (सभासदां) च्या मार्फत देण्यांत येणारें नव्हे. देशभर पत्रकांचा वर्षाव करून सुचविलेलें नव्हे किंवा सुट्टीच्या दिवसांत योजिलेल्या व्याख्यानमालांकडून अपेक्षिलेलेंहि नव्हे. शिक्षण ही एक दिव्य वस्तु आहे. तिचा प्रचार पैगंबरांच्या उत्साहानेंच होऊं शकतो. तिच्या मुळाशीं जीवनसर्वस्व ओतलेलें असलें पाहिजे. आणि तिच्या पाठीशीं आत्मबलिदान असलें पाहिजे.

आतांपर्यंत जगानें कांहीं थोडेथोडेकें बलिदान दिलेलें नाहीं. पण तें आत्मबलिदान नव्हतें. पशूंच्या बलिदानानें माणसें वाढलीं. गरिबांना बळी देऊन श्रीमंत लोक पुढें आले. बैलांचा बळी घेऊन घोडे रोगमुक्त झाले. जातींचे बळी घेऊन साम्राज्यें मातलीं. आपल्या धर्मग्रंथांनीं सुद्धां अनुमोदिलें: —

यज्ञार्थं बलयः सृष्टाः स्मयमेव स्वयंभुवा ।

अतस्त्वां घातयाम्यद्य यस्माद्यज्ञे मतो वधः ॥

माणसानें पशूला पाहिलें कीं लागलीच तो अभिमंत्रण करी:—

पशुस्त्वं बलिरूपेण मम भाग्यादवस्थितः ।

दुर्बळांना बळी देऊन आपण शक्ति कमाविली आहे; व्यवस्था बाणविली आहे, स्वार्थी दीर्घवृष्टि आत्मसात् केली आहे, जगण्याची आणि जिंकण्याची कला विकसित केली आहे. पण आपण आत्मा घालवून बसलों आहोंत. आपण आत्यंतिक कल्याण घालवून बसलों आहोंत. बंधुता घालविली आहे आणि मोठा भौतिक उत्कर्ष साधूनहि परमात्म्याची कृपा घालवून बसलों आहोंत. उद्यांचे प्रश्न सोडवावयाचे असतील, आत्म्याचें स्वातंत्र्य स्थापावयाचें असेल, मनुष्यजातीला

बंधमुक्त करावयाचें असेल तर यानंतर आत्मबलिदानाची शक्ति अंगी बाणवावी लागेल. आत्म्यास जागृत करणारें शिक्षण आणि आत्मबलिदानाची शक्ति याच उद्यांचीं दारें उघडण्याच्या किल्ल्या आहेत. आतां पर्यंत आपण दुसऱ्यांना सहन करावयास लावीत आलों आहोंत. यापुढें स्वतः सहन करण्याचा मार्ग पत्करावा लागेल. हा मार्ग प्रतीप—म्हणजे प्रवाहाच्या उलट दिशेस जाण्याचा—आहे. सुरवातीस त्यांत आपल्याला सफलता मिळणार नाही. व्यवहारकुशल लोक आपल्याला हंसतील, भूतकाळचा इतिहास उद्धृत करकरून आपल्याला मूर्ख ठरवतील निदान लहरी तरी म्हणतीलच. परंतु अशा निष्फळतेमधूनच भविष्यकाळची प्राणप्रतिष्ठा व्हावयाची आहे. बीज कुजल्यानंतरच अंकुर फुटतो. आकाशांत उंच इमले बांधण्यापूर्वी पायाच्या खळग्यांत अनेक दगड टाकावे लागतील. लोक म्हणतील, 'काय हा उलटा प्रयत्न !' तरीपण श्रद्धापूर्वक आकाशाकडे न पाहतां देखील पायांत काम करावें लागेल.

हें भगीरथ काम कोण करील ? या कामाचें महत्त्व आणि स्वरूप कोण समजू शकेल ? या कार्यासाठीं जाणून किंवा अजाणतां कोणी तयारी केलेली आहे ? माणसाच्या दृष्टींत त्रिकाळ पाहण्याची जेवढी शक्ति असेल तेवढी सर्व ज्यांच्याजवळ आहे असे वैदिक अर्थाचे कविच हें काम करूं शकतील. पण असे लोक जगांत कितीसे आहेत ? अगदींच विरळा आणि त्यांनाहि कोणी ओळखीत नाहीच. एवढे मोठे व्यास ! पण त्यांना देखील अखेर शेवटीं तात्कालिक पराजयाचें वचन काढावेंच लागलें:—

ऊर्ध्वबाहुर्विरोम्येष न च कश्चिच्छृणोति मे ।

आजहि अशीच स्थिति नाही काय ? नाही. त्या भविष्यासाठीं परिस्थितीच्या कठोर शाळेंत धडे घेतलेला एक वर्ग आहे. आज लोक त्याला अबला या नांवानें ओळखतात. परंतु जेव्हां त्यांची वेळ येईल तेव्हां जगाला दिसेल कीं आजची अबला ही उद्यांची शक्तिस्वरूपिणी आहे. सहन कर करून तिनें अंगी सहानुभूति बाणविली आहे. जीवन-

कलहामधून कांहीं अंशीं मुक्त राहून तिनें भावनांचा विकास केलेला आहे. नम्र होऊन साम्राज्य उपभोगण्याची कला तिला मिळालेली आहे. उद्यांवर तिची मालकी आहे.

पण स्त्रियांची तपश्चर्या अपूर्ण आहे; दृष्टि संकुचित, प्रेमसंबंधांचें क्षेत्र संकुचित, जीवन एकप्रकारें पराधीन आणि अत्यंत सहन करावें लागल्यामुळे वृत्ति कांहींशा विकृत झालेल्या. या वस्तुस्थितीकडे डोळे झांक करून आपलें चालणार नाहीं. माता या दृष्टीनें स्त्रीचें स्थान शिक्षणशास्त्रज्ञासारखें आहे. त्या स्थानावर आज त्या उठून दिसत नाहीत. भगिनी या नात्यानें भावांच्या हृदयांत तेजस्विता आणि पवित्र निष्ठा विकसित करण्याचें काम अजून त्यांनीं हातीं घेतलेलें नाहीं. पत्नी या नात्यानें सहधर्मिणच्या स्थानावर त्या विराजमान झालेल्या नाहीत. आणि कन्या या दृष्टीनें त्यांच्याद्वारे परममंगल चित्स्वरूपिणी आदि-शक्तीचें दर्शन आपल्याला घडत नाहीं. हें सर्व करण्यासाठीं त्यांना नवी दीक्षा मिळाली पाहिजे. ही दीक्षा नसलेलें आजचें शिक्षण त्यांना त्यांच्या आदर्शापासून दूर दूर घेऊन जाईल. त्या स्वतः दीक्षा घेतील आणि जगाला शीतळ त्यागाचा, उल्हासयुक्त आत्मबलिदानाचा धडा शिकवतील तेव्हांच उद्यांची तयारी होईल.

आज आणि उद्यां यांच्यामध्ये वेळेचें अंतर नाही तर प्रयत्नांचें अंतर आहे, श्रद्धेचें अंतर आहे. पेरणीशिवाय कापणीचा हंगाम येत नसतो. त्याप्रमाणें आजच्या प्रयत्नांशिवाय उद्यां उगवणार नाहीं. यासाठीं श्रद्धा हवी आहे. दिव्य भविष्यकाळ पाहण्याची दृष्टि हवी आहे. भूत-काळांतील निराश अनुभवांविषयीं आंधळेपणा आणि बेदरकारी हवी आहे. ईश्वरभक्ति, आत्मनिष्ठा आणि पावित्र्याची इच्छा यांच्या शिवाय या गोष्टी येणार नाहीत. जगन्मातेची प्रार्थना करून या तिन्ही गोष्टी प्राप्त करण्याचा आपण प्रयत्न करूं या.

[वरील निबंध वाचला गेल्यानंतर कांहीं प्रश्नोत्तरे
झालीं. त्यांचें सार पुढीलप्रमाणें आहेः—]

प्रश्न:—आजन्म ब्रह्मचारिणींचा वर्ग समाजांत उत्पन्न होणें हें आपल्याला इष्ट वाटतें कीं नाहीं ?

उत्तर:—ब्रह्मचर्यावर धर्माचा आधार असतो. म्हणजे पुरुष व स्त्री हे जितक्या अंशीं स्वेच्छापूर्वक ब्रह्मचर्याची दीक्षा घेतील तितक्या अंशींच देशांत धर्माचा उदय होत असतो. मात्र गृहस्थाश्रमाच्या कटकटींना कंटाळून किंवा आपल्या चैर्नीत व विलासांत कमतरता पडूं नये म्हणून जर कोणी ब्रह्मचारी राहिल तर तें ब्रह्मचर्यच नव्हे. समाजसेवा, ज्ञानाचा प्रसार, ज्ञानाचा शोध अथवा अशाच एकाद्या दिव्य वस्तूसाठीं ज्याला स्वतःला वाहून घ्यावयाचें असेल त्यानेंच ब्रह्मचारी रहावें. आज अविवाहित स्त्रिया क्वचितच आढळतात आणि पुरुषांमध्येहि लग्न न करणारे फार थोडे असतात.

ब्रह्मचारी आणि ब्रह्मचारिणी यांची कदर कृत्रिम रीतीनें वाढवून, ब्रह्मचारी राहणें हा जणूं अतिमानवी पराक्रम आहे अशा प्रकारची समजूत आपण रूढ केली आहे. मनुष्य थोडासा ब्रह्मचारी राहूं लागला कीं त्याला धर्ममूर्ति समजून आपण त्याचे पाय धरूं लागतो. यामुळेच आपण एकप्रकारें ब्रह्मचर्य अवघड करून ठेवलें आहे. समाजांत ब्रह्मचर्य ही एक स्वाभाविक आणि मामूली गोष्ट होईल तरच त्याच्या मागील दंभ आणि कृत्रिमता निघून जाईल. ब्रह्मचर्याचा उपदेश केला गेला पाहिजे पण कृत्रिम आग्रह बाळगतां कामा नये. लग्न करणें वा न करणें ही गोष्ट पुरुषांच्या व स्त्रियांच्या इच्छेवरच सोंपविलेली असली पाहिजे.

प्रश्न:—ज्या माणसाजवळ कोणत्याहि प्रकारची विशेष शक्ति किंवा बुद्धि असेल तो इतरांचें मार्गदर्शन करणारच. यांत गुलामी कसली ?

उत्तर:—दुःखाची गोष्ट तर हीच आहे. समाजाचें मार्गदर्शन करण्यासाठीं बुद्धिशक्तीची आवश्यकता आहे खरी पण ती एकटी पुरेशी नाहीं. ज्याची नैतिक उन्नति झालेली आहे तोच समाजाचा नेता होऊं शकेल. चरित्रहीन मनुष्य जितका अधिक बुद्धिमान असेल तितका तो समाजाला जास्त सुलभतेनें आणि वेगानें खड्ड्यांत लोटील. आज जें

सर्वत्र इतकें दुःख पसरलेलें आहे त्याचें कारण हेंच आहे. दुसऱ्यांचे विचार समजून घेऊन किंवा कांहीं अंशीं श्रद्धापूर्वक स्वीकारून त्याप्रमाणें चालणें यांत गुलामी नाही. गुलामी ही बाह्यनियंत्रणांत असते. सरकार, समाज किंवा धर्माचार्य यांच्या निव्वळ भीतीनेंच जर मनुष्य कांहींहि करण्यास प्रवृत्त होईल तर त्यांत गुलामगिरीचीं तत्त्वे यावयाचींच.

चारित्र्यशील माणसाजवळ पुरेशी बुद्धिशक्ति असेल आणि जर तो समाजाचें मार्गदर्शन करूं लागेल तर समाजाचें थोडेंबहुत अकल्याण अवश्य होईल. पण तें आत्यंतिक अकल्याण असणार नाही. त्या अकल्याणांतून वर निघणें फारसें अवघड नसतें. चारित्र्यहीन पण बुद्धिमान मनुष्य मात्र समाजाचें हृदयच बिघडवून टाकतो. आणि ती तर 'महती विनष्टिः' समजली पाहिजे.

प्रश्नः—तर मग काय तुम्ही शिस्त (डिसिप्लीन) नांवाची चीजच ओळखत नाही? लष्करांतहि शिस्त असूं नये काय?

उत्तरः—याचें उत्तर मी माझ्या निबंधांत दिलेंच आहे. शिस्तीवर माझा विश्वास आहे. शिस्तीशिवाय कोणतेंहि महत्कार्य होणार नाही. पुष्कळ वेळां न समजतांहि हुकूम पाळावा लागतो. पण माझ्या व्याख्येप्रमाणें शिस्त हें हृदयाचें ऐक्य आहे. ही व्याख्या आज स्वीकृत झालेली नाही. म्हणूनच मी तिला उद्यांची व्याख्या असें म्हटलें आहे. शरिराचीं इंद्रियें जशीं मनाच्या ताब्यांत राहतात आणि एकमेकांशीं सहकार्य करतात त्याप्रमाणें शिस्त असली पाहिजे. आपण स्वेच्छापूर्वक पसंत केलेल्या प्रमुखाचा हुकूम मानणें यांत कांहीं गुलामगिरी नाही. कारण त्या ठिकाणीं अखेर आपण आपलाच हुकूम पाळीत असतो.

प्रश्नः—कांहीं वेळां लोक एकत्र येऊन कांहीं नियम बनवितात आणि मग आपणच ते मोडतात. अशावेळीं काय करावें?

उत्तरः—आपण स्वार्थाच्या आहारीं जाऊन किंवा क्षणिक उत्साहाच्या भरांत मोठ्या प्रमाणावर सहकार्य करायला जातो. स्वदेशीचा

वर कांहीं विशेष जबाबदारी नाही अशा वर्गाच्या मार्फतच—म्हणजे स्त्रिया, अशिक्षित शेतकरी, आणि मागासलेल्या जाति यांच्याद्वारेच—उद्यांचा प्रश्न सुटणार आहे. सुशिक्षित आणि विद्वान् लोकच आत्मिक उन्नतीचा प्रश्न समजू शकतात अशी जर आपली कल्पना असेल तर ती चुकीची आहे. पैसा आणि पांडित्य यांत गर्क झालेल्या लोकांपेक्षा सामान्य गरीब वर्गातील लोकच आत्मिक उन्नति साधण्याची अधिक श्रद्धा बाळगतात. आपल्या सगळ्या साधुसंतांचा हाच अनुभव आहे. अशिक्षित तेवढे सगळे असंस्कारी असतात असे मुळीच नाही. येशू ख्रिस्ताने कांहीं उगीच म्हटले नव्हते की 'एकाद्या वेळेस उंट देखील सुईच्या नेढ्यामधून आरपार निघून जाईल. पण श्रीमंत माणूस स्वर्गाच्या दरवाजांतून आंत शिरणे काठिण आहे.'

प्रश्नः—ताजमहाल व विजयनगरच्या मंदिरांविषयी ज्या पद्धतीने आपण बोललांत त्यायोगे आपण कलेचा अपमान केला नाही काय ?

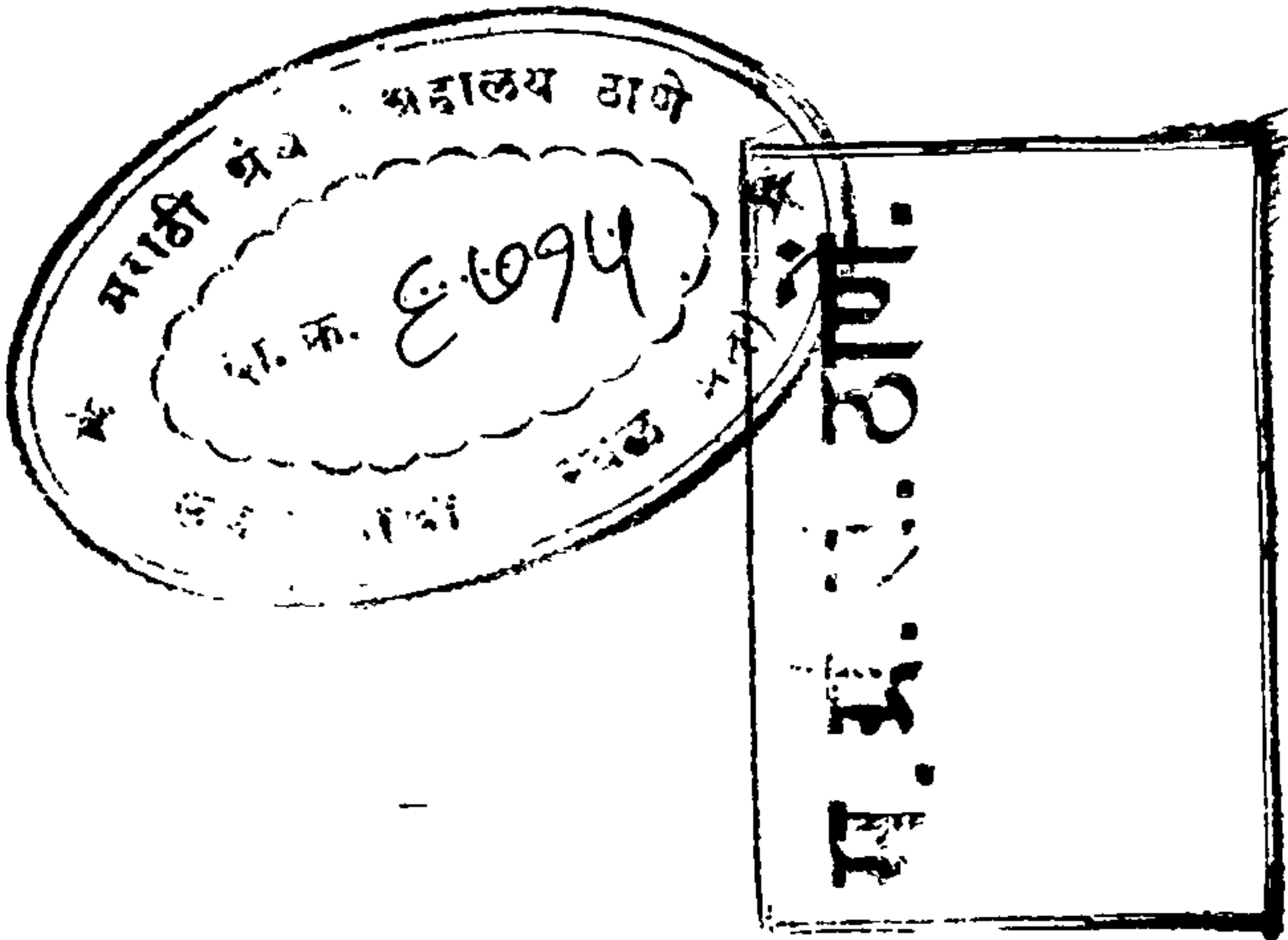
उत्तरः—कला ही कांहीं माझी आराध्यदेवता नव्हे. मनुष्य जर माणुसकी घालवून वसून कलेचा विकास करू लागेल तर ती कला नसून मायावी रूप धारण करणारी राक्षसीण आहे असे समजले पाहिजे. मी मानवतेचा उपासक आहे. समाजकल्याण हे माझ्या दृष्टीने जास्त महत्त्वाचे आहे. कलेवर माझी रूप श्रद्धा आहे. खरी कला मानवतेचा विकास करणारी असते; धर्मास मदत करणारी असते, हृदयांतील शुभ भावनांचे उद्बोधन करणारी असते. कलेसाठी कला, फक्त कला, सदाचाराशी काडीमोड करणारी कला ही कुलटा आहे. कला ही कारागिराचे समाधान व संतोष यांमधून उत्पन्न झालेली असली पाहिजे. मजूर संस्कारी असेल, त्याच्या निष्पाप जीवनामधून त्याला आनंद मिळत असेल, स्वतः एखादी उपयुक्त वस्तु निर्माण करून तो संतुष्ट झालेला असेल अशा वेळी तो जो आपला आनंद, उल्हास त्या वस्तूवर मुद्रांकित करतो त्याला कला असे म्हटले जाते. एकदां मला एक बंदूक हवी होती. वडिलांनी परवाना काढून ठेवला होता. सावंतवाडीच्या

एका कारागिराकडून आम्ही बंदूक बनवून घेतली. मी रोज त्या कारागिराजवळ जाऊन बसे; टक लावून त्याचें काम पाही आणि वेडे-वाकडे प्रश्न विचारी. अखेर एकदांची बंदुक तयार झाली. मी नेमबाजी करण्यास उतावळा झालों होतों पण तो कारागीर म्हणाला, आजच्या दिवस ही येथें ठेवा, मी हिच्यावर वेलबुट्टी काढून देतो. उद्यां येऊन घेऊन जा. मी म्हणालों, “पण तुम्ही त्याबद्दल जास्त पैसे द्याल ना !” तो म्हणाला, “अहो असें काय बोलतां ? तुम्ही इतके दिवस माझ्या येथें येऊन बसत होतां, माझ्या हातच्या कारागिरीची थोडीशी आठवण तुमच्या हातांत राहिली तर तें बरें नाहीं का ?” त्यानें बंदुकीच्या लोखंडी पट्टीवर मोठी मजेदार वेलबुट्टी कोरून दिली. तो त्याचा मजविषयींचा सद्भाव होता; आपल्या सफळ कृतीचा आनंद होता; त्याच्या प्रसन्न हृदयाचें तें काव्य होतें. याचें नांव खरी कला. कारागिरांना पकडून आणून व काम चुकल्यास हात कापून टाकण्याची किंवा डोकें उडविण्याची भीति घालून तयार करविलेल्या वस्तु म्हणजे कांहीं कला नव्हे. कारागीर ही माणसेंच असतात. त्यांनाही हृदय असतें, त्यांनाही मुलेंबाळें असतात, त्यांच्यावरहि भावनांचा ताबा असतो. कोमल किंवा उदात्त भावनांच्या प्रभावांत येऊन प्रसादरूपानें ते जें कांहीं देतात ती कला.

प्रश्न:—आज स्त्रियांना जें शिक्षण मिळतें तें आपण म्हणतां त्या आदर्शांकडे घेऊन जाणारें नाहीं काय ?

उत्तर:—त्याविषयीं मला शंका वाटते खरी. कोणता उद्देश मनांत ठेवून शिक्षण दिलें व घेतलें जातें हाच मुख्य प्रश्न आहे. आजचें शिक्षण रिकामटेकडें जीवन सुशोभित करण्यासाठीं कदाचित् अनुकूल असेलहि, त्यामुळें वैभवाचीं साधनें मिळविण्याची व वापरण्याची शक्ति कदाचित् प्राप्त होत असेलहि; परंतु तें आपल्याहून अधिक वाईट दर्शेंत राहात असलेल्या लोकांची सेवा करण्याची प्रेरणा किंवा कौशल्य मात्र आपल्याला देत नाहीं. यामुळें माझ्या मतें तें व्यर्थ आहे, निष्फळ आहे.

जें सेवाधर्माची दीक्षा देत नसेल त्या शिक्षणांत कांहींच ताकत नाही असें मला वाटतें. पण हा प्रश्न स्वतंत्र आणि व्यापक आहे. 'प्रथम दीक्षा नंतर शिक्षण.' शिकणारा व शिकविणारा या दोघांसाठीं हें मुख्य सूत्र आहे.

प्रसार करण्यासाठी आपण जातींच्या संघामार्फत कितीतरी दंड ठरविले होते. बाह्य नियंत्रण व तेहि निर्वीर्य ! त्याचा परिणाम चांगला थोडाच होणार ? माझा मुलगा जर एकाद्वे व्रत घेण्याची गोष्ट बोलूं लागला तर मी एकदम त्याला तसें करूं देईन काय ? त्याला मी पूर्णपणें ओळखत असतो. त्याच्या शक्तीचा अंदाज पाहूनच मी त्याला नियम करूं देईन. आपण जेव्हां नियम करीत असतो तेव्हां एकमेकांच्या शक्ति-अशक्तीचा योग्य विचार जर आपल्या ठिकाणीं असेल तर तुम्ही म्हणतां तसा प्रसंगच येणार नाही. आज गिरणीमालक आणि मजूर जें सहकार्य करतात तें फक्त काम आणि पगार यांच्यापुरतेंच मर्यादित असतें. जुन्या खानदानी कुटुंबांत तीनतीन पिढ्यांपर्यंत काम करणारे नोकर घरचेच होऊन जात. त्यांचें सहकार्य जीवनव्यापी असे. जर मालक आडमार्गानें जाऊं लागला तर त्याची कानउघाडणी करण्यास नोकर मार्गेपुढें पहात नसे. कारण घरच्या अब्रूचा प्रश्न मालकांइतकाच नोकरांनाहि स्वतःचा वाटत असे. आज आपण जितक्या मोठ्या प्रमाणावर सहकार्य करीत आहोंत तितक्या मोठ्या प्रमाणावर जीवनव्यापी सहकार्य करणें शक्यच नसतें. हृदय जितकें विशाल असेल तितकेंच सहकार्य झालें पाहिजे. त्याहून जास्त नाही.

प्रश्न:—आत्मिक उन्नतीचा जो इतका उपदेश आणि घोष केला जातो तो अस्थानीं नाही काय ? आत्मिक उन्नतीची कदर करणारे लोक समाजांत नेहमीं फारच थोडे असतात. त्यांनीं खुशाल आत्मिक उन्नतीसाठीं धडपड करावी. पण सर्वसामान्य जनतेला आत्मिक उन्नति ही काय चीज आहे हेंच समजत नाही. तिला फक्त व्यवहार माहित असतो.

उत्तर:—हा प्रश्न आजच्या माणसांचा आहे. भविष्याविषयीं या लोकांच्या हृदयांत श्रद्धा असत नाही. ते असें समजतात कीं जग हें असेंच्या असेंच राहणारें आहे. म्हणूनच मी म्हटलें आहे कीं आत्मिक उन्नति हा उद्यांचा प्रश्न झालेला आहे. आणि आजच्या जगांत ज्यांच्या-

वर कांहीं विशेष जबाबदारी नाही अशा वर्गाच्या मार्फतच—म्हणजे स्त्रिया, अशिक्षित शेतकरी, आणि मागासलेल्या जाति यांच्याद्वारेच—उद्यांचा प्रश्न सुटणार आहे. सुशिक्षित आणि विद्वान् लोकच आत्मिक उन्नतीचा प्रश्न समजू शकतात अशी जर आपली कल्पना असेल तर ती चुकीची आहे. पैसा आणि पांडित्य यांत गर्क झालेल्या लोकांपेक्षा सामान्य गरीब वर्गातील लोकच आत्मिक उन्नति साधण्याची अधिक श्रद्धा बाळगतात. आपल्या सगळ्या साधुसंतांचा हाच अनुभव आहे. अशिक्षित तेवढे सगळे असंस्कारी असतात असे मुळीच नाही. येशू ख्रिस्ताने कांहीं उगीच म्हटलें नव्हतें कीं ‘ एकाद्या वेळेस उंट देखील सुईच्या नेढ्यामधून आरपार निघून जाईल. पण श्रीमंत माणूस स्वर्गाच्या दरवाजांतून आंत शिरणें काठिण आहे. ’

प्रश्न:—ताजमहाल व विजयनगरच्या मंदिरांविषयी ज्या पद्धतीने आपण बोललांत त्यायोगें आपण कलेचा अपमान केला नाही काय ?

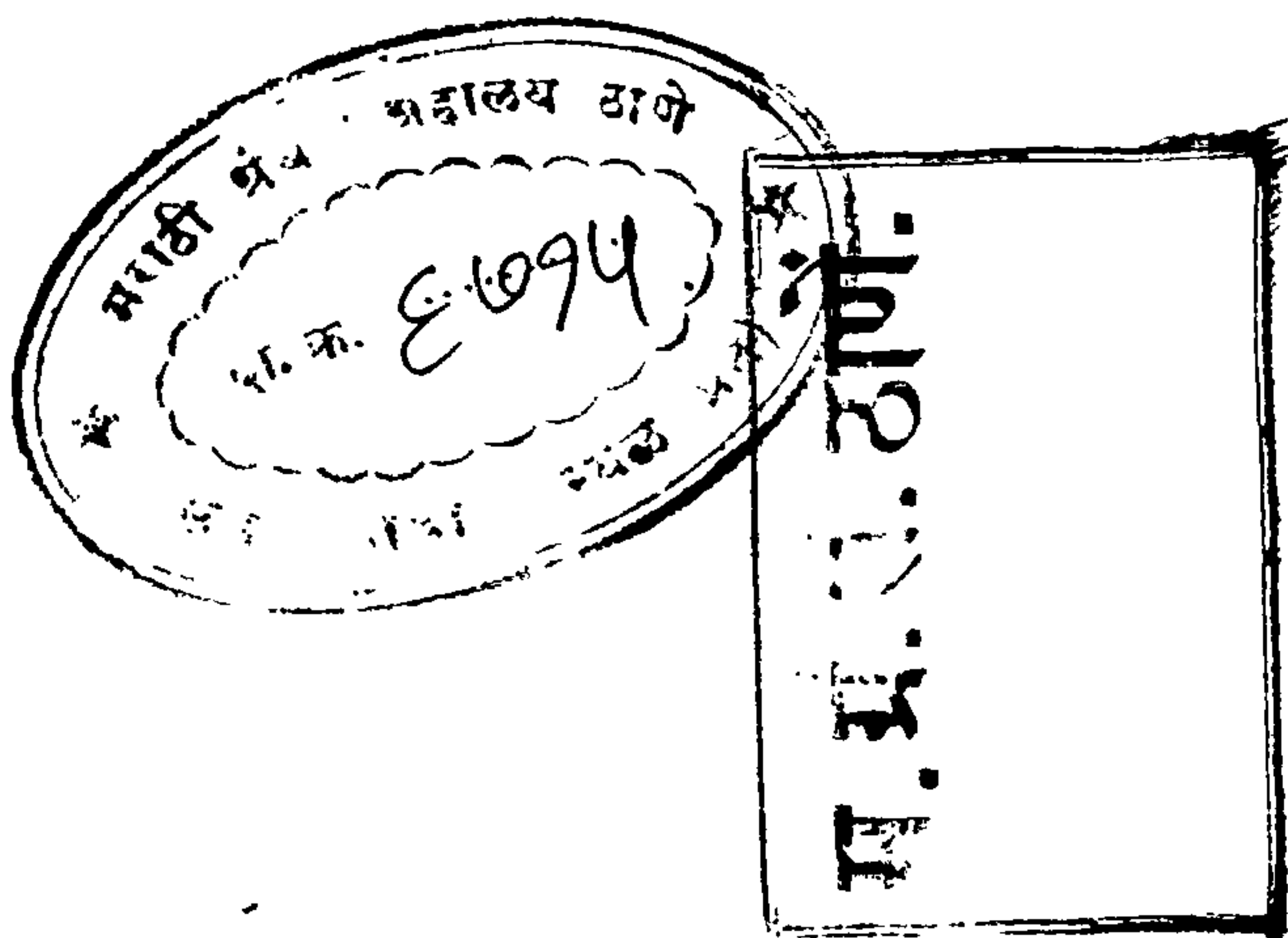
उत्तर:—कला ही कांहीं माझी आराध्यदेवता नव्हे. मनुष्य जर माणुसकी घालवून बसून कलेचा विकास करूं लागेल तर ती कला नसून मायावी रूप धारण करणारी राक्षसीण आहे असें समजलें पाहिजे. मी मानवतेचा उपासक आहे. समाजकल्याण हें माझ्या दृष्टीनें जास्त महत्त्वाचें आहे. कलेवर माझी रूप श्रद्धा आहे. खरी कला मानवतेचा विकास करणारी असते; धर्मास मदत करणारी असते, हृदयांतील शुभ भावनांचें उद्बोधन करणारी असते. कलेसाठीं कला, फक्त कला, सदाचाराशीं काडीमोड करणारी कला ही कुलटा आहे. कला ही कारागिराचें समाधान व संतोष यांमधून उत्पन्न झालेली असली पाहिजे. मजूर संस्कारी असेल, त्याच्या निष्पाप जीवनामधून त्याला आनंद मिळत असेल, स्वतः एखादी उपयुक्त वस्तु निर्माण करून तो संतुष्ट झालेला असेल अशा वेळीं तो जो आपला आनंद, उल्हास त्या वस्तूंवर मुद्रांकित करतो त्याला कला असें म्हटलें जातें. एकदां मला एक बंदूक हवी होती. वडिलांनीं परवाना काढून ठेवला होता. सावंतवाडीच्या

एका कारागिराकडून आम्ही बंदूक बनवून घेतली. मी रोज त्या कारागिराजवळ जाऊन बसे; टक लावून त्याचें काम पाही आणि वेळे-वाकडे प्रश्न विचारी. अखेर एकदांची बंदूक तयार झाली. मी नेमबाजी करण्यास उतावळा झालों होतों पण तो कारागीर म्हणाला, आजच्या दिवस ही येथें ठेवा, मी हिच्यावर वेलबुडी काढून देतो. उद्यां येऊन घेऊन जा. मी म्हणालों, “पण तुम्ही त्याबद्दल जास्त पैसे द्याल ना !” तो म्हणाला, “अहो असें काय बोलतां ? तुम्ही इतके दिवस माझ्या येथें येऊन बसत होतां, माझ्या हातच्या कारागिरीची थोडीशी आठवण तुमच्या हातांत राहिली तर तें बरें नाहीं का ?” त्यानें बंदुकीच्या लोखंडी पडीवर मोठी मजेदार वेलबुडी कोरून दिली. तो त्याचा मजविषयींचा सद्भाव होता; आपल्या सफळ कृतीचा आनंद होता; त्याच्या प्रसन्न हृदयाचें तें काव्य होतें. याचें नांव खरी कला. कारागिरांना पकडून आणून व काम चुकल्यास हात कापून टाकण्याची किंवा डोकें उडवि-विण्याची भीति घालून तयार करविलेल्या वस्तु म्हणजे कांहीं कला नव्हे. कारागीर ही माणसेंच असतात. त्यांनाही हृदय असतें, त्यांनाही मुलेंबाळें असतात, त्यांच्यावरहि भावनांचा ताबा असतो. कोमल किंवा उदात्त भाव-नांच्या प्रभावांत येऊन प्रसादरूपानें ते जें कांहीं देतात ती कला.

प्रश्न:—आज स्त्रियांना जें शिक्षण मिळतें तें आपण म्हणतां त्या आदर्शांकडे घेऊन जाणारें नाहीं काय ?

उत्तर:—त्याविषयीं मला शंका वाटते खरी. कोणता उद्देश मनांत ठेवून शिक्षण दिलें व घेतलें जातें हाच मुख्य प्रश्न आहे. आजचें शिक्षण रिकामटेकडें जीवन सुशोभित करण्यासाठीं कदाचित् अनुकूल असेलहि, त्यामुळें वैभवाचीं साधनें मिळविण्याची व वापरण्याची शक्ति कदाचित् प्राप्त होत असेलहि; परंतु तें आपल्याहून अधिक वाईट दर्शेंत राहात असलेल्या लोकांची सेवा करण्याची प्रेरणा किंवा कौशल्य मात्र आपल्याला देत नाहीं. यामुळें माझ्या मतें तें व्यर्थ आहे, निष्फळ आहे.

जें सेवाधर्माची दीक्षा देत नसेल त्या शिक्षणांत कांहींच ताकत नाही असें मला वाटतें. पण हा प्रश्न स्वतंत्र आणि व्यापक आहे. 'प्रथम दीक्षा नंतर शिक्षण.' शिकणारा व शिकविणारा या दोघांसाठी हें मुख्य सूत्र आहे.

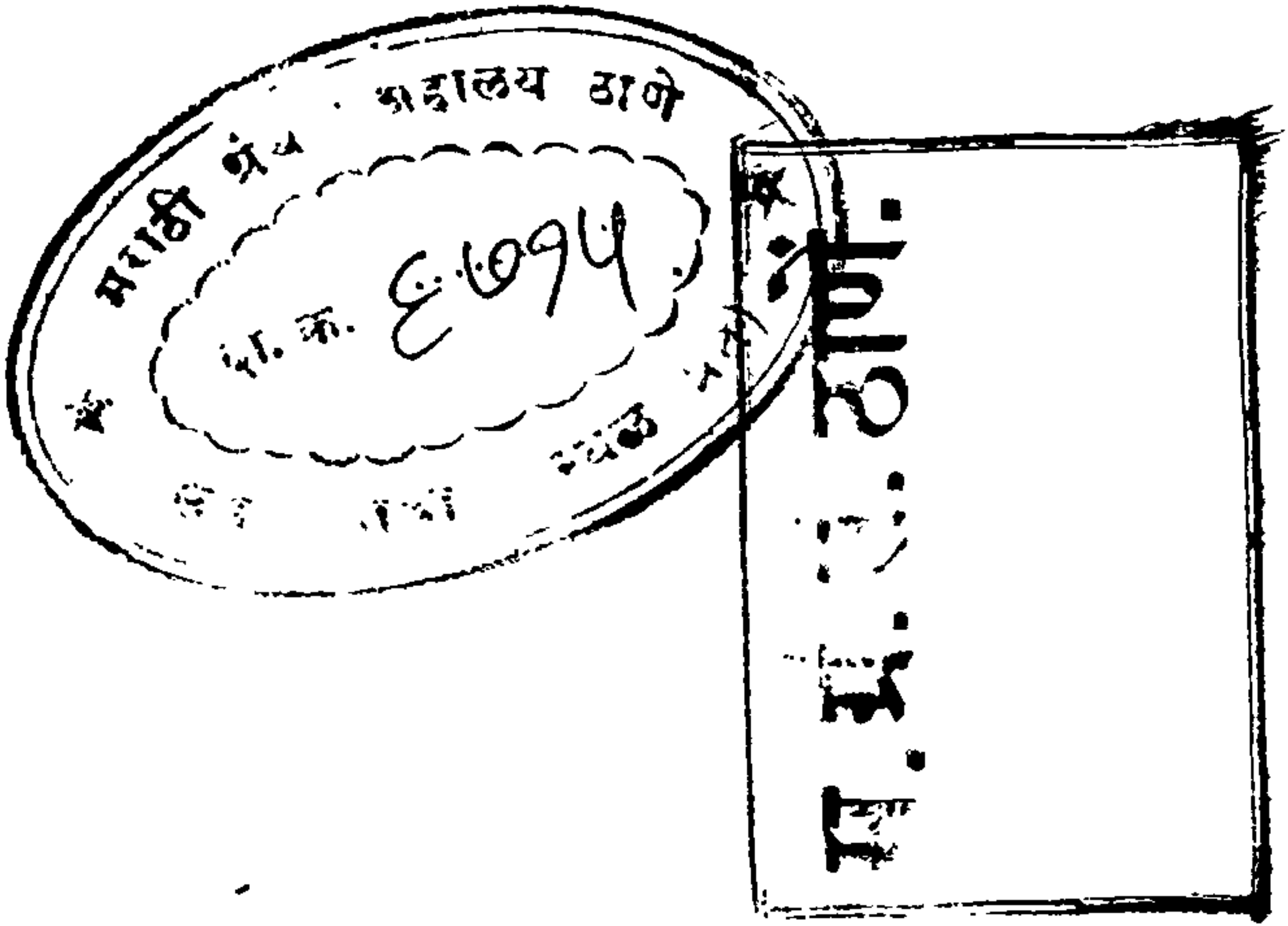

एका कारागिराकडून आम्ही बंदूक बनवून घेतली. मी रोज त्या कारागिराजवळ जाऊन बसे; टक लावून त्याचें काम पाही आणि वेडे-वाकडे प्रश्न विचारी. अखेर एकदांची बंदुक तयार झाली. मी नेमबाजी करण्यास उतावळा झालों होतों पण तो कारागीर म्हणाला, आजच्या दिवस ही येथें ठेवा, मी हिच्यावर वेलबुडी काढून देतो. उद्यां येऊन घेऊन जा. मी म्हणालों, “पण तुम्ही त्याबद्दल जास्त पैसे घ्याल ना !” तो म्हणाला, “अहो असें काय बोलतां ? तुम्ही इतके दिवस माझ्या येथें येऊन बसत होतां, माझ्या हातच्या कारागिरीची थोडीशी आठवण तुमच्या हातांत राहिली तर तें बरें नाहीं का ?” त्यानें बंदुकीच्या लोखंडी पट्टीवर मोठी मजेदार वेलबुडी कोरून दिली. तो त्याचा मजविषयींचा सद्भाव होता; आपल्या सफळ कृतीचा आनंद होता; त्याच्या प्रसन्न हृदयाचें तें काव्य होतें. याचें नांव खरी कला. कारागिरांना पकडून आणून व काम चुकल्यास हात कापून टाकण्याची किंवा डोकें उडवि-विण्याची भीति घालून तयार करविलेल्या वस्तु म्हणजे कांहीं कला नव्हे. कारागीर ही माणसेंच असतात. त्यांनाही हृदय असतें, त्यांनाही मुलेंबाळें असतात, त्यांच्यावरहि भावनांचा ताबा असतो. कोमल किंवा उदात्त भावनांच्या प्रभावांत येऊन प्रसादरूपानें ते जें कांहीं देतात ती कला.

प्रश्न:—आज स्त्रियांना जें शिक्षण मिळतें तें आपण म्हणतां त्या आदर्शांकडे घेऊन जाणारें नाहीं काय ?

उत्तर:—त्याविषयीं मला शंका वाटते खरी. कोणता उद्देश मनांत ठेवून शिक्षण दिलें व घेतलें जातें हाच मुख्य प्रश्न आहे. आजचें शिक्षण रिकामटेकडें जीवन सुशोभित करण्यासाठीं कदाचित् अनुकूल असेलहि, त्यामुळे वैभवाचीं साधनें मिळविण्याची व वापरण्याची शक्ति कदाचित् प्राप्त होत असेलहि; परंतु तें आपल्याहून अधिक वाईट दर्शेंत राहात असलेल्या लोकांची सेवा करण्याची प्रेरणा किंवा कौशल्य मात्र आपल्याला देत नाहीं. यामुळे माझ्या मतें तें व्यर्थ आहे, निष्फळ आहे.

जें सेवाधर्माची दीक्षा देत नसेल त्या शिक्षणांत कांहींच ताकत नाही असें मला वाटतें. पण हा प्रश्न स्वतंत्र आणि व्यापक आहे. 'प्रथम दीक्षा नंतर शिक्षण.' शिकणारा व शिकविणारा या दोघांसाठीं हें मुख्य सूत्र आहे.

पटते का ?

१३

खरी संपत्ति म्हणजे माणसाचें शारीरिक व मानसिक आरोग्य हेंच होय किंवा याहून पुढें जाऊन असें म्हणतां येईल कीं श्रद्धा हीच संपत्ति आहे.

पण व्यवहारांत संपत्तीचा अर्थ असा होत नाही. ज्या वस्तूंची देवाण-घेवाण होऊं शकते तीच संपत्ति होय असें व्यवहारांत समजलें जातें. तेथेंहि खरी संपत्ति म्हणजे काय याविषयीं पुष्कळ घोटाळा माजून राहिलेला आहे. मनुष्य जर सरळ सरळ विचार करून पाहील तर त्याला असें आढळून येईल कीं आहार आणि दररोजच्या उपयोगांतील वस्तु हीच खरी संपत्ति आहे. इतर कशालाहि संपत्ति असें म्हणतां येणार नाही. त्यांतहि आहार हाच संपत्तीचा मुख्य भाग आहे. ईश्वराच्या कृपेनें आहार ही दीर्घकाळ टिकणारी वस्तु नाही. साठवून ठेवलेलें धान्य सडून जातें. यामुळें जितकें कांहीं उत्पन्न होईल तें सर्व कोणी ना कोणी खाऊन टाकल्याशिवाय

गत्यंतर नसतें. आहाराचा जर अमर्याद आणि निरंतर संग्रह होऊं शकत असेल तर संपत्तीचा संग्रह शक्य आहे असें म्हणतां येईल.

पैसा ही कांहीं खरी संपत्ति नव्हे. आणि जी वस्तु संपत्ति नाही तिचा संग्रह करण्यानें संपत्तीचा संग्रह होत आहे असें कसें म्हणतां येईल ? एकाद्या संस्थेच्या सभेत जर सभासद हजार राहणार नाहीत आणि आपापल्या नांवांचीं काडें धाडून देतील तर ती संस्था किंवा तो समाज चालूं शकेल काय ? पण आपण पैशाला संपत्ति समजून एक मोठें थोतांड माजविलें आहे. खरें पाहिल्यास पैसा हें एक प्रकारचें कर्ज आहे. किंवा दुसऱ्याकडून परिश्रम मागण्याची ती सत्ता आहे. ही सत्ता ईश्वरानें निर्माण केलेली नाही. न्यायबुद्धीनेंही निर्माण केलेली नाही. तर सरकारच्या हातांत असलेल्या जबरदस्तीची ती सत्ता आहे. या ना त्या प्रकारें आपल्यावर सरकारचें राज्य चालत असतें. म्हणूनच पैशांत जोर असतो. ज्या दिवशीं मनुष्यजात खरोखर अराजक होईल त्या दिवशीं पैशाची किंमत आपोआप नष्ट होऊन जाईल. तेव्हां मात्र नाणीं हीं मुलांचीं खेळणीं बनतील. त्या निरर्थक वस्तूंचा संग्रह समजदार लोक मुळींच करणार नाहीत. नाणीं नसतील, पैसे नसतील, तर गरीब-श्रीमंत, लहान-मोठे वगैरे भेदही नाहीसे होतील. आणि सर्वजण सुखी होतील.

युरोपांतील कित्येक शहाण्या व समाजहितैषी लोकांचे विचार वर सांगितल्याप्रमाणें आहेत. आणि त्याप्रमाणें ते सगळ्या समाजाची व्यवस्था बदलण्याचा प्रयत्न करीत आहेत. आपण हीच गोष्ट अपरिग्रहव्रत पसंत करून स्वीकारली आहे. अपरिग्रहव्रताचा अर्थ जर समजत असेल तर वरील म्हणणें समजणें अवघड जाणार नाही.

दोन गांवांचा प्रवास

१४

उत्तरसंडा—

उत्तरसंडा येथील राष्ट्रीय विनयमंदिराच्या वार्षिक समारंभासाठी मी तेथे गेलों होतो. समारंभ उत्तम प्रकारे पार पडला. तेथे खादी प्रचार होईल आणि कांहीं स्वयंसेवकहि तयार करतां येतील अशी मला आशा वाटत होती. अहमदाबादेस जेव्हां हुल्लड झाली होती तेव्हां अहमदाबाद-विषयी सहानुभूति बाळगणाऱ्या कांहीं लोकांनी उत्तरसंडा व नरसंडाच्या आसपासचे रेल्वेचे रूळ उखडून टाकले होते. हें कृत्य निषेध करण्या-लायक होतें खरें परंतु त्या वेडेपणांत देखील अहमदाबादविषयी सहानुभूति ही होतीच. खेडा जिल्ह्याच्या लढ्यांतहि उत्तरसंडानें भाग घेतला होता. म्हणून यावेळीं परदेशी कापडाविरुद्धच्या चळवळींत उत्तरसंडा विशेष भाग घेईल अशी अपेक्षा बाळगणें कांहीं जास्त नव्हतें. परंतु तेथे गेल्यानंतर जी स्थिति पाहण्यांत आली त्यावरून तेथे निरोधनाचें नांव-

सुद्धां काढण्याची हिम्मत झाली नाही. ज्या गांवांत दुफळी असेल तेथे जरी स्वयंसेवक मिळाले तरी निरोधनाचें काम कसें हातीं घेतां येईल ? ज्या गांवांत आपापसांत दिलसफाई नसेल त्या गांवांत निरोधनाचें कार्य चालवतांच कामा नये. निरोधन हा एक अवघड इलाज आहे. अनुकूल परिस्थिति असेल तरच तो योग्य प्रकारें वापरतां येईल. गांवांत फाटाफूट असेल तर कार्यकर्त्यांनीं आपली शक्ति परदेशी कापडाविरुद्ध निरोधन करण्यांत वापरण्याऐवजीं गांवांतील दुफळी नाहींशी करण्यांतच खर्च केली पाहिजे. गांवाची आवक व गांवाची शक्ति वाढविण्यासाठीं तिचा उपयोग करण्यांत आला पाहिजे, ऐक्य कमी करण्यासाठीं नव्हे.

कोणत्याहि गांवांत शक्तिशाली आणि प्रतिष्ठित असे सर्वच लोक काम करणारे असतात तोपर्यंतच त्या गांवांत ऐक्य नांदतें. एकमेकां-विषयीं आदर असेल, तर सर्वांनीं मिळून कार्य करावें, तसा आदर नसेल तर वेगवेगळें राहून काम करावें. पण प्रत्येकानें कांहीं ना कांहीं सार्वजनिक काम हें केलेंच पाहिजे. तसें न झाल्यास काम करणाऱ्यामध्ये सत्तेचा मद येतो. आणि रिकामटेकड्या लोकांच्या मनांत मत्सर किंवा हेवा उत्पन्न होतो. हा सर्वसामान्य नियम आहे. उत्तरसंडाची बाब अगदीं येथपर्यंत येऊन ठेपली आहे असें मला म्हणावयाचें नाही. कारण एक रात्र राहून साऱ्या वातावरणाची पारख करण्याची विलायती प्रवाशांची शक्ति माझ्यांत नाही. मला एवढेंच म्हणावयाचें आहे कीं जेथें दुफळी असेल तेथें काम होणार नाही; किंवा हुना खरें बोलावयाचें म्हणजे काम उलट बिघडेलच.

अशा स्थितींत तेथील जुन्या भांडणांपासून मुक्त राहिलेल्या तरुणांनीं—जर त्यांच्यांत नवा आदर्श स्फुरला असेल तर—हें नवीन काम हातीं घेतलें पाहिजे. तरुणांनीं शाब्दिक टीका करण्यापासून कांहीं फायदा नाही. नव्या पद्धतीनें, नव्या आदर्शाप्रमाणें समाजसेवा करूनच ते समाजाला जुन्या भानगडीतून वर काढूं शकतील. त्यांच्या हातून चुका होण्याचा संभव आहे. पण सराव नसल्यामुळें झालेल्या चुका इतकेंसें

नुकसान करीत नाहीत. दुफळीमुळेच खरे नुकसान होतें. शाळेच्या उत्सवाच्या प्रसंगी नडियादहून. श्री. गोकुळदासभाई आले होते. त्यांनी दुफळीचीं कारणें शोधून काढून तीं दूर करण्याचा प्रयत्न सुरू केला आहे. ते या शुभ प्रयत्नांत यशस्वी होतील अशी आशा आहे. मात्र जे लोक आज सार्वजनिक कार्य करीत आहेत त्यांच्याकडून त्यांना भरपूर मदत मिळाली पाहिजे.

ओड—

उत्तरसंडाहून आम्ही ओडला गेलों. भालेजहून ओडपर्यंतच्या बैल गाडीच्या प्रवासांत मोठमोठीं वडाचीं झाडे आणि त्या झाडांभोंवतालचे पार पाहून मनांत अनेक विचार आले. जुन्या काळच्या समाजसेवेचे ते अवशेष आहेत. जेथे चार रस्ते मिळतात तेथे मोठे झाड लावणें, त्याच्याभोंवतीं पार बांधणें, रस्त्यांवर पाणपोई घालणें, जेथे पाणी मिळत नसेल अशा ठिकाणीं विहिरी बांधविणें आणि गांवामध्ये पक्ष्यांसाठीं उंच चबुतरे किंवा खुलीं खुराडीं बांधविणें, यात्रेच्या रस्त्यावर धर्मशाळा बांधणें, तीर्थक्षेत्राच्या ठिकाणीं अन्नछत्रें घालणें हे सर्व जुन्या पद्धतीच्या समाजसेवेचे प्रकार होत. या प्रकारांत सामाजिक जीवन अधिक सुखकर आणि संतोषकारक व्हावें व भूतदयेस वाव मिळावा एवढाच उद्देश असे. जीवनांत 'सुधारणा' करण्याचा विसाव्या शतकांतील विचार त्यांत नसे.

वर वर्णिलेल्या प्रकारांत जनतेला किती असाधारण आनंद मिळतो तें त्या ठिकाणीं केलेल्या कारागिरीमधून व्यक्त होतें. एक बावडी म्हणजे बांधकामाचा एक उत्कृष्ट नमुना ! तलावाचा घाट, चबुतऱ्याची छत्री, पाण्याचीं भांडीं ठेवण्याची कोरीव काम असलेली जागा, वगैरे ठिकाणींही जनतेची कला आणि रसिकता व्यक्त होते.

नफ्याचाच विचार करणाऱ्या आणि जगाला सुधारूं पाहणाऱ्या या चालूं युगांत कलेला स्थानच नाही. जुन्या वस्तूंचा नव्या पद्धतीनें नवीन उपयोग करण्याकडे या युगाची दृष्टि आहे.

ओडचें राष्ट्रीय विनयमंदिर (हायस्कूल) एका जुन्या व विशाल धर्मशाळेंत आहे. बडोद्याहून डाकोरला जाण्याच्या यात्रेच्या रस्त्यावर हें गांव असल्यामुळें पूर्वीं कोणीतरी धर्मपरायण व्यक्तीनें ही धर्मशाळा बांधविली आहे. आज तिचा उपयोग ओडमधील मुलांना राष्ट्रीय शिक्षण देण्यासाठीं होत आहे. आणि थोड्याच दिवसांत खादीचा कारखाना चालविण्यासाठींहि तिचा उपयोग होण्याचा संभव आहे. म्हणजे धर्मशाळा जाऊन ती स्वदेशी धर्माची राष्ट्रीय शाळा बनली आहे.

योजक असेल तर जुन्या भांडवलामधून आपण कितीतरी नवीन नवीन साधनें तयार करूं शकतो. मात्र गांवांत एकोपा असेल आणि आपली योजना जनतेच्या हिताची असेल तरच हें होणें शक्य आहे.

शाळेंतील बहुतेक सर्व विद्यार्थी सूत कांतूं शकतात. कांहीं विद्यार्थ्यांचें सूतहि बारीक व सुंदर होतें. शाळेंत पिंजण काम दाखल झाल्यानें शाळेची व गांवची एक मोठी अडचण दूर झालेली आहे. तरी पण चरख्याकडे जास्त लक्ष्य देण्याची जरूर आहे.

ओडमध्ये विनयमंदिर एकच आहे. कुमारमंदिरें (प्राथमिक शाळा) मात्र दोन आहेत. एक राष्ट्रीय म्हणजे विनसरकारी व दुसरें सरकारशीं संबंध असणारें. या शाळांमधील संबंध कसे काय आहेत हें जाणण्यासाठीं मी विद्यार्थ्यांना कांहीं प्रश्न विचारले. त्यावरून असें दिसून आलें कीं विद्यार्थ्यांमध्ये एकमेकांविषयीं द्वेष नाहीं खरा, पण एकमेकांना चिडविण्याचे प्रयत्न मात्र होत असतात. ‘सरकारी शाळेंत जाणाऱ्या मुलांना तुम्ही काय म्हणतां ?’ असा प्रश्न विचारतां एका लहान मुलानें स्पष्टपणें सांगितलें, “ सरकारी शाळेंत जाणाऱ्या मुलांना मी म्हणतो कीं ‘तुम्ही धेडांच्या शाळेंत जातां ? ’ ” या एकाच उत्तरांत आपला दोन प्रकारचा दुबळेपणा दिसून येतो. स्वराज्य सर्वांसाठींच आहे. सहकारी (सरकारशीं सहकार्य करणारे) लोकांसाठींहि आहे व अंत्यजांसाठींहि आहे. म्हणून आपल्याकडून कोणाचाहि तिरस्कार होतां कामा नये, ही गोष्ट विद्यार्थ्यांना समजाविणें कांहीं अवघड गेलें नाहीं. कित्येक विद्या-

थर्यांची उत्तरे त्यांची स्वतःची नव्हती. असहकाराच्या मार्गाचा अवलंब करणाऱ्या विद्यार्थ्यांचे विचार कसे असले पाहिजेत ते जाणून त्याप्रमाणे ते विचार करीत व आपले विचार बोलून दाखवीत. पण त्यांची शुद्धताच त्यांचा पोकळपणा दाखवून देत होती. आंतरिक आदराच्या जागी ज्याप्रमाणे बाह्य शिष्टाचार येऊन बसतो तशांतलाच हा प्रकार आहे. लहान वयांत विद्यार्थ्यांमध्ये अशा प्रकारची कृत्रिमता येणे ही दुःखाची गोष्ट आहे. विद्यार्थ्यांमध्ये प्रसन्नता आहे. त्यांना संस्कार मिळाल्यास ते रूप उन्नति करतील.

ओडच्या पांचसहा कापड व्यापाऱ्यांना भेटल्याने मला पुष्कळच गोष्टी समजून आल्या. परदेशी कापड विकून त्यावर मिळणारे कमिशन खाण्यांतच ज्यांची वाणिज्यवृत्ति समाप्त होते त्यांची किंमत किती उतरलेली असते याची यथायोग्य कल्पना येथे आली. विदेशी कापडाचा व्यापार देशास नुकसानकारक आहे ही गोष्ट सर्वजण मान्य करीत होते. आमचा नव्वद् टक्के व्यापार स्वदेशी कापडाचा आहे असे ते सांगत होते पण बाकी दहा टक्के व्यापार जोंपर्यंत दुसरे कोणी येऊन त्यांच्याहातून काढून घेणार नाही तोपर्यंत तो सोडण्याची हिम्मत त्यांच्याने होत नव्हती. याविषयी विचार करण्याचे त्यांनी आश्वासन दिले. इतकेच नव्हे तर त्यांच्या दुकानावर निरोधन झाले तरीही त्यांना त्याबद्दल वाईट वाटणार नाही याचीहि त्यांनी खात्री दिली ! परदेशी कापडाचा व्यापार बंद झाला तर ते तो सोडणार आणि पुन्हां सुरू झाल्यावर सुरू करणार ! बाकी ' देश-सेवेसाठीं तुम्ही जे काम करीत आहांत ते छान आहे, पुण्याचे आहे, सर्वांच्या लाभासाठीं आहे, त्यांत तुमचा स्वार्थ नाही '—वगैरे वगैरे !

एक दोघांनीं यानंतर पुन्हां परदेशी कापड न आणण्याची प्रतिज्ञा घेण्याची तयारी दर्शविली. पण लागलीच एका वृद्ध गृहस्थांनीं सांगितले की ' हे चोर आहेत; आज प्रतिज्ञा घेतील आणि उद्यां ती प्रतिज्ञा मोडून परदेशी माल घेऊन येतील. ' कापड व्यापाऱ्यांत परदेशी कापडाच्या व्यापाराचा मोह आहे हे मला माहित होते पण वचनाच्या सच्चाईवरच

ज्यांचा व्यापार चालत असतो असे व्यापारी सुद्धा प्रतिज्ञा मोडून फसवू शकतात आणि तेहि व्यापारप्रधान अशा गुजरातेत—याची मला कल्पना नव्हती पण त्यांच्याच जात भाईने उघडपणे तसे सांगितल्यामुळे खरे न मानण्यासहि जागा राहिली नव्हती.

ओडहून परत येत असतां एका अशिक्षित माणसाने आपल्या मनांतील मळमळ मजपुढे ओकली. तो म्हणाला, 'ओडमध्ये खादी वापरली जाते एवढ्यावरून तेथील लोक शुद्ध झाले असें तुम्हीं समजतां काय ? लोक खादी वापरतात हे ठीक आहे. पण खादी वापरणाऱ्याने अनाचार सोडून दिला आहे असें कांहीं नाही.' ओडच्या आनंददायक आठवणींबरोबर हीं वाक्ये मनास लागून राहिलीं. मनांत विचार आला की त्या अशिक्षित माणसाने फक्त ओडचीच स्थिति वर्णिलेली नाही तर ती सगळ्या देशाची स्थिति आहे. त्याचबरोबर मनांत हाहि विचार आला की खादीच्या पोषाखाबरोबर अंतःकरणाच्या शुद्धतेचीहि अपेक्षा जनता बाळगते हा कांहीं सामान्य लाभ नाही.

श्री. छोटालाल व्यास यांच्या आग्रहाच्या आमंत्रणावरून मी उमरेठला गेलों. तेथील राष्ट्रीय शाळेच्या जयंतीचा उत्सव होता. हा जयंतीउत्सव दिवाळीच्या सुटीत आल्याने विद्यार्थ्यांची संख्या फारच थोडी होती. जे थोडे विद्यार्थी हजर होते त्यांच्यांतहि विशेष उत्साह दिसून येत नव्हता. सकाळच्या प्रार्थनेस उमरेठचे डॉ. केशवलाल त्रिवेदी यांच्या उत्साहामुळे भजनास चांगलाच रंग चढला होता. साधेपणांत किती शोभा आणतां येते आणि साधेपणांत किती पावित्र्य असतें याचें सुंदर प्रदर्शन सकाळच्या प्रार्थनेंत झालें. सूर्योदयापूर्वी स्नान वगैरे करून शुद्ध खादीचीं वस्त्रें परिधान करून जेव्हां स्त्रीपुरुष आणि आबालवृद्ध गोळा होतात तेव्हां किती गंभीर आणि सुंदर वातावरण निर्माण होतें हें पाहण्यासारखें असतें. दोन विद्यार्थ्यांनीं कांहीं सुंदर गाणीं म्हटलीं. 'मी विषयांतील किडा आहे, हे सद्गुरो ! भ्रमरी होऊन तूं मला दंश कर कीं ज्यायोगें तुझें ध्यान करीत करीत मी तदाकार होऊन जाईन ' अशा अर्थाचें गीत

हृदयस्पर्शी होतें. अध्यात्मांत म्हणा, किंवा राजकारणांत म्हणा, आपण मोक्ष इच्छित असतो. तरी पण बंधनकर्त्या पाशाचें टोंक आपण जोरांत पकडून ठेवीत असतो. आपण ईश्वराकडे मोक्ष मागत असतो. पण आपल्या मनांत अशी भीति असते कीं खरोखरीच परमात्मा आपल्याला या बंधनांतून मोकळें तर करणार नाही ना ? आपल्याला मोक्षाची इच्छा आहे पण पारतंत्र्यांत जखडून टाकणाऱ्या बंधनांविषयीं आपल्या मनांत तिरस्कार मात्र अजूनहि निर्माण झालेला नाही. नाहीतर स्वराज्य इच्छिणाऱ्या लोकांत परदेशी कापडाची खरेदी आणि विक्री इतक्या मुक्त-हस्तानें चालली नसती. प्रार्थनेनंतर शिक्षकांशीं थोडीशी आवश्यक चर्चा केल्यानंतर आम्ही उमरेठ पहावयास निघालों.

उमरेठ सारखें लहानसें शहर वसविणाऱ्या मूळ पुरुषानें शहराच्या चारी वेशींवर मंदिरे आणि तलाव बांधण्याची योजना करून शहराची सुखसोय व आपली कीर्ति यांसाठीं उत्तम साधनें निर्माण केलीं आहेत. ज्या देशाची हवा उष्ण आहे तेथें थंडपणा आणण्यासाठीं बागेपेक्षां तलावच जास्त उपयोगी ठरतो. तलाव म्हणजे शहरांतील सर्व लोकांना दररोज एकत्र आणण्याचें साधन. तलावामार्फत आणि मंदिरांच्या द्वारे लोक आपल्यांतील ऐक्याचा दररोज अनुभव घेत असतात. तलावाची स्वच्छता अथवा अस्वच्छता यावरून त्या त्या शहरांतील लोकांच्या संस्कारितेचाहि चांगला परिचय होतो. लोकांमध्ये सार्वजनिक हिताची कळकळ असेल; स्वच्छ, निरोगी आणि कलामय जीवन व्यतीत करण्याचा आग्रह लोकांत असेल आणि लोक सुसंघटित असतील तर त्यांचे तलाव आणि त्यांचीं मंदिरे चांगल्या स्थितींत असतीलच. जेथें तसें नसतें तेथें प्रत्येक तलाव आणि प्रत्येक मंदिर हें जुन्या लोकांच्या कीर्तीचें आणि सध्यांच्या लोकांच्या अपकीर्तीचें मोठेंच स्मारक बनतें.

उमरेठच्या गळ्या आजपर्यंत घाणीसाठीं प्रसिद्ध होत्या, पण उमरेठच्या पुरुषार्थी लोकांनीं अक्षरशः आत्मशुद्धि करण्याचा निश्चय करून थोड्याच दिवसांपूर्वीं गळ्या साफ करण्याचें कार्य सुरू केलें आहे.

खूपच उत्साहांने आणि परिश्रमाने एकामागून एक गल्ली स्वच्छ होत आहे. गल्ल्या साफ करण्याने आपण स्वराज्याची किती सेवा करीत आहोत याची नीटशी कल्पना उमरेठेच्या स्त्रीपुरुषांना कदाचित् आलेली नसेल. आपल्या घरांतील घाण दुसऱ्याच्या दरवाजासमोर रस्त्यांत ओतण्याचा आपल्याला हक्क आहे आणि नियमितपणे घाण करून तो हक्क जागृत ठेवणे हे आपले कर्तव्य आहे असे समजणारेही कांहीं लोक उमरेठेमध्ये निवाले हे ऐकून मला दुःखापेक्षां आश्चर्यच जास्त वाटले.

स्वच्छ होत असलेल्या गल्ल्या मी प्रत्यक्ष पाहून आलों. भिंतीवरील खुणांवरून प्रत्येक ठिकाणी घाणीचा उकीरडा केवढा मोठा असेल याची सहज कल्पना येत होती. कित्येक गल्ल्यांत पुरुषांनी घाणीचे ढीग खोदण्याचे काम केले आणि स्त्रियांनी ते बाहेर फेंकून देण्याचे काम केले. कांहीं अप्रतिष्ठित लोकांनी आपल्या मोरींतील सांडपाणा रस्त्यावर वाटेल तसे सोडण्याचा आपला हक्क राखून ठेवला आहे. उमरेठेचे उत्साही समाजसेवक त्यांचीही सेवा करून त्यांना वश करू शकतील अशी आशा बाळगण्यास बळकट पुरावा आहे. गल्ल्या साफ करणाऱ्या पुरुषांचे व स्त्रियांचे जाहीर अभिनंदन करण्याची संधि मी येथे घेतों.

एकादी सुंदर कल्पना मनांत आल्यानंतर उत्साही आणि हिम्मतवान मनुष्य ती लोकांच्या मनावर ठसवून ती अमलांत आणण्यास समर्थ झाला तर त्याचे जरूर अभिनंदन केले पाहिजे. पण जोंपर्यंत ते काम पुष्कळ काळपर्यंत नियमितपणे चालणार नाही आणि ते कायम चालविण्यासाठी एकादी भक्कम व्यवस्था होणार नाही तोपर्यंत तिला तपश्चर्या किंवा पुरुषार्थ हे नांव देण्यांत येत नाही. सुरतेच्या लोकांनी 'म्युनिसिपल झगड्याच्या रूपाने शहराची आत्मशुद्धि सुरू केली. उमरेठेच्या लोकांनी आपल्या गल्ल्या स्वच्छ करून प्रॅट साहेबाचे टोमणे टाळले. पण जोंपर्यंत ही शहरे आपले बोळ व रस्ते स्वच्छ ठेवण्याची व्यवस्था करणार नाहीत आणि प्रत्येक ठिकाणी स्वच्छतेचा आदर्श ठिकठिकाणी लोकांमध्ये नियमितपणे परिश्रम करण्याची संवय निर्माण करणार

नाहीत तोंपर्यंत स्वराज्याचें काम थोडेंहि झालें आहे असें म्हणतां येणार नाहीं. ज्या रस्त्यावर बसून जातींच लोक जेवणें करतात त्या रस्त्यावर शौचकूपप्रमाणें घाण असणें हा आपल्यावरील सर्वांत मोठा कलंक आहे. तो दूर करण्यासाठीं लोकांमध्ये घाणीविषयीं तिटकारा आणि स्वच्छतेचा आदर्श खालीं उतरवूं न देण्याची चिकाटी निर्माण केली पाहिजे.

गहृयांच्या स्वच्छतेचें हें काम पाहून मला एका नवीन गोष्टीचा साक्षात्कार झाला. ज्याप्रमाणें जात हा समाजाचा एक स्वाभाविक संघ आहे, त्याप्रमाणें आळी हाहि समाजाचा एक स्वाभाविक संघ आहे. ज्याप्रमाणें जात म्हणजे मोठें व्यापक कुटुंब, त्याप्रमाणें आळी म्हणजे एक मोठें घर. ज्याप्रमाणें जात ही राहणीकरणी व विवाहसंबंध यांनीं जोडलेली असते, त्याप्रमाणें आळी ही शेजारधर्म व सार्वजनिक सुखसोयी यांनीं बांधलेली असते. अशान्ततेच्या काळांत एक एक आळी म्हणजे एकेक स्वतंत्र किल्ला असतो जर शत्रु चढाई करून आला आणि जर लोकांत हिंमत असेल तर प्रत्येक आळी स्वतंत्रपणें शत्रूशीं लढूं शकेल.

आज परदेशी कापडाविरुद्ध जो लढा आपण चालविला आहे त्यांत प्रत्येक आळी किल्ल्याप्रमाणें लढूं शकेल. या लढ्यांत शत्रु आपल्या घरांत अंतःपुरापर्यंत आणि देवघरापर्यंत घुसलेला आहे. त्याला हांकून लावून आळ्यांचे दरवाजे त्याचेसाठीं कायमचे बंद करून टाकले पाहिजेत. परदेशी कापडाच्या दुकानावर निरोधन करण्यासाठीं विशेष योग्यता असलेल्या स्वयंसेवकांची सेना तयार करावी लागते. पण आळी-मध्ये देशभक्तीनें पुनीत झालेलीं मुलें व मुलीहि निरोधन करूं शकतात. कुटुंबभावनेनें एकाच आळींत राहणाऱ्या लोकांत दंगा किंवा अत्याचार होण्याचा संभव फारच थोडा असतो. जेथें सर्वजण एकमेकांच्या गृहजीवनाशीं परिचित आणि शेजारसंबंधानें बांधलेले असतात तेथें निष्पाप वृत्तीनें आणलेलें प्रेमाचें दडपण अवघड वाटलें तरी अप्रिय खास वाटत

नाहीं. अहमदाबाद सारख्या मोठ्या शहरांत जेथे आळ्यांचें ऐक्य तुटलेलें आहे तेथें असें काम होणें कठिण आहे; पण इतर ठिकाणीं आळ्यांची आत्मीयता अजून कायम आहे. एक प्रकारें पाहिल्यास जातपेक्षां आळ्या जास्त उत्तम प्रकारें काम करूं शकतात. कारण आळ्यांमध्ये जातीप्रमाणें प्रतिष्ठेचे झगडे असत नाहींत.

मीं असें ऐकलें कीं कांहीं वर्षांपूर्वीं उमरेठमध्ये खादीच्या पगड्या तयार होत असत. आज उमरेठचे असहकारवादी लोक पंजाब आणि जयपूरहून खादी मागवून ती वापरीत असतात. महाविद्यालयांतील एक विद्यार्थी श्री. शंकरलाल हे स्वतः कांतलेल्या सुताचें धोतर नेसले होते; आणि उमरेठच्या श्री. केशवलालनीं चाळीस नंबरचें सूत कांतून त्यांचें धोतर उत्साहानें व अभिमानानें नेसलेलें मी पाहिलें आहे. श्री. केशवलालांचा विचार आहे कीं दोन वर्षांच्या आंत घरांतील सर्व गाद्यागिरद्याचे अभेदेखील घरीं कांतलेल्या सुताचे बनवावयाचे. श्री. केशवलालांचें सूत विणतांना विणकरानें प्रथम खूप कुरकूर केली. दुसऱ्या खेपेचें सूत त्यानें अधिक पसंत केलें आणि आतां तर त्यानें एक माग हातानें कांतलेल्या सुतासाठीं वेगळा राखून ठेवला आहे; विदेशी किंवा गिरणीच्या सुतानें तो त्याला विटाळणार नाहीं.

विणकर स्वतः खादी वापरीत नाहींत ही किती दुःखाची गोष्ट आहे ! उमरेठला मॅचेस्टरच्या विलायती सुताचें हातमागावर कापड बनविण्याचा कारखाना आहे. हें कापड बहुतांशीं पंजाबांत जातें; आणि पंजाबची खादी उमरेठला येते !

उमरेठच्या लोकांत खादीचा वापर खूप वाढला आहे. पण त्या प्रमाणांत अजून चरखे चालूं झाले नाहींत. ही स्थिति चिंताजनक आहे. जर अशीच स्थिति राहिल तर उमरेठमध्ये कधींच स्वावलंबन येणार नाहीं. उमरेठचे लोक खूप उद्योगी आहेत, मेहनती आहेत. उमरेठच्या खेडावाळ ब्राह्मणांचें नांव खूप ऐकण्यांत येतें. उमरेठ मनांत आणील तर नें स्वतांची खादी स्वतःच तयार करूं शकेल. स्त्रियांत आणि पुरुषांत

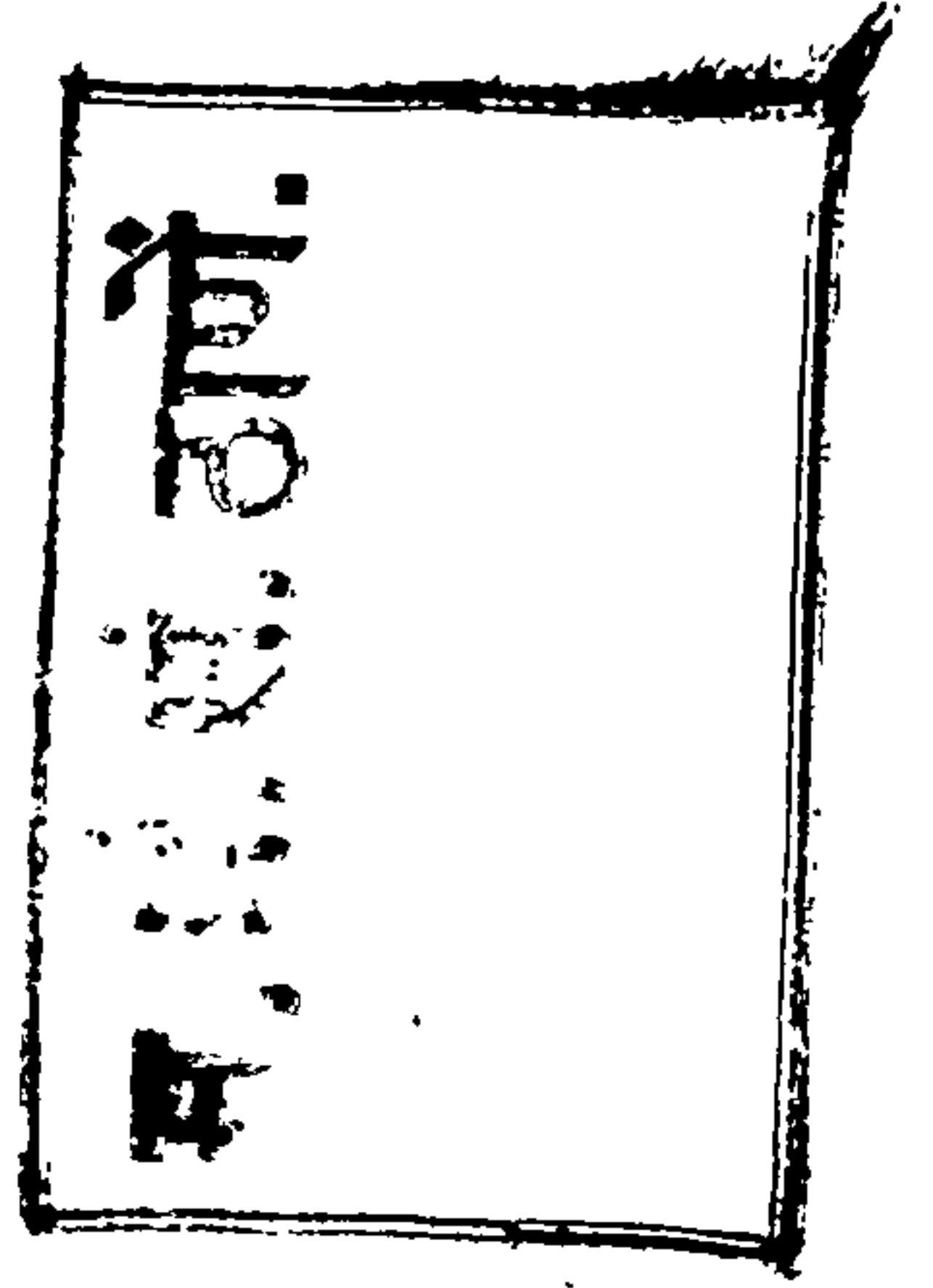
चरखामंडळें स्थापण्याची जरूरी आहे. घरचीं कामें आवरल्यानंतर दुपारच्या वेळीं जर स्त्रिया एके ठिकाणीं जमून सामुदायिकपणें सूत कांततील तर खूप काम होईल. कंटाळाहि येणार नाही. आणि जर त्यांच्यांत कांहीं संस्कारी व्यक्ति असतील तर सूत कांततां कांततां अनेक विषयांची चर्चाहि होईल. ज्ञान आणि शिक्षण हें शाळेंत आणि पुस्तकांच्या द्वारे दिलें जाणें शक्य आहे हा विसाव्या शतकाचा एक भ्रम आहे. पूर्वीपासून इतिहास आणि पुराण, लोककथा आणि वेदांत यांचें ज्ञान आबालवृद्ध स्त्रीपुरुषांना पुरसतीच्या वेळांत श्रौत पद्धतीनेच (पुस्तकाशिवाय—म्हणजे तोंडून निघालेलें, कानानें ऐकून ध्यानांत ठेवण्याच्या पद्धतीनें) दिलें जात आलें आहे. गांवोगांवीं आणि आळीआळींत चरखामंडळें स्थापन झालीं पाहिजेत. आणि त्यांच्याविषयीं देवमंदिराइतकीच श्रद्धा भक्ति निर्माण केली पाहिजे.

संध्याकाळच्या सभेंत खेडा जिल्ह्याचे व गुजरातचे लोकप्रिय पुढारी श्री. अब्बास तय्यबजी यांचें सुंदर व्याख्यान झालें. मुलाप्रमाणें मनाची निर्मळता, तारुण्याचा उत्साह, आणि वृद्धावस्थेचा अधिकार या तीन्हींचें सम्मेलन त्यांच्यांत झालेलें आहे. यामुळें त्यांच्या व्याख्यानाचा परिणाम स्त्रियांवर व सर्वच आबालवृद्धांवर फार चांगला झाला. व्याख्यानांत त्यांनीं सांगितलें कीं 'जे लोक गांधीजींना महात्मा मानतात त्यांचें हें कर्तव्य आहे कीं खादी वापरून गांधीजींना सोडविलें पाहिजे. दारूच्या मोहांत सांपडलेल्या लोकांना वांचविण्यासाठीं ज्याप्रमाणें दारूच्या दुकानावर निरोधन करावें लागतें त्याप्रमाणें परदेशी कापडाचा कैफ ज्यांच्यावर चढलेला आहे अशा लोकांसाठींहि तोच मार्ग स्वीकारण्याची आवश्यकता उत्पन्न झालेली आहे. तुम्ही असें समजूं नका कीं ही चळवळ सुरू केल्यानंतर आम्ही ती सहजासहजी सोडून देऊं. आम्ही ही चळवळ सोडणारहि नाही; आणि तुरुंगांतहि जाणार नाही. सरकारला आम्ही आतां पुरेपूर ओळखूं लागलों आहोंत. पुरुषांना जेऊं घालणें आणि वापरण्यास कपडे देणें हा स्त्रियांचा धर्म आहे. तुम्ही जर यांपैकी

एकच काम केलें आणि दुसरें सोडून दिलें तर तुम्ही स्त्रीधर्माचें अर्धेंच पालन केलें असें म्हणावें लागेल. घरांतील पुरुषांनीं खाणावळींत जेवा-वयास जाणें हें ज्याप्रमाणें स्त्रियांना शोभत नाही त्याप्रमाणें त्यांनीं परदेशी कापड वापरणें हेंहि त्यांना शोभत नाही. परदेशी कापडाचीं दुकानें म्हणजे कापडांच्या खाणावळीच होत. '

सभेनंतर खासगी चर्चेत श्री. अब्बाससाहेबांनीं खेडा जिल्ह्याच्या प्रगतीचा आणि खादीच्या प्रभावासंबंधी आपला अनुभव ऐकविला. खादीमध्ये आत्मशुद्धि आणि साधेपणा हे गुण आहेत. खादी वापरल्यानें ऐषआराम किंवा विलास याविषयींचा विचार कमी होतो. जो खादी वापरतो तो छानछोकीपणा किंवा रंगेलपणा करण्यास थोडा कचरेलच. लहान मुलें देखील आतां समजू लागलीं आहेत कीं खादी वापरल्यानंतर खोटे बोलतां यावयाचें नाही. खादी वापरून उद्धटपणा मुळींच करा-वयाचा नसतो. जो खादी वापरील तो प्रेमानेंच वागेल. खादीमुळे खेडा जिल्ह्यांत स्वच्छतेची देखील कल्पना आणि आग्रह हीं किती वाढलीं आहेत याचीं त्यांनीं उदाहरणें सांगितलीं.

श्री. अब्बाससाहेबांसारखे वयोवृद्ध आणि खानदानी पुरुष जेथें इतकें मोठें काम करीत आहेत तेथें परदेशी कापडावर निरोधन करण्यासाठीं हवे असलेले स्वयंसेवक मिळणार नाहींत अशी कल्पना देखील करवत नाही. गुजरातची खरी परीक्षा फंड गोळा करण्यांत नसून स्वराज्यासाठीं अंगमेहनत करणाऱ्या स्वयंसेवकांचें सैन्य उभारण्यांत आहे.

गुजरातवाहेरील गुजराती

१६

मी जेव्हां गुजरातवाहेरच्या प्रांतांत हिंडतो तेव्हां गुजराती लोक मला अचूक शोधून काढतात व बोलावतात.

तसे पाहिले तर माझे घर कर्नाटकांत आहे. सिंध, बंगाल, संयुक्तप्रांत वगैरे अनेक प्रांतांतहि मी राहिलो आहे. तरीपण मला घर असे गुजरातेंतच मिळाले आहे. मी जेव्हां गुजरातेंत असतो तेव्हां आपण एकाद्या परक्या समाजांत आहोंत अशी कल्पनासुद्धा कधी माझ्या मनास शिवत नाही. म्हणूनच तुम्ही मला येथे बोलावले हे मला अगदी स्वाभाविक वाटले. भूगोलाच्या दृष्टीने जरी आपण तामिळनाडूंत असलो तरी या ठिकाणी मी मनाने गुजरातेंतच आहे. जेथे जेथे मी जातो तेथे तेथे पहिल्याप्रथम मी चौकशी करतो की आपल्या गुजराती मुलांना शिक्षण

ता. २० सप्टेंबर १९३१ रोजी मद्रासच्या
गुजराती स्त्रीपुरुषांसमोर दिलेले भाषण.

देण्याची कांहीं सोय आहे की नाही ? येथे मद्रासेत मुलांच्या शिक्षणाची कांहीं सोय नाही याचे मला कांहीं विशेष वाटत नाही. कारण तुम्ही मुलांच्या शिक्षणाची सोय केलेलीच आहे. मुलांविषयी मी काळजी करीत नाही. ते काय वाटेल तसे शिकतील. तुम्ही मुलांच्या शिक्षणाची सोय आधी केली याबद्दल तुमचे अभिनंदन केले पाहिजे. कारण तुम्ही तुमचे कर्तव्य समजता.

आपण जेव्हा व्यापार करण्यासाठी परदेशांत (परप्रान्तांत) जातो तेव्हा कांहीं गोष्टींकडे आपण विशेष ध्यान दिले पाहिजे. लांब मुदतीसाठी जाऊन रहावयाचे असेल तर आपल्या बायकामुलांना आपल्याबरोबर ठेवलेच पाहिजे. सिंधी लोक कित्येक वर्षेपर्यंत परदेशांत जाऊन राहतात तरीहि आपल्या बायकामुलांना बरोबर नेत नाहीत हे योग्य नाही. गुजराती लोक जेव्हा लांबमुदतीसाठी बाहेर जातात तेव्हा आपले वरदार थाटूनच राहतात. येथेहि तुम्ही आपल्या बायकामुलांना आपल्याबरोबर ठेविले आहे ही फार चांगली गोष्ट आहे. पण येथे स्त्रिया जेव्हा पहिल्याप्रथम येतात तेव्हा नोकरांच्या बाबतीत त्यांना किती त्रास सहन करावा लागत असेल ! येथील भाषेतील एक अक्षरहि त्या जाणत नाहीत. येथील नोकरांवर अगदी बहिष्कार टाका असे माझे म्हणणे नाही पण तुम्ही जेव्हा आपल्या प्रांतांतून इकडे याल तेव्हा आपल्याबरोबर समाजाच्या सर्वच प्रतिनिधींना घेऊन या असे मला सांगायचे आहे. आपण जेथे जाऊ तेथे आपले धर्मोपदेशक कुलीन ब्राह्मण आणि शिक्षण देणारे अध्यापक आपल्याबरोबर असलेच पाहिजेत. परप्रांतांत जातांना जर आपण चारी वर्ण मिळून जाऊ तर आपल्या समाजाची मजबुती आणि बौद्धिक या दोन्ही गोष्टी टिकून राहतील. आपल्या प्रांतांतून जे ब्राह्मण तुम्ही आणाल ते लाडवांचे व दक्षिणेचे भोक्ते, ज्ञानशून्य, व प्रभावशून्य असे भटजी असू नयेत. सगळ्या समाजाच्या नैतिक जीवनाचे जे रक्षक असतील, खरे हित आणि धर्म यांचा मार्ग निर्भयपणे दाखविणारे असतील, धर्मजागृती व धर्मसंस्करण यांचे रहस्य जाणून रुढीत परिवर्तन करण्याची

धमक ज्यांच्या अंगीं असेल अशा तेजस्वी धार्मिकांनाच बरोबर आणलें पाहिजे. समाज लोभांत किंवा भ्रमांत सांपडून विघडत चालला असेल तर त्याची कानउघाडणी करण्याची हिम्मतहि त्या धर्मोपदेशकांच्या अंगीं असली पाहिजे. सारांश ज्याला धर्माविषयीं ज्ञान असेल, ज्याचें जीवन धर्मनिष्ठ असेल, जो धर्माप्रमाणें चालत असेल, मोठेपणामागें लपलेल्या अधर्मालाहि उघडें करून दाखविण्याची हिम्मत ज्याच्या अंगीं असेल असा तेजस्वी धर्मगुरुहि तुमच्या समाजाबरोबर येथें आला पाहिजे. तो तुमचा आश्रित असणार नाही; तर तुमच्या मनांत त्याच्याविषयीं धाक असेल, आदर असेल, कठिण प्रसंगीं त्याची सल्ला घेण्याची इच्छाहि तुमच्या मनांत उत्पन्न होईल.

तुमच्या मुलांसाठीं कमी पगारावर मिळणाऱ्या अर्धशिक्षकांवर तुम्ही संतोष मानतां कामा नये. मुलांसाठीं असे उत्तमोत्तम शिक्षक शोधले पाहिजेत कीं जे बालशिक्षणाव्यतिरिक्त लोकशिक्षणाचेंहि पुष्कळसें काम करूं शकतील.

इतक्या दूर आल्यानंतर गुजरातच्या सार्वजनिक जीवनाशीं असलेला परिचय तुटण्याचा संभव फार ! तो टिकविण्याचा उत्तम उपाय म्हणजे जेव्हां संधि मिळेल तेव्हां तुम्ही गुजरातेंत गेलें पाहिजे आणि गुजरातच्या संस्कारी सेवकांना शक्य असेल तेव्हां येथें बोलावलें पाहिजे. शिवाय येथें गुजराती पुस्तकांचें एक ग्रंथालय तर अवश्य असलेंच पाहिजे. पुस्तकालयाच्या बाबतींत फक्त पुरुषांचाच विचार असूं नये. स्त्रियांना ज्यांत गोडी वाटेल, मुलांना जीं आवडतील अशीं पुस्तकेंहि असलीं पाहिजेत. 'दक्षिणामूर्ती'ची व 'गांडीव कार्यालया'चीं पुस्तकें मुलांना खूप आवडतील. पुस्तकांविषयीं बोलतांना मी एक सूचना देऊं इच्छितों. पुष्कळ पुस्तकांचा प्रभाव कांहीं अंशीं माणसांच्या प्रभावा-इतकाच सखोल पडत असतो. ज्याप्रमाणें आपण आपल्या घरीं लफंग्या माणसाला येऊं देत नाहीं, त्याला बाहेरच ठेवून घराच्या आंतील वातावरणाची शुद्धता कायम राखतो त्याचप्रमाणें पुस्तकांच्या बाबतींतहि

झालें पाहिजे. जीं पुस्तकें हीनतेकडे वेऊन जातात, हीनतेला आकर्षक बनवून दाखवितात अशीं पुस्तकें तुम्ही टाळलींच पाहिजेत. वरांत किंवा पुस्तकालयांत त्यांना स्थान असतां कामा नये. लफंगा माणूस त्याच्या डोळ्यांवरून ओळखूं येतो, कित्येक वेळां तो शिष्टाचाराचें आवरण फेंकून देऊन हलकेपणा प्रगट करतो. त्यावरून तो ओळखला जातो. पण हीन साहित्य हें प्रयत्नपूर्वक सुंदर रूप धारण करीत असतें. त्यामुळें होणारें नुकसान खरोखर भयंकर असतें.

कठिण प्रसंगीं सल्ला देणारे आणि धर्माचा मार्ग दाखविणारे गुरु, संकटकाळीं आर्थिक मदत करणारे मित्र, रक्षण करणारे स्वदेशी क्षत्रिय, सेवा करणारे निष्ठावंत नोकर आणि सामाजिक जीवनाची शुद्धता कायम ठेवणारे व वाढविणारे ग्रंथ आपल्या बरोबरच आले पाहिजेत.

पण अशा प्रकारें आपल्या भोंवतीं गुजरात उभा करून जणूं कांहीं आपण कमलाच्या पानाप्रमाणें पाण्यावरच तरंगत आहोंत अशा प्रकारें येथील समाजापासून अगदीं वेगळे राहूं तर तें मुळींच चालणार नाहीं. आपण येथें कांहीं निव्वळ पैसे कमावण्यासाठीं आलों नाहीं. कमाईच्या मुख्य उद्देशाबरोबरच सेवा करून प्रतिष्ठा व कीर्ति मिळविण्याचीहि आपली इच्छा असली पाहिजे. कांहीं लोकांनीं तर येथील लोकांची चांगली भरीव सेवा करण्याचें व्रत घेतलें पाहिजे. येथील भाषा, येथील रीतिरीवाज, येथील इतिहास आणि येथील साहित्य यांची मशागत आपण कां करूं नये ? येथील संस्थांत आपण काम करावें, चांगल्या चांगल्या रिवाजांत आणि कार्यक्रमांत भाग घ्यावा, येथील लोकांच्या सुखदुःखाशीं समरस होऊन सुखी व दुःखी व्हावें, येथील सार्वजनिक जीवनांतील आपला वांटो उत्साहानें व मर्यादापूर्वक उचलावा. जाति या दृष्टीनें हें विशेष महत्त्वाचें आहे. येथील कमाई शक्य तितकी येथेंच खर्च केल्यास आपण एका मोठ्या सार्वजनिक पापांतून मुक्त होऊं. आणि त्यामुळें अप्रिय होण्याची भीति बाळगण्याचेंहि कारण उरणार नाहीं. आपलीं मुळें जर येथील

समाजांत रुजलीं व रुतलीं गेलीं तर आपल्याला आपल्या सुस्थितीविषयीं काळजी करण्याचें कारण उरणार नाहीं.

गुजराती मनुष्य कुठेंहि जाऊन राहिलेला असला तरी आपल्या मुलाबाळांचीं लग्नें करण्यासाठीं तो परत आपल्या प्रांतांत जावयाचाच. एक प्रकारें हें जन्मभूमि-वात्सल्य सुंदर आहे. पण तें इतकें संकुचित ठेवतां कामा नये. समाजांतील आपले मोठमोठे विधि देखील आपण येथेंच कां उरकूं नयेत ? आपल्या दानाचा फायदा येथील स्थानिक लोकांनाहि मिळाला पाहिजे. यांत गुजरातची प्रतिष्ठा आहे. समाजाला मजबूत ठेवणाऱ्या प्रवृत्तींना दान द्या, स्थानिक लोकांत मिसळा, त्यांच्याशीं ओतप्रोत व्हा. त्यांचीं सुखदुःखें जाणून घ्या व अनुभवा.

गुजराती लोकांविरुद्ध अशी तक्रार आहे कीं ते जेथें जातात तेथील सामाजिक जीवनांत मिसळत नाहीत. दक्षिण आफ्रिकेच्या म्युनिसिपालिटींत गुजराती आहेत काय ? शैक्षणिक संस्थांत त्यांचा आवाज ऐकूं येतो काय ? परप्रांतांतील प्रेक्षणीय स्थळेंहि गुजराती लोकांनीं पाहिलेलीं असत नाहीत. नुसते पैसे कमावूनच ते जसेच्या तसे घरीं परत येतात; घरे, मंदिरे किंवा धर्मशाळा बांधतात आणि पुन्हां कमाईसाठीं तयार होतात. यांत पुष्कळ अतिशयोक्ति असेल; पण या तक्रारीकडे ध्यान दिलेंच पाहिजे.

गेल्या लढ्यांत येथील गुजराती लोकांनीं येथें कितीसा भाग घेतला ? एक दोघेजण तुरुंगांत गेले आहेत एवढेंच पुरेसें नाहीं. गुजराती या नात्यानें तुमच्यावर एक विशेष जबाबदारी आहे हें तुमच्या ध्यानांत आलेंच असेल. वंगभंगानंतरच्या दिवसांत बंगाली लोकांनीं प्राणावर उदार होऊन सरकारला विरोध केला. याचा परिणाम असा झाला कीं दिवसांत एकादा बंगाली मनुष्य दिसला कीं तो स्वर्गीय मानव आहे अशा विचारानें त्याच्यापुढें नम्रपणें मान तुकविण्याची इच्छा आम्हां सर्वांच्या मनांत उत्पन्न होई. आज त्यांच्या जागीं गुजराती आले आहेत. त्यांच्याविषयीं देशांत सर्वत्र आदरभाव आहे. गुजराती म्हणजे स्वराज्या.

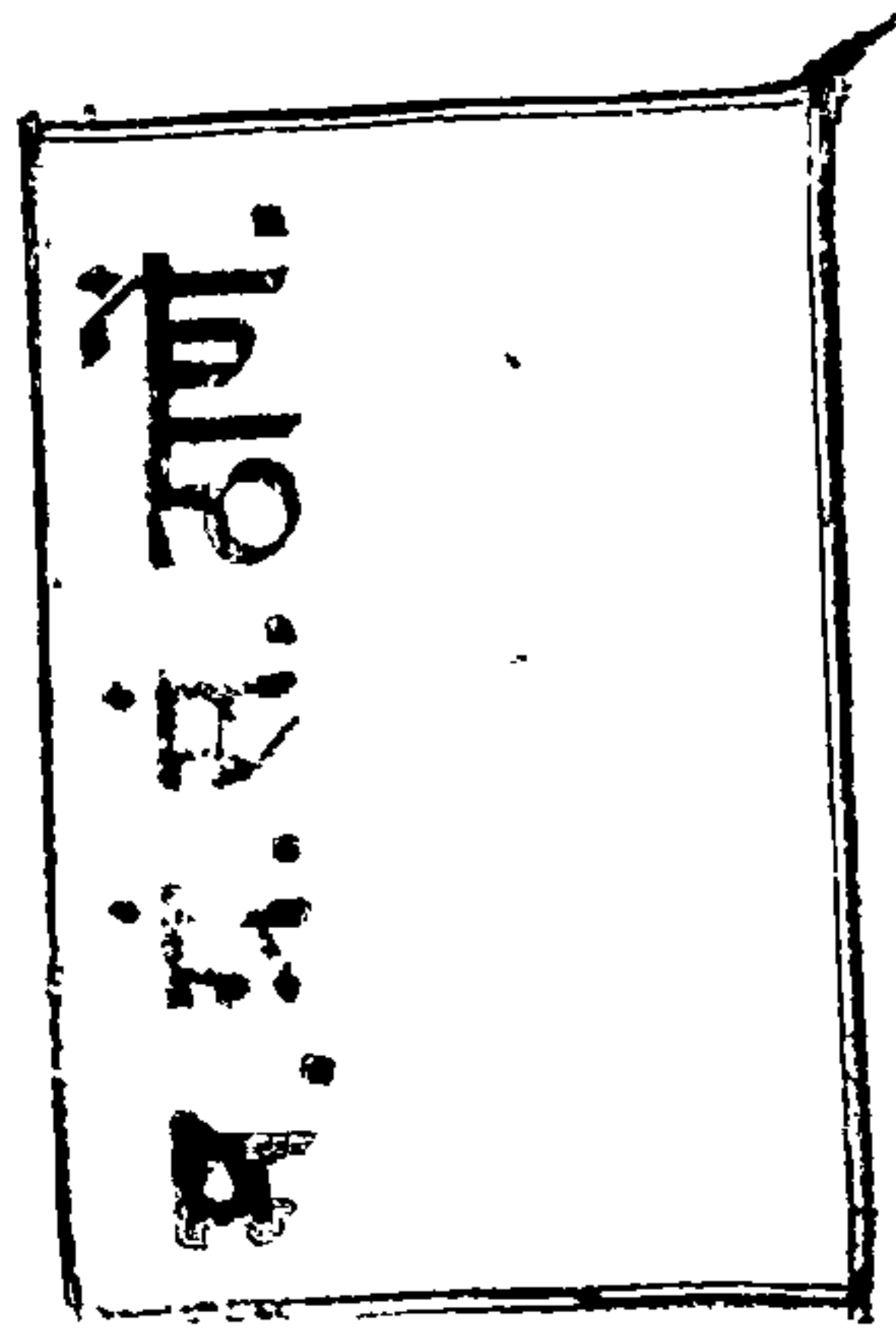
साठी विशेष दीक्षा घेतलेला माणूस; त्याला कांतणपिंजण येतच असणार; तो अस्पृश्यतेचा कडा शत्रु असणारच अशी छाप सर्वत्र पडलेली दिसते. गुजराती लोकांनीं इतकी तरी कीर्ति अवश्य मिळविली आहे कीं जे लोक स्वतः खादी वापरीत नाहीत किंवा खादीवर विशेष विश्वास ठेवीत नाहीत ते लोक देखील गुजराती लोकांना खादीच्या पोशाकांतच पाहू इच्छितात. वल्लभभाई जी भाषा बोलतात, गांधीजी जी भाषा बोलतात तीच भाषा तुम्ही बोलतां. बारडोलीची व बोरसदची कीर्ति तुमची कीर्ति आहे. लढ्यांत व सार्वजनिक जीवनांत तुमचा वांटो सर्वांहून वरचढ असला पाहिजे. पुन्हां जेव्हां लढा सुरू होईल तेव्हां श्री. राजगोपालाचार्यांना तुम्हीं असें लिहून कळविलें पाहिजे कीं मद्रासच्या गुजराती लोकांकडून निदान अमुक इतके तरी सैनिक तुम्हांला अवश्य मिळतीलच. आणि जी संख्या कबूल केली असेल ती कायम ठिकविलीच पाहिजे. त्यांपैकीं जर दोघेजण जेलमध्ये गेले तर दुसऱ्या दोघांनीं त्यांचें स्थान घेऊन मूळ संख्या कायम राखली पाहिजे. राजाजींचा गुजराती लोकांवर इतका हक्क जरूर आहे आणि तो आपण मान्य केला पाहिजे. आपण येथें कांहीं फक्त पैसे कमाविण्यासाठींच आलों नाहीं. कीर्ति आणि प्रतिष्ठा हेंहि मौल्यवान् भांडवल आहे. व कमाईच्या दृष्टीनेंहि त्याचें कांहीं कमी महत्त्व नाहीं. गांधीजी विलायतेस गेले आहेत. तेथून ते काय आणतात हें पहावयाचें आहे. ते स्वराज्य आणतील अशी आशा मुळींच नाहीं. ते एक युद्ध तरी आणतील किंवा गुलामगिरी. आपण दोन्ही गोष्टींना तोंड देण्यास तयार राहिलें पाहिजे.

खरी तयारी स्त्रियांनीं आतांपासूनच करावयाची आहे. गेल्या लढ्यांत बारडोली व बोरसद येथें काम करणाऱ्यांचा वांटो कांहीं कमी नव्हता. 'शिर देऊं पण नाक देणार नाहीं' हें ब्रीद त्या काळीं गुजरातेत उच्चारलें गेलें आहे हें आपण विसरतां कामा नये. वृद्ध गंगाबहेननीं बोरसदास डोकें रक्तबंबाळ होईपर्यंत उभ्या उभ्या लाठीचे प्रहार झेललेले आहेत. हें आपण विसरतां कामा नये. गुजरात्यांची सहन-

शक्ति, गुजरात्यांची दानशक्ति, गुजरात्यांची संघशक्ति, प्रत्येक गुजराती व्यक्तींत प्रगट झाली पाहिजे. आणि जोंपर्यंत दानशक्तीचें रूपांतर त्यागशक्तींत होणार नाही तोंपर्यंत ती चमकणार नाही. स्त्रियांनीं या सगळ्या गोष्टी आतांपासून आपल्या मुलांत भरविल्या पाहिजेत. आणि त्या जेथें राहात असतील तेथील आसपासच्या स्त्रियांनाहि त्यांच्यापासून प्रेरणा मिळाली पाहिजे.

२२।११।३१

- 2 -

वीरजीवन

१७

आपल्याबरोबर राहणाऱ्या लोकांशीं आपण जितक्या एकोप्याने नांदूं शकूं तितकीच राष्ट्रीयता आपल्यांत आहे असें समजलें पाहिजे. बाकी सर्व नुसता काव्यमय अभिमानच असतो.

☆

☆

☆

सगळ्या जगाची माहिती असणें जितकें आवश्यक आहे तितकेंच आपल्या स्वतःच्या हृदयाचीहि माहिती असणें इष्ट आहे. केंद्र नसलेलें वर्तुळ काय कामाचें ?

☆

☆

☆

हिंदुस्तानची खरी शक्ति हिंदुस्तानच्या गरीब लोकांच्या हातांत आहे. त्यांना जेव्हां याची जाणीव होईल तेव्हां हिंदुस्तानची प्रगति कोणीहि रोधूं शकणार नाही.

☆

☆

☆

जगाची जितकी प्रगति आजवर झालेली आहे ती बव्हंशीं रचनात्मक मेंढूच्या कल्पनाशक्तीमुळेच झालेली आहे.

✧

✧

✧

जेव्हां आपलें कांहीं चालतः नाही तेव्हां ईश्वरावर विश्वास ठेवून आपल्याकडून जेवढे होईल तेवढे करून मोकळे व्हावे.

✧

✧

✧

हिन्दी जनतेचा उद्धार वकिलांच्या हातून होणार नाही, तो शिक्षकांनीच केला पाहिजे.

जर ते तो करणार नाहीत तर मग त्यांचे विद्यार्थी तें काम करतील.

✧

✧

✧

पत्रकार काय प्रसिद्ध करतात यापेक्षां काय प्रसिद्ध करीत नाहीत यावरूनच त्यांचा जबाबदारपणा आणि हुशारी दिसून येते.

✧

✧

✧

ईश्वरानें गांधीजींच्या द्वारे हिन्दुस्तानला प्रेरणा दिली आहे. पण यावेळच्या लढ्याचीं सूत्रें त्यानें त्यांच्या हातांत ठेवलींच नाहीत. आजच्या लढ्याचा सेनापति अंतर्यामी परमात्मा स्वतःच आहे.

✧

✧

✧

स्वतंत्र होण्याच्या निश्चयाबरोबर आपली राष्ट्र या नात्यानें कांहीं कांहीं बाबतींत जबाबदारी वाढलेली आहे; तिचा विचार करून त्या त्या बाजूंनीं आपली योग्यता वाढविण्यासाठीं तरुणांनीं आतांपासूनच कंबर कसली पाहिजे.

✧

✧

✧

ज्या समाजांत सर्वदर्शी असे जागृत पुरुष नसतील, तो समाज मरून गेला आहे असें समजावे. ज्या समाजांत प्रयोगवीर नसतील तो समाज म्हातारा झाला आहे असें समजावे, आणि ज्या समाजांत वृद्ध व तरुण या दोघांनाहि स्थान नसेल तो समाज अल्पायुषी आहे असें समजावे.

✧

✧

✧

शास्त्रीय शोध लावण्यांत घालविलेला वेळ ईश्वर भजनांत घालविला आहे असें समजावें—अर्थात् माणसामध्ये नम्रता आणि सात्त्विकता असेल तरच !

*

*

*

सृष्टि हा प्रभूचा प्रथम अवतार आहे. तिचें ध्यान केल्यास प्रभूचा महिमा उत्तम प्रकारें समजून येईल.

*

*

*

जिवंत राष्ट्राला वाटेल तेव्हां एकाग्र होतां येतें आणि वाटेल तेव्हां विश्वतोमुखी प्रवृत्तिहि सुरू करतां येतात. एकाग्रता आणि विकरणशक्ति या दोहोंची आवश्यकता आहे. आणि दोन्ही आपल्या ताब्यांत असल्या पाहिजेत.

*

*

*

चर्चापरायण लोकांना कोणत्याहि मुद्याचा निकाल लागणें आवडत नाहीं. पुनः पुन्हां नवीन नवीन ' इश्यूज ' (मुद्दे) काढून चर्चा चालूं ठेवलीच पाहिजे, निर्णय लागला कीं जणूं मरणच आलें—असें त्यांना वाटतें. कारण निर्णयानंतर कामास हात घालावयाचा असतो.

*

*

*

आपण सर्वांनीं मृत्यूकडे एक मित्र या दृष्टीनेच पाहिलें पाहिजे. मृत्यू हें जीवनयज्ञाचें अवभूत स्नान आहे.

*

*

*

विवाहाचा मंगलबोध ही विवाह करणाऱ्या लोकांच्या दृष्टीने पवित्र व त्यागमय अशा अखंड सहजीवनाची सुरवात असते. स्वातंत्र्ययुद्धाच्या उत्सवांत आपण हातांत यज्ञकंकण बांधूं इच्छितों कीं अतिथीचा मधुपर्क स्वीकारून आशीर्वाद देत देत घरीं जाऊं इच्छितों ?

*

*

*

गरीब लोकांच्या हृदयामधून उत्पन्न झालेल्या निश्चयाची शक्ति

ईश्वराच्या शक्तीइतकीच अमोघ असते. तिच्याविरुद्ध विज्ञान, प्रज्ञान आणि साम्राज्य यांच्या शक्ति एकत्र झाल्या तरी त्या टिकू शकणार नाहीत.

✽

✽

✽

ज्या समाजांत महान लढ्याच्या वेळीं देखील आपापसांतील भांडण-तंटे वाढतात त्या समाजाचा विनाश ठेवलेलाच आहे. पराक्रम करण्याचा प्रसंग येतांच जेथें मन मोठें करून कलह विसरले जातात तेथें सामान्य चुका कितीहि झाल्या तरी शेवटीं विजय मिळाल्याशिवाय राहात नाही.

✽

✽

✽

ज्या जातीला आपली स्वराज्याची लायकी वादविवाद करून सिद्ध करावी लागते ती जात स्वराज्यास लायकच नाही. स्वराज्याची लायकी आणि सिद्धि यांत अंतर असतांच कामा नये. गवई आपली गायनशक्ति गाऊनच दाखवीत असतो. आपण स्वराज्य मिळविल्यानंतरच जग आपली लायकी कबूल करील—आणि तीहि कसलाहि वादविवाद न करतां !

✽

✽

✽

प्रमुख धर्म नेहमीं वीरधर्म असतो. पामर लोक पर्याय शोधतात; आणि धर्माला खाली ओढतात. आज स्वतंत्रतादेवि जलिदान मागत आहे. आज कोणी असें विचारूं नये कीं कमीत कमी किती दिलें असतां चालेल ?

✽

✽

✽

'हृदयाला पवित्र आणि दैवी बनविण्याचा' एकमात्र उपाय तेजस्वी भावना हा आहे. ज्याचें हृदय तरुण आहे तोच अशी भावना झेलूं शकतो, पचवूं शकतो.

✽

✽

✽

जे पूर्वजांच्या कीर्तीवरच जगत असतात ते जसे नामर्द होत तसे जे पूर्वजांचे दोषच मोजीत बसतात तेहि नामर्द होत.

✽

✽

✽

कांहीं नाहीं तरी निदान देशाचें वातावरण स्वच्छ होण्यासाठी तरी आतां आपल्या समाजांत अस्वस्थता, अशांति आणि अनिश्चितता आलीच पाहिजे. तिच्याशिवाय समयसूचकता, हिम्मत आणि तेजस्विता यांचा विकास होणार नाही.

✧

✧

✧

माणसाला जोंपर्यंत मानानें मरण्याचा प्रसंग ओळखतां येणार नाही तोंपर्यंत जगण्याची कलाहि त्याला हस्तगत करतां येणार नाही.

✧

✧

✧

आपल्या लढ्यांत आपली तीन प्रकारें कसोटी होणार आहे. आपल्या हिंमतीची, आपल्या बुद्धिशक्तीची किंवा समयसूचकतेची आणि आपल्या संघशक्तीची. आपण यांपैकीं जरी एकाहि क्षेत्रांत हरलों तरी तें परवडणार नाही.

✧

✧

✧

शाब्दिक वेदान्ती लोक जन्म, मरण आणि आत्मा यांच्या तत्त्वज्ञानाची फक्त चर्चाच करीत असतात पण जेव्हां जीवनवीर या गोष्टी हातीं घेतो तेव्हां त्यांचें खरें स्वरूप शोधून काढून त्याचा उपयोग करतो.

✧

✧

✧

मोठ्या कार्याच्या ध्यानांत निमग्न होऊन, क्षुद्र भेद विसरून जाण्याची उदारता आपल्या लोकांत स्पष्टपणें येऊं लागली आहे. यामुळे आपल्या विजयाविषयीं माझ्या मनांत थोडीसुद्धां शंका उरलेली नाही.

✧

✧

✧

माणसाचें सर्वस्व जितकें त्याच्या बुद्धींत असतें त्याहून जास्त त्याच्या हृदयांत असतें. त्या हृदयास विकसित करण्याचें काम बुद्धीचा विकास आणि सदाचार यांच्यायोगेंच होऊं शकतें. परंतु हृदयाला जागृत करण्याचें काम संगीताकडून उत्तम प्रकारें होऊं शकतें. म्हणून हृदयाला नेहमीं संगीत रसांत बुडवून ठेवलें पाहिजे. संगीतानें आर्द्र झालेलें हृदय विशेष प्रयास न पडतां संस्कार ग्रहण करूं शकतें.

✧

✧

✧

ईश्वराच्या शक्तीइतकीच अमोघ असते. तिच्याविरुद्ध विज्ञान, प्रज्ञान आणि साम्राज्य यांच्या शक्ति एकत्र झाल्या तरी त्या टिकू शकणार नाहीत.

✽

✽

✽

ज्या समाजांत महान लढ्याच्या वेळीं देखील आपापसांतील भांडण-तंटे वाढतात त्या समाजाचा विनाश ठेवलेलाच आहे. पराक्रम करण्याचा प्रसंग येतांच जेथें मन मोठें करून कलह विसरले जातात तेथें सामान्य चुका कितीही झाल्या तरी शेवटीं विजय मिळाल्याशिवाय राहात नाही.

✽

✽

✽

ज्या जातीला आपली स्वराज्याची लायकी वादविवाद करून सिद्ध करावी लागते ती जात स्वराज्यास लायकच नाही. स्वराज्याची लायकी आणि सिद्धि यांत अंतर असतांच कामा नये. गवई आपली गायनशक्ति गाऊनच दाखवीत असतो. आपण स्वराज्य मिळविल्यानंतरच जग आपली लायकी कबूल करील—आणि तीहि कसलाहि वादविवाद न करतां !

✽

✽

✽

प्रमुख धर्म नेहमीं वीरधर्म असतो. पामर लोक पर्याय शोधतात; आणि धर्माला खाली ओढतात. आज स्वतंत्रतादेवि बलिदान मागत आहे. आज कोणी असें विचारूं नये कीं कमीत कमी किती दिलें असतां चालेल ?

✽

✽

✽

हृदयाला पवित्र आणि दैवी बनविण्याचा एकमात्र उपाय तेजस्वी भावना हा आहे. ज्याचें हृदय तरुण आहे तोच अशी भावना झेलूं शकतो, पचवूं शकतो.

✽

✽

✽

जे पूर्वजांच्या कीर्तीवरच जगत असतात ते जसे नामर्द होत तसे जे पूर्वजांचे दोषच मोजीत बसतात तेहि नामर्द होत.

✽

✽

✽

कांहीं नाही तरी निदान देशाचें वातावरण स्वच्छ होण्यासाठी तरी आतां आपल्या समाजांत अस्वस्थता, अशांति आणि अनिश्चितता आलीच पाहिजे. तिच्याशिवाय समयसूचकता, हिम्मत आणि तेजस्विता यांचा विकास होणार नाही.

✧

✧

✧

माणसाला जोंपर्यंत मानानें मरण्याचा प्रसंग ओळखतां येणार नाही तोपर्यंत जगण्याची कलाहि त्याला हस्तगत करतां येणार नाही.

✧

✧

✧

आपल्या लढ्यांत आपली तीन प्रकारें कसोटी होणार आहे. आपल्या हिंमतीची, आपल्या बुद्धिशक्तीची किंवा समयसूचकतेची आणि आपल्या संघशक्तीची. आपण यांपैकीं जरी एकाहि क्षेत्रांत हरलों तरी तें परवडणार नाही.

✧

✧

✧

शाब्दिक वेदान्ती लोक जन्म, मरण आणि आत्मा यांच्या तत्त्वज्ञानाची फक्त चर्चाच करीत असतात पण जेव्हां जीवनवीर या गोष्टी हातीं घेतो तेव्हां त्यांचें खरें स्वरूप शोधून काढून त्याचा उपयोग करतो.

✧

✧

✧

मोठ्या कार्याच्या ध्यानांत निमग्न होऊन, क्षुद्र भेद विसरून जाण्याची उदारता आपल्या लोकांत स्पष्टपणें येऊं लागली आहे. यामुळें आपल्या विजयाविषयीं माझ्या मनांत थोडीसुद्धां शंका उरलेली नाही.

✧

✧

✧

माणसाचें सर्वस्व जितकें त्याच्या बुद्धींत असतें त्याहून जास्त त्याच्या हृदयांत असतें. त्या हृदयास विकसित करण्याचें काम बुद्धीचा विकास आणि सदाचार यांच्यायोगेंच होऊं शकतें. परंतु हृदयाला जागृत करण्याचें काम संगीताकडून उत्तम प्रकारें होऊं शकतें. म्हणून हृदयाला नेहमीं संगीत रसांत बुडवून ठेवलें पाहिजे. संगीतानें आर्द्र झालेलें हृदय विशेष प्रयास न पडतां संस्कार ग्रहण करूं शकतें.

✧

✧

✧

गीतेने शिकविलेला निष्काम कर्मयोग आत्म्याच्या उन्नतीसाठी व हृदयाच्या समाधानासाठी आहे. समाजाच्या बाह्य कसोटीसाठी तो नाही. यामुळे गीतेच्या व्याख्येच्या कसोटीवर आपण दुसऱ्यांचे आचरण घांसून पाहू शकणार नाही. ती आपल्या स्वतांसाठीच असते.

✧

✧

✧

सायकल जोपर्यंत चालत असते तोपर्यंतच ती उभी राहते, थांबली की खाली पडते. राष्ट्र, समाज, संस्था, मंडळ, धर्म, संस्कृति आणि सगळे विश्व ही जोपर्यंत चालत आहेत तोपर्यंतच टिकणार आहेत.

✧

✧

✧

सर्व प्रवृत्तींचा विस्तार करण्याची आणि कोणत्याही योग्य क्षणी त्यांचा त्याग करण्याची द्विविध मनोवृत्ति हे आपल्या धर्माचे वैशिष्ट्य आहे. या लढ्याच्या बाबतीतहि अशा प्रकारची द्विविध मनोवृत्ति आपण बाळगली पाहिजे.

✧

✧

✧

उंदीर मांजराशी राजनिष्ठ असो की राजद्रोही; मांजर दोहोंची किंमत जाणून असते. देशांत किती राजद्रोह कार्यप्रवण आहे याचाच विचार सरकार करीत असते.

✧

✧

✧

सैनिक जेव्हां लढाईवर जातात तेव्हां आपल्या नातेवाइकांची आणि आपल्या राष्ट्राची अब्रू आपल्याबरोबर घेऊन जात असतात व या जाणिवेमुळेच ते शरीरांतील वास्तविक शक्तीपेक्षा जास्त शक्ति दाखवू शकतात.

✧

✧

✧

अग्नीवर दूध ठेवल्याने ते गरम होते. आणि ते उतूंहि जाते. आपल्याला उष्णता हवी असते. उतू जाणे नको असते. उतू गेल्याने दुधाची हानिच होते. आपल्या चळवळीत तेज, दृढनिश्चय आणि उद्योग यांची जरूरी आहे. विनाकारण उतू जाणे, उत्साह, बडबड आणि अस्वस्थता यांचा कांहीच उपयोग नाही.

✧

✧

✧

हजार गप्पांपेक्षां एक पाऊल जास्त परिणामकारक असतें, भाषेत फरक पडूं शकतो; पण क्रियेंत एकरूपताच असते. जनता क्रियेचीच भाषा समजू शकते. कारण क्रियेमध्ये खोटेपणाला स्थान नसतें.

✽

✽

✽

जें काम मनुष्य सामान्यपणें आपल्या क्षेत्राबाहेरचें समजतो तेंच काम जेव्हां स्वाभाविक समजून उत्साहपूर्वक व्यवस्थितपणें पार पाडतो तेव्हां तो एकाद्या अलौकिक प्रेरणेनें प्रेरित झालेला आहे असें अनुमान काढलें जातें. प्रसंग निघून गेल्यानंतर मनुष्य पुन्हा प्राकृत होतो. प्रसंगपरत्वे हें जें अतिमानवी शक्तीचें प्रकटीकरण होतें त्याला आपल्या ग्रंथांत ईश्वराकडून मिळालेला आदेश असें म्हणतात. भक्तहृदय म्हणतें कीं ही माझी शक्ति नाही, ईश्वरी शक्ति आहे. ही शक्ति आणि हिचें कार्य जर जनतेच्या दृष्टीनें कल्याणकारक असेल तर इतिहास देखील कबूल करतो कीं तो ईश्वरी आदेश होता.

✽

✽

✽

ज्यांच्या ठिकाणीं माझ्यापेक्षां विशेष आणि असाधारण शक्ति असेल अशांच्या हाताखालींच मी काम करीन—नाहींतर वेगळा राहीन, अशा प्रकारचा आग्रह जे लोक बाळगतात ते राष्ट्रसंघटनेंत मदत करीत नाहींत. संघटित काम करण्याची जरूर आहे असें दिसलें कीं लागलीच आपल्या पक्षांतील कोणत्याहि माणसाच्या हाताखालीं जो काम करून दाखवितो तोच स्वराज्य जवळ आणीत असतो.

✽

✽

✽

आवेश हें तेज आहे, शक्ति आहे. उलट राग हा आंधळेपणा आहे, अशक्ति आहे. प्रत्येक सैनिकानें ही गोष्ट धोकून ठेवली पाहिजे — म्हणजे जीवनांत गुंफून टाकली पाहिजे.

✽

✽

✽

महान प्रसंग सामान्य माणसांना सुद्धां महान बनवितात. महामंथनानें दुधाचें सुद्धां लोणी बनतें. लोणी ज्याप्रमाणें पुन्हां दूध बनत नाही

त्याप्रमाणेंच हृदय एकदां उन्नत झालें कीं मग त्याला पुन्हां आम्ही अवनत होऊं देणार नाहीं असा आपण निश्चय करूं या.

✧

✧

✧

आजच्या राष्ट्रव्यापी चळवळींत कोण किती काम करीत आहे, कोणाची किती तयारी आहे हें पाहण्याची इच्छा किंवा फुरसत कोणा-जवळहि नाहीं. पण ज्यानें ही जागृति इच्छिली आहे आणि जो आजच्या लढ्याचा खरा सेनापति आहे तो स्वतः प्रत्येक हृदयांत बसून सर्व कांहीं पहात आहे. त्याला संतोषविणें हीच खरी कसोटी आहे.

✧

✧

✧

लहान सहान बाबतींत दोष काढणें आणि त्या दोषांना मोठें स्वरूप देऊन स्वरुडपट्टी काढणें हा अध्यापकांचा स्वभावच आहे. असें करतांना आपण स्वतः किती गुन्हेगार ठरत आहोंत हें त्यांच्या ध्यानांतच येत नाहीं. पण विद्यार्थीहि अध्यापकांचा स्वभाव ओळखत असतात यामुळें फारशी काळजी नसते.

✧

✧

✧

संदेश देणाऱ्यांपेक्षां संदेश झेलणाऱ्यांची संख्या जेव्हां जास्त होईल तेव्हांच कांहींतरी होऊं शकेल.

✧

✧

✧

तरुणांनीं आपल्या जीवनांतून युद्धाचा अस्त होऊं देऊं नये. ज्याला लढतां येतें तोच आर्य, तोच तरुण होय ! युद्ध हृदयांतहि चालतें, आणि बाह्य जगांतहि चालतें. दोन्ही ठिकाणीं हीनतेशीं लढून आर्यता प्रस्थापित करावयाची असते.

✧

✧

✧

कालची स्त्री आणि आजची स्त्री या एक नाहीत. स्त्रीसहज कोमलता, संस्कारिता, उदारता, सौम्यता वगैरे सर्व गुण बाळगूनहि आजची स्त्री आपली शक्ति आणि स्वतंत्रता यांचा उत्तम परिचय देऊं लागली आहे. आणि हें सर्व इतक्या स्वाभाविकपणें झालें आहे कीं

स्त्रियांच्या या नवीन स्थानाविषयीं कोणाच्याहि मनांत विरोध किंवा तिरस्कार उत्पन्न झालेला नाही. गांधीजींनीं फक्त म्हटलें कीं 'तूं अबला नाहीस. तूं शक्तिरूपिणी आहेस. तुझ्यायोग्य जें काम असेल तें तूं करूं लाग !' आणि लागलीच भारतीय स्त्रीनें आपलें काम हातीं घेतलें.

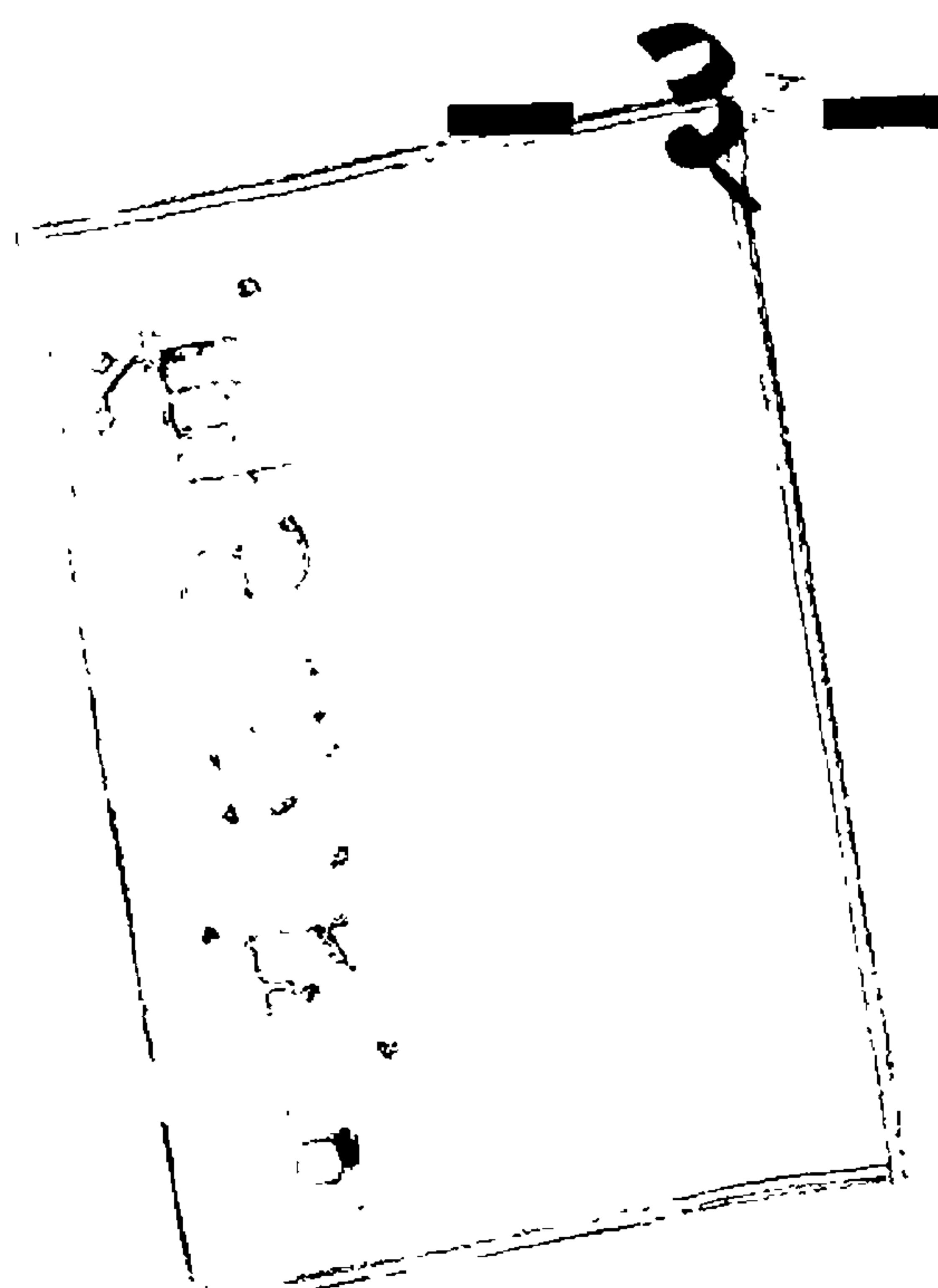
आतां या देशांत अशी एकहि शक्ति नाही कीं जी स्त्रीविकासाच्या आड येऊं शकेल !

✽

✽

✽

संयम म्हणजे मनावरील ताबा. संयम हें संस्कृतीचें मूळ आहे. दुर्बळता, विलासिता अथवा अनुकरण यांच्या वातावरणांत कधींहि संस्कृतीचा उद्भवहि होत नाही आणि विकासहि होत नाही. वयाच्या पंचवीस वर्षांपर्यंत ब्रह्मचर्याचें पालन करणाऱ्याची संतति जशी सुदृढ असते तशी संयमांतून निर्माण झालेली संस्कृति प्रभावशाली आणि दीर्घजीवी असते. साहित्य, संगीत, स्थापत्य वगैरे कला आणि विविध धर्मविधि संयमाच्या भागोभाग येत असतात. संयम पहिल्या प्रथम कर्कश आणि नीरस वाटतो पण त्यांतूनच संस्कृतीचीं मधुर फळे आपल्याला मिळत असतात.

विचार-कलिका

१८

कामार्चे औषध काम आहे. म्हणजे असें कीं कर्म हाच कामविकारा-
वरील एक मात्र उपाय आहे.

भविष्याविषयीं चिंता न करणें ही आस्तिकतेची सर्वोत्तम कसोटी होय.

उद्धाराच्या शक्तीशिवाय प्रियजनांचा सहवास चाहणें यांत शुद्ध प्रेम
नसतें, पौरुष नसतें, नुसता मोहच असतो.

सर्व प्रकारचा आराम हा हराम आहे.

ईश्वरसाक्षात्कार तीन दिवसांतहि होईल आणि तीन जन्मांतहि
होईल. जशी आपली घाण धुण्याची शक्ति आणि जितकी आपली

आत्मप्राप्तीविषयींची व्याकुलता. पण धीर हें मुमुक्षूचें मुख्य पाथेय आहे. अधीरता हा आत्मद्रोह आहे.

★

★

★

प्रभूची कृपा आणि माणसाचा ढिलेपणा यांत गजग्राह चालल्यास त्यांत प्रभुच यशस्वी होईल याची खात्री नाही.

★

★

★

हिंदुमुसलमान हा जर आजचा प्रश्न असेल तर पांढरपेशे आणि अंत्यज हा उद्यांचा प्रश्न आहे हें स्पष्टपणें दिसत असूनहि स्वस्थ कसें बसतां येईल ?

★

★

★

धर्म ही वस्तु प्रवाही आहे. काळाप्रमाणें तिचा आकार व स्वाद बदलत असतो.

★

★

★

होईल तितकी सेवा करणें आणि कमीत कमी सेवा घेणें हें आपलें व्रत असलें पाहिजे. यालाच आध्यात्मिक जीवन असें म्हणतात. ऐहिक दृष्टीनें पाहिल्यास सामाजिक सत्तेची उत्पत्ति देखील यांतच आहे. पण सत्तेचा विचारच मुळीं आपल्या मनांत कां यावा ?

★

★

★

आपल्या पिढींत जर आपण अस्पृश्यता नष्ट करूं शकलों नाही तर आपली जिंदगी व्यर्थ गेली असें म्हणावें लागेल.

★

★

★

मनुष्य कितीदां पडतो हा महत्त्वाचा प्रश्न नाही. तो जितक्या वेळां पडतो तितक्या वेळां पुन्हां उठतो व उडतो यांतच त्याचा मर्दपणा आहे.

★

★

★

चारित्र्याचें शिक्षण हेंच खरें शिक्षण. तें सत्समागमानें मिळत असतें. कोणत्याहि प्रसंगीं आपण धीरोदात्त आणि आर्यवृत्तच राहूं इतका आत्म-

विश्वास आला कीं शिक्षणाची हद्द झाली. बाकी जगाच्या माहितीची किंमत ती काय ? व्यवस्थित मनुष्य जन्मभर अनुभव घेऊन प्रयोगाच्या द्वारे विद्वानांच्या सहवासाने आणि सद्ग्रंथांच्या परिशीलनाने ही माहिती मिळवू शकतो.

✽

✽

✽

मी फार पूर्वीपासून असें मानीत आलों आहे कीं दडपणामध्ये आत्म-द्रोह आहे. याचा अर्थ असा कीं विचारवान आत्म्याशीं द्रोह करण्यासारखें तें आहे. दडपण जर ईश्वराला प्रिय असतें तर तो आपल्याला इतकें स्वतंत्र ठेवता ना !

✽

✽

✽

लोकांच्या विलासितेला पोषण मिळेल, त्यांची खुशामत होईल अशा प्रकारचे धंदे हे ते धंदे करणाऱ्यांच्या उन्नतीला बाधक होतात. समाजाच्या योग्य त्या आवश्यकता पूर्ण करणारे, संकटाच्या वेळीं समाजाला मदत करणारे, समाजाची उन्नति करणारे धंदे हे समाज व ते धंदे करणारे लोक या दोहोंच्या दृष्टीनें हि हितकर असतात.

✽

✽

✽

माणसाला जो पश्चात्ताप होतो त्याऐवजीं पूर्वताप होणें हें जागृतीचें लक्षण आहे. पापांत खूप दूरपर्यंत वहात गेलों असलों तरी तें कबूल करून परत फिरण्याची हिम्मत आपल्यांत असली पाहिजे. पापाच्या पुंजापेक्षां आत्म्याचें बळ अनेक पटींनीं जास्त असतें. 'आत्मा अमर आहे' या वचनाचा अर्थ हाच आहे.

✽

✽

✽

सनातन धर्म प्रगतिमान आहे, प्रवाहशील आहे. आणि धर्माचा प्रवाह वाहात राहील तरच धर्म सनातन, नित्यनूतन राहील आणि टिकेल. सनातन धर्म ही वाहती गंगा आहे. पाणी जर अडवूनच ठेवलें जाईल आणि कधीं वाहू शकलें नाहीं तर अखेर त्याला घाण येऊं लागते.

✽

✽

✽

अखेर पुण्यच बलवान आहे. तें पापाला पराजित करणारच. पुण्य वर्धमान आहे व पाप क्षीण आहे. पापाचा पुंज कितीहि मोठा असला तरी थोड्याशा पुण्यामध्ये त्याला दूर करण्याचें बळ असतें. आत्मा अमर आहे याचा अर्थ इतकाच कीं अखेर आत्म्याचा-पुण्याचाच विजय आहे.

✽

✽

✽

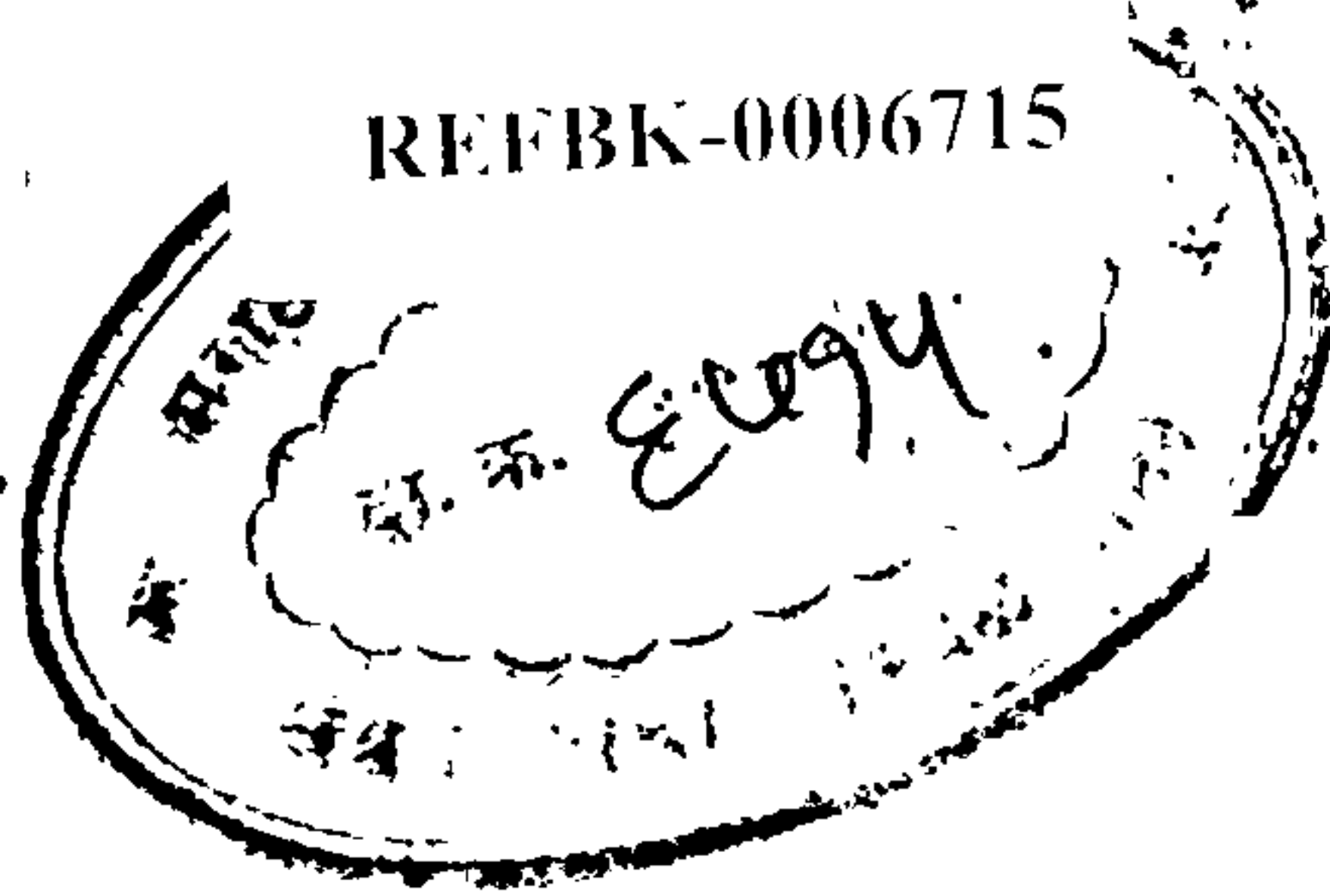
व्रत हें स्त्रीधनावरील व्यापारांसारखें आहे. जेव्हां माणसाची सगळी पत व अब्रू संपते तेव्हां तो व्रत घेतो. म्हणजे एकदां व्रत घेतल्यानंतर कांहींहि झालें तरी त्यानें तें चालविलेंच पाहिजे. अर्थात् जेव्हां असें दिसून येईल कीं त्यांत आत्म्याचा अधःपात आहे तेव्हां गोष्ट वेगळी.

व्रत हा दृढ विचार आहे. माणसाच्या चित्तवृत्तीत केव्हां विक्षेप पडेल हें सांगतां येत नाही. माणूस नेहमीं स्थिरमति नसतो. पुष्कळ वेळां बेहोषहि असतो. म्हणून तशा स्थितीतहि पतन न व्हावें यासाठीं मनुष्य व्रत किंवा दीक्षा घेत असतो. व्रत हें दृढनिश्चयाचें सूचक आहे. संन्यासी जें भगवें वस्त्र वापरतो तें एवढ्याचसाठीं कीं वैराग्याचें संतत स्मरण रहावें.

REFBK-0006715

१८/१२/५

देशमुख आणि कंपनीचीं आगामी प्रकाशनें

वि. स. खांडेकर

- १ अश्रु
- २ विसावें शतक
- ३ तिसरी भूक
- ४ वालुका
- ५ चार भिंती
- ६ दोन मनें (आ. ति.)
- ७ तिसरा प्रहार
- ८ वटपत्रें
- ९ श्यामचीं पत्रें
- १० तुरुंगांतील पत्रें
- ११ गडकरी (व्यक्ति आणि वाङ्मय)
(दु. आ.)

ग. त्र्यं. माडखोलकर

- १ तीन दिवस
- २ माझे आवडते कवि
- ३ चक्रवर्ति उदयन
- ४ कांता (दु. आवृत्ति)
- ५ स्वप्नांतरिता
- ६ ऊर्वशी

दत्त रघुनाथ कवठेकर

- १ आपुलकीची झळ
- २ ढगाआड

साने गुरुजी

- १ आवडत्या गोष्टी १ ते १० भाग

गोपीनाथ तळवलकर

- १ ४२ आणि नंतर

ना. धों. ताह्मनकर

- १ गुजाताई
- २ वडिलांचे सेवेशीं

प्र. के. अत्रे

- १ 'मी' कसा झालों ?
- २ ? (लघुकथा)

कृष्णाबाई मोटे

- १ अनामिकेची पूजा
- २ गुणाची पोर

काकासाहेब कालेलकर

- १ स्मरण यात्रा
- २ ? (पत्रें)

अनंत काणेकर

- १ काळे आणि पांढरे
- २ गिब्रानच्या कथा

चिं. वि. जोशी

- १ लंकावैभव
- २ आजबाई
- ३ माणुसकी

दत्तु बांदेकर

- १ हिरवी माडी
- २ गडी फू

शकुंतला परांजपे

- १ चांदणी

एस्. एम्. जोशी

- १ राजकीय निबंध

आचार्य काका कालेलकर
यांची प्रकाशित मराठी पुस्तके

- १ हिंडलग्याचा प्रसाद
- २ हिमालयांतील प्रवास
- ३ ब्रह्मदेशचा प्रवास
- ४ जीवन-विहार
- ५ जीवन-संस्कृति
- ६ जीवन आणि समाज
- ७ समाज आणि समाजसेवा
- ८ हिन्दूंचे समाजकारण
- ९ सामाजिक प्रश्न
- १० जिवंत व्रतोत्सव
- ११ आमच्या देशाचे दर्शन
- १२ भक्तिकुसुमे
- १३ लाटांचे तांडव
- १४ उत्तरेकडील भिंती
- १५ जीवनांतील आनंद
- १६ लोकमाता
- १७ साहित्याचे मूलधन

श्रीपाद जोशी यांची
प्रकाशित पुस्तके

स्वतंत्र

- १ उर्दूके अदीब (हिन्दुस्तानी)
- २ हफ्तेमें उर्दू लिपि ”
- ३ काँग्रेस आणि राष्ट्रभाषा (म.)

अनुवाद, संग्रह व संपादन

(आचार्य काका कालेलकर)

- १ ब्रह्मदेशचा प्रवास
- २ जीवन-विहार
- ३ जीवन संस्कृति
- ४ जीवन आणि समाज
- ५ समाज आणि समाजसेवा
- ६ हिन्दूंचे समाजकारण
- ७ सामाजिक प्रश्न
- ८ जीवनका काव्य (हिन्दी)
(वियोगी हरि)
- ९ अंतरांचे बोल
- १० मराठी-हिन्दुस्तानी कोश

आगामी :

- १ अमर चीन (चिनी कथांचा संग्रह)
- २ गुंड्या (लहान मुलांसाठी)
- ३ मराठी-हिन्दुस्तानी व्यवहार कोष
- ४ सुनीता (स्व. सामाजिक दीर्घकथा)
- ५ जीवन-पाथेय (कविता-संग्रह)

प्र का श क :

रा. ज. देशमुख

देशमुख आणि कंपनी

१९१ शनिवार पेठ, पुणे २.

१. सर्व हक्क स्वाधीन

२. मुखपृष्ठावरील चित्र दीनानाथ दलाल यांचे आहे.

१९४६

मु द्र क :

श्रीपाद रघुनाथ राजगुरु

रा ज गुरु प्रे स,

४०५ नारायण पेठ, पुणे २